

รายงานผลการวิจัย

เงินทุนอุดหนุนเพื่อเพิ่มพูนและพัฒนาประสิทธิภาพทางวิชาการ
เนื่องในโอกาสฉลอง ๗๐๐ ปี ลายเสือไทย

เรื่อง

ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ ๒-๓ ขวบ

โดย

สุมิตรา อังวัฒน์กุล
ภาสินี ศรีหิรัญ

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2-3 ขวบ

ผู้วิจัย

สุมิตรา อังวัชฌนกุล

ภาสินี ศรีหิรัญ

425 9115

ที่ 8435

๘ ๘ ต.ค. 2536

๗ 026902

ชื่อหัวข้อวิจัย ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2-3 ขวบ
ผู้วิจัย รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัจนกุล และ ดร. ภาสินี ศรีทิริณี
ปี 2526

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2-3 ขวบนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความสามารถในด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์ และการสร้างประโยค และศึกษาถึงความสามารถที่จะเข้าใจความหมาย ในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารของเด็กในวัย 2-3 ขวบ

ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นเด็กอายุ 2-3 ขวบ ในเดือนกันยายน 2525 โดยไม่จำกัดเพศ ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 20 สุ่ม บันทึกคำสนทนาของตัวอย่างประชากรในช่วงเวลาต่าง ๆ กัน ลงในเทปบันทึกเสียงคนละประมาณ 5 ชั่วโมง นำเทปคำสนทนาดังกล่าวมาถ่ายเทปตามข้อความที่สนทนา โดยตลอด ตรวจสอบความถูกต้องในการถ่ายเทปอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นวิเคราะห์ความสามารถในการออกเสียง การใช้คำศัพท์ และการสร้างประโยคของตัวอย่างประชากร โดยการตรวจสอบการปรากฏและการไม่ปรากฏของการใช้ภาษาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าว แล้วสรุปผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตาราง และสรุปความสามารถที่จะเข้าใจความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในรูปแบบของความเรียง

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ในด้านการออกเสียง ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2-3 ขวบ ส่วนใหญ่สามารถออกเสียง สระเดี่ยว สระผสม และวรรณยุกต์ ในภาษาไทยได้ทุกเสียง และสามารถออกเสียงพยัญชนะต้นได้เกือบครบทุกเสียง ยกเว้นเสียง ฅ / ฅ / และ ฅ / ฅ / สำหรับพยัญชนะตัวสะกดส่วนใหญ่ออกได้ทุกเสียง แต่ยังมีบางคนที่ออกเสียงแมกคเป็นแมกค และแมกนเป็นแมกง ตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ยังไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะควบคู่กันได้ นอกจากนี้ยังสามารถออกเสียงเน้นในประโยค หึ่งเสียงเน้นปกติ และเสียงเน้นหนักได้ถูกต้อง แต่ยังไม่ออกเสียงเน้นหนักพิเศษได้น้อย ส่วนการใช้ช่วงต่อ

ของเสียงในประโยคนั้น ส่วนใหญ่สามารถใช้ช่วงต่อเสียงแนบชิดได้ถูกต้อง ส่วนการใช้ช่วงต่อทางประเภทเสียงตก และเสียงขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ใช้ได้ถูกต้องเช่นกัน แต่ยังใช้ช่วงต่อทางประเภทคงระดับได้น้อย

2. ในด้านการใช้คำศัพท์ ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2-3 ขวบ ส่วนใหญ่สามารถใช้คำศัพท์ 1 และ 2 พยางค์ได้มากที่สุด สามารถใช้คำ 3 และ 4 พยางค์ได้บ้าง แต่มักจะลดพยางค์ลงโดยที่คำใดมี 3 พยางค์ก็จะลดลงเหลือ 2 พยางค์ คำ 4 พยางค์ก็จะลดลงเหลือ 3 พยางค์ สำหรับชนิดของคำที่ใช้ ตัวอย่างประชากรใช้คำนามและคำกริยามากที่สุด คำคุณศัพท์รองลงมา คำกริยาวิเศษณ์ยังใช้กันได้น้อย นอกจากนี้ยังรู้จักใช้คำศัพท์เฉพาะ เช่น คำที่เกี่ยวกับจำนวนนับ คำที่เกี่ยวกับสี คำที่เกี่ยวกับปริมาณ เวลา ลักษณะ และคำนามธรรมได้แต่ยังไม่ค่อยเข้าใจความหมายดีนัก

3. ในด้านรูปประโยค ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2-3 ขวบ ส่วนใหญ่สามารถใช้รูปประโยคเอกัตถประโยคที่สมบูรณ์ได้ และเริ่มใช้เอกัตถประโยคมากขึ้น แต่ยังใช้สังกรประโยคได้น้อยมาก นอกจากนี้ยังสามารถใช้ประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม และคำสั่งได้ สำหรับการเรียงลำดับคำในประโยค ส่วนใหญ่เรียงได้ถูกต้อง แต่ก็ยังมีบางคนที่เรียงตำแหน่งคำผิดอยู่บ้าง

ในด้านการเข้าใจความหมาย ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2-3 ขวบ ส่วนใหญ่เข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ ที่ใช้ได้คือ สามารถสื่อสารด้วยคำพูดโดยตรง มีการใช้ท่าทางประกอบคำพูดบ้างไม่มากนัก แต่ยังใช้คำประเภทคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ และคำลักษณะนามผิดอยู่บ้าง โดยที่ยังใช้คำในประโยคมากเกินความจำเป็น บางครั้งตัดคำที่จำเป็นออกไป หรือใช้คำโดยที่ยังไม่เข้าใจความหมาย

Research Title: Thai Language Performance of Children Aged Two to Three

Researchers Associate Professor Dr. Sumitra Anawatanakul
and Dr. Pasinee Sornhiran

Year 1983

ABSTRACT

The main purpose of this paper is to study the Thai language performance of children aged two to three with respect to pronunciation, vocabulary use, syntax and comprehension abilities for communicative purposes.

The subjects consist of twenty children of both sexes aged two to three in September, 1982. Approximately five hours of each subject's conversation were recorded, transcribed, rechecked for accuracy and then analysed in terms of pronunciation ability, vocabulary use and sentence construction. The results are presented in the form of tables and conclusions concerning the comprehension abilities for communicative purposes are made.

The results can be summarized, as follows:

1. As for pronunciation, most subjects show the ability to pronounce all simple vowels, diphthongs and tones correctly. They can pronounce all initial consonants, except /s/ and /r/. Most of them can also pronounce final consonants with some deviations: some pronounce /-t/ as /-k/ and /-n/ as /-r/ while most of them still lack the ability to use consonant clusters. Besides, they are able to use both normal and heavy sentence stresses correctly, but less so for the emphatic stress. Most of them also demonstrate good ability in using the close

4

junction. As for the open juncture, the falling and rising terminal contours are correctly used whereas the sustained terminal contour is hardly found.

2. In studying vocabulary use, it is found that mono- and di-syllabic words are mostly used. Though some three- and four-syllable words are present in the data, their syllables are often reduced. For example, three-syllable words will be pronounced as consisting of only two syllables and four-syllable words as consisting of only three syllables. As for word classes, the subjects use nouns and verbs the most. Adjectives are used less whereas adverbs are scarcely found. In addition, the subjects are able to use special vocabulary, such as words concerning the counting system, color, quantity, time, physical appearance as well as abstract nouns even though they still cannot fully comprehend their meanings.

3. In syntax, most of the subjects are able to use complete simple sentences; and compound sentences are employed increasingly. However, complex sentences are hardly found. Furthermore, the subjects are able to use affirmative, negative and interrogative sentences as well as imperatives. With respect to word order, most of them use words in their proper locations, with some exceptions.

4. As for comprehension abilities, most of the subjects can understand the words they use well and can communicate in speech, occasionally with some accompanying gestures. However, some misuse of nouns, verbs, adjectives, adverbs and classifiers occurs in terms of use of too many words in a sentence, omission of necessary words and use of words without understanding their meaning.

กิติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2-3 ขวบนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีโดยได้รับความกรุณาและความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย โดยเฉพาะผู้ปกครองของตัวอย่างประชากรทั้ง 20 คน ที่ได้ให้เวลาและช่วยเหลือ ในการอัดเทปคำสนทนา นอกจากนี้ยังได้รับความช่วยเหลือจากนิสิตภาควิชามัธยมศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา "การเรียนรู้ภาษา" ในปีการศึกษา 2525 ในการรวบรวมข้อมูล คุณหวานิต สุธาวร และ คุณวันทนี สีสัมปิม ที่ช่วยในการ ถ่ายเทปและวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยทั้งสองขอขอบคุณทุกท่านที่กล่าวนามมานี้เป็น อย่างสูง รวมทั้งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ให้เงินอุดหนุนการวิจัย ในโอกาส เฉลิมฉลองลายสีไทยครบรอบ 700 ปีในครั้งนี้

สุมิตรา อังวณิชกุล

ภาลณี ศรีทิพย์

สถาบันวิจัยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญตาราง	ข
บทที่	
/ 1. บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ความจำกัดของการวิจัย	4
วิธีดำเนินการวิจัย	4
ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย	5
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	5
/ 2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
พัฒนาการทางด้านเสียง	9
พัฒนาการทางด้านความหมาย (ศัพท์)	19
พัฒนาการทางด้านโครงสร้าง	23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	29
/ 3. วิธีดำเนินการวิจัย	46
การเลือกตัวอย่างประชากร	46
การดำเนินการรวบรวมข้อมูล	46
การวิเคราะห์ข้อมูล	46
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	47

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
สถานภาพของตัวอย่างประชากร	48
ความสามารถในการออกเสียง	50
ความสามารถในการใช้คำศัพท์	58
ความสามารถในการใช้รูปประโยค	63
ความสามารถในการเข้าใจความหมายในการ ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร	66
5. สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ	69
สรุปผลการวิจัย	69
อภิปรายผลการวิจัย	71
ข้อเสนอแนะ	74
บรรณานุกรม	75
ภาคผนวก	77

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. จำนวนและสถานภาพของตัวอย่างประชากร	48
2. แสดงความสามารถในการออกเสียงสระเดี่ยวของเด็ก อายุ 2-3 ขวบ	50
3. แสดงความสามารถในการออกเสียงสระผสมของเด็ก อายุ 2-3 ขวบ	52
4. แสดงความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะต้นคำ ของเด็กอายุ 2-3 ขวบ	53
5. แสดงความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นคำ ของเด็กอายุ 2-3 ขวบ	54
6. แสดงความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะที่เป็น ตัวสะกดของเด็กอายุ 2-3 ขวบ	56
7. แสดงความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ของเด็ก อายุ 2-3 ขวบ	57
8. แสดงความสามารถในการออกเสียงเน้นในประโยคของเด็ก อายุ 2-3 ขวบ	57/1
9. แสดงความสามารถในการใช้ขวางทอของเสียงของเด็ก อายุ 2-3 ขวบ	57/2
10. แสดงความสามารถในการใช้คำที่มีจำนวนพยางค์ต่าง ๆ กัน ของเด็กอายุ 2-3 ขวบ	56
11. แสดงความสามารถในการใช้คำชนิดต่าง ๆ ของเด็ก อายุ 2-3 ขวบ	60
12. แสดงความสามารถในการใช้คำศัพท์เฉพาะประเภทต่าง ๆ ของเด็กอายุ 2-3 ขวบ	61
13. แสดงความสามารถในการใช้รูปประโยคลักษณะต่าง ๆ ของเด็กอายุ 2-3 ขวบ	63
14. แสดงความสามารถในการใช้ประโยคชนิดต่าง ๆ ของเด็กอายุ 2-3 ขวบ	64

ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารติดต่อกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและเพื่อการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญและมีประโยชน์ยิ่งสำหรับมนุษย์ไม่ว่าเชื้อชาติใดเผ่าพันธุ์ใด จะต้องอาศัยภาษาเพื่อการดำรงชีวิตของตนเองทั้งสิ้น

ได้มีนักภาษาศาสตร์หลายกลุ่มพยายามศึกษาเกี่ยวกับการเรียนภาษาของมนุษย์ บางพวกเชื่อว่าการเรียนภาษาเป็นเรื่องของการเรียนจากประสบการณ์ เป็นเรื่องของการเลียนแบบ แต่นักภาษาศาสตร์อีกพวกหนึ่งเชื่อว่า ธรรมชาติเตรียมเรื่องการเรียนรู้ภาษาไว้ให้มนุษย์ โดยที่มนุษย์มีสัญชาตญาณในการเรียนนี้ติดตัวมาแต่กำเนิด สัญชาตญาณนี้จะช่วยมนุษย์ให้เรียนภาษาได้

ถึงแม้ว่าจะยังไม่มีข้อสรุปว่ามนุษย์เรียนรู้ภาษาได้โดยวิธีใด แต่อาจกล่าวได้ว่า พัฒนาการทางภาษาขึ้นไปตามลำดับชั้น เช่นเดียวกับพัฒนาการทางร่างกาย การพัฒนาทางภาษาของทารกมักจะสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความเจริญของประสาทกล้ามเนื้อ เริ่มแต่แรกเกิด เด็กจะได้รับการกระตุ้นจากโลกภายนอกรอบตัว ในระยะ 2-3 เดือนแรกสมองจะพัฒนาการควบคุมปฏิกิริยาสะท้อน และเด็กเริ่มจะควบคุมกล้ามเนื้อริมฝีปากและหลอดเสียงได้

ในด้านการรับรู้และการแสดงออกทางภาษา ปกติแล้วทักษะการรับรู้จะมาก่อนทักษะการพูด การพัฒนาทักษะการรับรู้ภาษาเริ่มเมื่อแรกเกิด ในตอนแรกเด็กไม่สามารถจะแยกเสียงต่าง ๆ ได้ และพออายุ 6-7 สัปดาห์ ก็เริ่มรับรู้การช่วยการแสดงออกทางสีหน้า เช่น ยิ้ม ในระยะนี้เด็กจะไม่เข้าใจคำพูดใด ๆ เลย เมื่ออายุได้ประมาณ 9 เดือน เด็กจะเริ่มตอบสนองต่อคำพยางค์ โดยการเคลื่อนไหวและท่าทางต่าง ๆ แต่ไม่สามารถเปล่งคำออกมาได้ ประมาณ 12 เดือน เด็กจะสามารถตอบสนองต่อคำสั่งง่าย ๆ ได้ และเริ่มเข้าใจคำหรือข้อความที่ซับซ้อนได้ เมื่ออายุ 18 เดือน ถึง 2 ขวบ เด็กจะเข้าใจประโยคที่ซับซ้อนแม้ว่าจะใช้เองยังไม่ได้

ในด้านการแสดงออกทางภาษา การเปล่งเสียงของเด็กจะเกิดขึ้นเมื่อแรกเกิด เด็กจะเปล่งเสียงเพื่อตอบสนองอาการเจ็บปวด หิว หรือแม่กระทั่งแสดงความพอใจ การพัฒนาทักษะทางการพูดของเด็กจะเริ่มจริงเมื่อสามารถเปล่งเสียงออกมาเวลาพอใจ ซึ่งขั้นแรกของการเปล่งเสียงนี้เรียกว่า ออแอ (Babbling) ปกติมักจะเริ่มในระยะปลายเดือนที่ 3 ในช่วง ออแอ (Babbling) นี้ ตอนแรกเด็กจะเปล่งเสียงในวงจำกัด แต่การรับรู้เสียงจากคำพูดจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งอายุถึง 6 เดือน เด็กจะเปล่งเสียงได้ยาวขึ้นและใช้ในการเล่นเสียงเป็นการวางรากฐานในการพูด พออายุประมาณ 9 เดือน เด็กจะออกเสียงเป็นพยางค์สั้น ๆ ซึ่งประกอบด้วยเสียงสระและพยัญชนะ โดยออกเสียงซ้ำ ๆ ซาก ๆ และในขณะเดียวกันเด็กก็จะเลียนเสียงคนอื่น ๆ และทำตามเสียงของผู้ใหญ่ ถึงแม้ว่าจะไม่เข้าใจหรือเลียนเสียงนั้น ๆ ผิด ระยะเวลาเรียกว่า Echoic response

เด็กมักจะพูดศัพท์คำแรกเมื่ออายุประมาณ 12 เดือน แต่อาจจะมีรายอื่นที่แตกต่างไปจากนี้ คำต่าง ๆ ที่เด็กพูดซ้ำซากนั้น ประกอบด้วยพยัญชนะพวที่เกิดจากริมฝีปากทั้งสอง (Bilabial) และที่เกิดจากปุ่มเหงือก (Alveolar) ส่วนสระก็มักจะเป็นพยางค์หน้าต่ำ (Low front) ซึ่งในหลาย ๆ ภาษาที่เด็กใช้เรียกพ่อแม่มักจะประกอบด้วยพยัญชนะและสระเหล่านี้ เมื่อเด็กอายุได้ 12 เดือน เด็กอาจจะสามารถเข้าใจคำเหล่านั้นในแง่ที่เป็นสัญลักษณ์ได้ แต่ความหมายสำหรับเด็กคงไม่ตรงกับของผู้ใหญ่เลยที่เดียว อย่างที่เรียก "พอ" อาจจะเข้าใจหรือหมายถึงผู้ใหญ่อีกคนที่ไม่ใช่แม่ก็ได้ ก่อนที่จะเข้าใจหรือจำก็คลงไปเกี่ยวกับบุคคลเฉพาะ (special person)

ประมาณช่วงเวลาเดียวกันนี้ เด็กเริ่มใช้คำที่แสดงการรับรู้บางคำ เริ่มรู้จักหาแบบของเสียงที่จะใช้เป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายเฉพาะของตน ถึงแม้เสียงเหล่านั้นอาจจะยังไม่ผสมผสานกันเป็นคำหรือภาษาของผู้ใหญ่ก็ต้องถือว่าเป็นคำพูด ในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์แทนเสียง คำซึ่งเด็กคิดขึ้นมาใช้เป็นสัญลักษณ์เฉพาะตัวนี้เรียกว่า ภาษาเฉพาะของทารก (Jargon) การพัฒนาภาษาเฉพาะของทารกนี้เป็นระยะที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาของเด็ก เพราะเกี่ยวข้องกับความต้องการของเด็กที่จะแยกแยะโลกรอบตัวและใช้คำเหล่านั้นแสดงออกถึงความต้องการของตน

พอเด็กอายุได้ 18 เดือน เด็กจะสามารถใช้คำที่มีความหมายได้ประมาณ 20 คำ (ความหมายในที่นี้หมายถึงความหมายตามผู้ใหญ่เข้าใจ) และภาษาเฉพาะของทารก (Jargon) อีกมากมาย ในระยะนี้การสื่อสารติดต่อกับคนอื่น ๆ จะถูกจำกัดแค่คำศัพท์เป็นคำ ๆ หรือใช้ศัพท์ที่เป็นศัพท์เฉพาะ (technical term) เรียกว่า ภาษาครอบจักรวาล (Holophrastic language) การออกเสียงในขณะที่เอนเสียงจะยาวขึ้นและมีจังหวะขึ้นลง (Intonation)

การนำเอาคำมาผูกกันเข้าเป็นรูปประโยคของเด็กทำให้เกิดจุดเริ่มต้นทางไวยากรณ์ปกติจะเริ่มเมื่ออายุได้ 24 เดือน จากการนำคำเพียง 2 คำมาต่อกัน ก็ค่อย ๆ พัฒนาไปสู่ประโยคที่ยาวมากขึ้น เด็กจะสามารถใช้ไวยากรณ์ในภาษาของตนได้เมื่ออายุประมาณ 5-6 ขวบ การพัฒนาทางไวยากรณ์และการแยกความแตกต่างของเด็กขึ้นอยู่กับการพัฒนาการออกเสียงที่เด็กก่อนที่จะมาถึงไวยากรณ์หรือการเข้าประโยค

จอห์น บี. คาร์โรล (John B. Carroll, 1961) กล่าวว่าในช่วงปลายปีที่ 2 นั้น เด็กจะเริ่มทดลองใช้ภาษาและเริ่มสังเกตเห็นความแตกต่างและความคล้ายคลึงของข้อความที่ได้ยิน เด็กจะเริ่มลองใช้ถ้อยคำเหล่านั้นด้วยตนเอง พฤติกรรมนี้จะนำไปสู่การวางพื้นฐานการพัฒนาความสามารถที่ถูกต้อง และระยะหลัง 2 ขวบไปแล้ว พัฒนาการทางภาษาของเด็กจะเป็นไปอย่างรวดเร็วในทุก ๆ ด้าน พออายุได้ประมาณ 6 ขวบ เด็กปกติก็สามารถแยกความแตกต่างคานหน่วยเสียงในภาษาของตนได้ และรู้จักใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์แบบที่ผู้ใหญ่ใช้ จึงอาจจะกล่าวได้ว่าช่วงอายุ 2-3 ปีนี้เป็นช่วงที่สำคัญในการพัฒนาภาษาที่ค่อนข้างจริงจังในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเริ่มคงที่ ความคล่องในการใช้ภาษาเริ่มมีบทบาทสำคัญ หลักไวยากรณ์เริ่มมีความสำคัญที่เด็กจะต้องศึกษาไปพร้อมกับการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นด้วย ควดยเหตุนี้จึงน่าจะมีการศึกษาการใช้ภาษาของเด็กในวัยนี้เท่าที่ตามมายังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยการใช้ภาษาของเด็กในวัยนี้มาก่อน ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กอายุระหว่าง 3-6 ขวบ เช่น งานวิจัยของจินตนา สุทธิจินดา (จินตนา สุทธิจินดา, 2522) ผู้วิจัย จึงมีความสนใจที่จะศึกษาการใช้ภาษาไทยของเด็กในวัย 2-3 ขวบ เพราะจะช่วยสะท้อนให้เห็นวิธีการเรียนรู้ภาษาของเด็กอย่างแท้จริง อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเด็กในวัยก่อนเข้าเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถในคำต่าง ๆ ในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2-3 ขวบ ได้แก่ การออกเสียง การใช้คำศัพท์ และการสร้างประโยค
2. เพื่อศึกษาความสามารถที่จะเข้าใจความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กอายุ 2-3 ขวบ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นเด็กที่มีอายุอยู่ระหว่าง 2-3 ขวบ ในเดือนกันยายน 2525 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบธรรมดา
2. การศึกษาถึงความสามารถในการใช้ภาษาของเด็กอายุ 2-3 ขวบในการวิจัยนี้ จะเน้นศึกษาถึงความสามารถในการใช้ภาษาโดยทั่วไป ซึ่งเป็นพัฒนาการทางภาษาตามลำดับชั้นอายุของเด็กปกติ โดยไม่คำนึงถึงอิทธิพลทางด้านจิตใจ ซึ่งได้แก่ขนาดของครอบครัว ลำดับที่ของพี่น้อง ทักษะคิดของการเลี้ยงดู ลักษณะการให้อาหาร อาชีพ และฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความจำกัดเรื่องเวลาที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เพราะใช้การอัดเทป และถ่ายเทป การสนทนาของเด็กวัย 2-3 ขวบ คนละ 5 ชั่วโมง ซึ่งต้องใช้เวลานานในแต่ละครั้ง จึงไม่สามารถใช้ตัวอย่างประชากรจำนวนมากได้

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2-3 ขวบนี้ มีขั้นตอนในการวิจัยดังนี้

1. สุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กวัย 2-3 ขวบ โดยไม่จำกัดเพศจำนวน 20 ราย โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย

2. บันทึกคำสนทนาของตัวอย่างประชากรในช่วงเวลาต่าง ๆ กันลงไปบนเทป โดยบันทึกรายละเอียด 5 ชั่วโมง และบันทึกสภาพการณ์ที่เด็กใช้ภาษาในแต่ละครั้งด้วย
3. ถ่ายเทปคำสนทนาของเด็กตามขอความที่สนทนาโดยตลอด
4. วิเคราะห์การใช้ภาษาของเด็กในด้านกรอออกเสียง การใช้คำศัพท์และรูปประโยค
5. วิเคราะห์ความสามารถที่จะเข้าใจความหมายในการใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมายของเด็ก
6. ตั้งเคราะห์ผลการวิจัย และนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง
7. สรุปผลการวิจัย

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับนักการศึกษาที่จะวางหลักสูตรสำหรับเด็กวัยก่อนเรียน ระดับประถมศึกษา
2. เป็นแนวทางสำหรับครูที่สอนระดับวัยก่อนเรียนที่จะได้ทราบถึงความสามารถในการใช้ภาษาของเด็กในวัย 2-3 ขวบ
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้ปกครองที่จะได้ทราบถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยก่อนเรียน และจะส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กให้ถูกต้อง
4. เป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทย หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ความเข้าใจภาษาในคำ เสียง ศัพท์ และโครงสร้าง ไปใช้ในการแสดงออก เป็นการพูดภาษาจริง ๆ
2. ความสามารถในการออกเสียง หมายถึง ความสามารถในการออกเสียงสระพยัญชนะ วรรณยุกต์การออกเสียงเน้น และร่างของเสียงในภาษาไทย

3. ความสามารถในการใช้คำศัพท์ หมายถึงความสามารถที่จะรู้จักชนิด และหน้าที่ของคำศัพท์ และสามารถที่จะเลือกใช้คำศัพท์ได้สอดคล้องกับบริบท

4. ความสามารถในการใช้รูปประโยค หมายถึงความสามารถในการนำเอาเสียงหรือถ้อยคำในภาษาไทยมาเรียบเรียงเข้าระเบียบให้ถูกต้องตามแบบนิยมน

5. ความสามารถที่จะเข้าใจความหมายของภาษาที่ใช้สื่อสาร หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้เกี่ยวกับภาษาไปใช้สื่อความหมายอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์จริง ซึ่งจะต้องอาศัยองค์ประกอบทางวัฒนธรรมของสังคมด้วย

สถาบันนิตยบรรณกิจ

ศาลากลางกรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเรียนภาษาของเด็กเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางมาเป็นเวลานานแล้วในหมู่นักวิชาการทางภาษา เนื่องจากการเรียนภาษาของเด็กมีลักษณะพิเศษที่เห็นเด่นชัด 2 ประการ กล่าวคือ ประการแรก เด็กทุกคนจะสามารถพูดภาษาแม่ได้เองในวัยใดเรียกกัน โดยไม่ต้องมีการสอน ขอเพียงแต่ให้โอกาสเขาไปอยู่ในที่ ๆ มีการใช้ภาษานั้น ๆ อยู่เท่านั้น พอเด็กมีอายุเพียง 6-7 ขวบก็จะสามารถมีความซึมซับหรือเจินจัคในภาษานั้น ๆ ได้ คือ สามารถออกเสียงในภาษาแม่ได้ครบถ้วน ถูกต้องพอสมควร มีความรู้ทางไวยากรณ์สามารถผลิตประโยคใหม่ ๆ ออกมาได้โดยไม่มีที่สิ้นสุด สามารถเข้าใจประโยคที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน ตลอดจนสามารถบอกได้ว่า ประโยคใดไม่มีความหมาย มีความหมายเหมือนกัน หรือมีความหมายหลายนัย รวมไปถึงความสามารถในการเข้าใจและใช้คำต่าง ๆ ในประโยคได้อย่างถูกต้องควย ความเจินจัคในการใช้ภาษานี้เป็นสิ่งที่เด็กแสดงออกมาโดยที่เด็กเองก็ไม่สามารถบอกได้ว่า กฎเกณฑ์การใช้เป็นอย่างไร

ลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่งที่พบในการเรียนภาษาของเด็กก็คือ เด็กทุกคนไม่ว่าจะมีระดับสติปัญญาเท่าใดหรืออยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบใดก็ตาม ก็จะมีความสามารถเท่าเทียมกันหมด ในการเรียนภาษาแม่อกล่าวคือ ในที่สุดเด็กทุกคนก็จะมี ความเจินจัคในเชิงภาษา โดยไ้ระบบภาษาที่สมบูรณ์เต็มที่เหมือนกันหมด ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า ไม่ปรากฏมีเด็กคนใดเลยที่เรียนรูภาษาเพียงครึ่งเดียวหรือบางส่วน

คำถามที่ว่า เด็กเรียนภาษาเองได้อย่างไรนั้น ยังไม่ปรากฏว่ามีทฤษฎีใดที่จะสามารถอธิบายได้อย่างชัดเจน แต่ทฤษฎีที่อธิบายเรื่องนี้ไว้โดยให้เหตุผลที่น่าเชื่อถือได้ มี 2 ทฤษฎีที่ขัดแย้งกัน คือ ทฤษฎีประจักษ์นิยม (Empiricism) และ ทฤษฎีเหตุผลนิยม (Rationalism)

ทฤษฎีประจักษ์นิยม เชื่อว่า เด็กมิได้มีความรู้ในเรื่องระบบภาษาคิดตัวมาแต่กำเนิดแ่แต่ค่อย ภาษารจะเรียนรูได้จากประสบการณ์(ทางภาษา)เท่านั้น ดังเช่น เดล (Dale) ได้อ้างถึงคำกล่าวของลอค (Locke) ที่กล่าวเป็นเชิงเปรียบเทียบไว้ว่า

เด็กเกิดมาโดยไม่มีพื้นฐานทางภาษามาเลยเหมือนกับผู้ชายที่ไม่มิมลทิน (Dale, 1972: 64) ต่อมาเด็กจึงเริ่มเรียนภาษาโดยอาศัยหลักเกณฑ์การเรียนรู้ทั่วไป กล่าวคือเด็กจะเรียนรู้ภาษา อาจจะโดยการเลียนแบบผู้ใหญ่และโดยวิธีการสรุปกฎเกณฑ์จากสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง และภายหลังจึงสามารถสร้างระบบภาษาที่สมบูรณ์แบบขึ้นได้

ทฤษฎีเหตุผลนิยม มีความเห็นที่ต่างไปจากนี้มาก คือ มีความเห็นว่า ความสามารถพิเศษที่จะเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่ติดตัวคนเรามาตั้งแต่เกิด ประสบการณ์ทางภาษาที่เด็กได้รับภายหลังแทบไม่มีบทบาทมากไปกว่าไปช่วยกระตุ้นระบบภาษาที่เด็กมีอยู่ตั้งแต่เกิด ซึ่งประเด็นนี้ไปตรงกับความคิดที่ว่า ภาษาแต่ละภาษาจะมีลักษณะสากลร่วมกัน (Language universals) เช่น ระบบเสียงของทุกภาษาจะต้องมีเสียงสระและเสียงพยัญชนะ ระบบโครงสร้างของทุกภาษาจะต้องมีหน่วยคำ และคำประเภทต่าง ๆ ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา เป็นต้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาใดก็ได้ทั้งสิ้น โดยไม่จำกัด

เลนเนเบิร์ก (Lenneberg) และแมคเนลล์ (McNeill) ได้ให้เหตุผลที่ว่า ทำไมจึงเชื่อว่า ความสามารถในการเรียนภาษาของเด็กเป็นสิ่งที่มีความแตกต่างมาแต่เกิด พอจะสรุปได้ดังนี้

1. ภาษาทุกภาษา ถึงแม้ว่าจะมีข้อแตกต่างกันในส่วนปลีกย่อย แต่กล้วนแล้วแต่มีลักษณะรวมเป็นสากลคือเป็นระบบเสียง ที่ประกอบขึ้นด้วยเสียงที่มีจำนวนไม่มากนัก และมีจำกัดอยู่ในวงที่มนุษย์สามารถจะเปล่งออกมาได้ มนุษย์สามารถนำเสียงต่าง ๆ เหล่านี้ มาผูกเข้าเป็นคำพูดที่มีความหมาย (meaningful utterance) และมีระบบระเบียบทางไวยากรณ์ที่ควบคุมการเรียงส่วนต่าง ๆ ของประโยค

2. พัฒนาการทางภาษาของเด็กไม่ว่าชาติใดในโลก จะเป็นไปตามลำดับก่อนหลังโดยสม่ำเสมอเหมือนกันหมด คือ เริ่มตั้งแต่ การพูดอ้อแอ้ (Babbling) แล้วพัฒนาเป็นพูดคำสั้น ๆ แล้วจึงกลายเป็นประโยคสั้น ๆ เลนเนเบิร์ก (Lenneberg) เชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาของเด็กก็มีลักษณะที่พัฒนาจนครบถ้วนสมบูรณ์เช่นเดียวกับ การพัฒนาทางการเดิน ซึ่งมีปัจจัยทางคานกรรมพันธุ (genetic factors) ควบคุมอยู่

3. ภาษาพูดของเด็กมิได้เป็นการเลียนแบบผู้ใหญ่ที่เดียว หากแต่จะเห็นได้ว่าตั้งแต่แรกเริ่มภาษาพูดของเด็กจะมีลักษณะเฉพาะตัวอยู่บ้าง มิใช่เลียนแบบผู้ใหญ่ไปเสียทั้งหมด กล่าวคือ การออกเสียงของเด็กต่างจากของผู้ใหญ่ เด็กจะเอาคำมาเรียงกันโดยใช้วิธีของตัวเอง หรือสร้างคำใหม่ขึ้นใช้ เด็กอาจจะพูดประโยคที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน เช่น what does blue look like from in back ? หรือ I buyed a fire dog for a grillion dollars.

4. ความสามารถเกินอายุของเด็กในการเรียนรู้ภาษานั้น ไม่ตรงกับความสามารถทางสมองของเด็ก ยกตัวอย่างเช่น เด็กวัย 3 ขวบยังขาดความพร้อมทางด้านความรู้ (cognitively very immature) แม้กระนั้นก็ยังมีความรู้สึกสัมผัสถึงระบบไวยากรณ์ในภาษาแม่เป็นเวลานานก่อนที่จะสามารถเข้าใจกฎเกณฑ์หรือมีคนมาสอนกฎให้ (Beadle, 1970: 160-1)

พัฒนาการทางการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กอาจแบ่งออกได้เป็น 3 ระบบ ได้แก่ พัฒนาการทางระบบเสียง ระบบความหมาย (ศัพท์) และระบบไวยากรณ์

พัฒนาการทางด้านเสียง

เดล (Dale) ได้กล่าวถึง พัฒนาการทางระบบเสียงของเด็กพอจะสรุปได้ดังนี้ (Dale, 1972: 171-181)

ในช่วงอายุประมาณ 6 เดือน ถึง 1 ขวบ เด็กจะเปล่งเสียงที่มีลักษณะคล้ายเสียงพูดออกมาต่าง ๆ กันเป็นจำนวนมาก ระยะนี้มักเรียกกันว่าระยะอออแอ (Babbling Stage) จากการสังเกตลักษณะเสียงที่เด็กเปล่งออกมา พบว่า มีเสียงหลายเสียงที่เดียวที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ หรือแม้แต่ในภาษาอื่นใดในโลก หลังจากที่เด็กมีความเจนจัดในการใช้ภาษาแม่แล้วจึงจะหยุดเปล่งเสียงที่ผิดแปลกไปเหล่านี้ ข้อสังเกตนี้โลกกลายเป็นพื้นฐานทฤษฎีว่าด้วยการเลือกส่งเสริมพัฒนาการ กล่าวคือ เด็กจะได้รับการสนับสนุนเมื่อเวลาที่เปล่งเสียงที่มีในภาษาแม่ และในทางตรงข้ามจะไม่ได้รับการสนับสนุนเมื่อเปล่งเสียงอื่น ๆ เมื่อเป็นดังนี้ในภายหลังเด็กก็จะเลิกเปล่งเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ไปเอง

ข้อที่น่าสนใจก็คือ เสียงที่เปล่งออกมาในระยะนี้จะเป็นเพียงเสียงที่เรียกว่าเสียง ๆ หนึ่ง (phone) เท่านั้นยังมีเสียงสำคัญในภาษาใคภาษาหนึ่งคั้งที่เรียกกันว่าหน่วยเสียง (phoneme) ทั้งนี้หลักใหญ่ของการตัดสินว่าเสียง 2 เสียงจะเป็นหน่วยเสียงไคนั้น จะต้องสามารถปรากฏในคู่เทียบเสียง (minimal pairs) ที่ต่างกันเฉพาะเสียงเดียวได้ ตัวอย่างเช่น pin และ bin มีความหมายต่างกัน และจะต่างกันตรงเสียงพยัญชนะต้นเท่านั้น จึงนับว่า /p/ และ /b/ เป็น 2 หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษ เรื่องเช่นนี้เราไม่สามารถถามจากเด็กได้ สิ่งที่เราสามารถทำได้ก็เพียงแค่อัดเสียงเด็ก แล้วพยายามหาขอแตกต่างเอาเท่านั้น ปัญหาเหล่านี้จะเพิ่มมากขึ้น เมื่อดูจากความจริงที่ว่า การออกเสียงของเด็กนั้นไม่คงที่และไม่ชัดเจนเท่าของผู้ใหญ่ ควบเหตุนี้จึงทำให้การศึกษาทางด้านพัฒนาการเรื่องหน่วยเสียง จึงมีค่อนข้างน้อย และมักจะเป็นการศึกษามุขของนักภาษาศาสตร์เอง ตัวอย่างเช่น เบอร์ลิงก์ (Burling) เลโอโปลด์ (Leopold) มอสโควิตซ์ (Moskowitz)

เดล (Dale) ยังกล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการเรื่องหน่วยเสียง โดยอาศัยหลักจากทฤษฎีที่จาคอบสัน (Jakobson) คิดขึ้น ที่เรียกว่า ทฤษฎีคุณสมบัติเฉพาะของเสียง (the theory of distinctive features) ซึ่งนับว่าเป็นทฤษฎีที่เป็นที่ยอมรับนับถืออย่างกว้างขวางในหมู่นักภาษาศาสตร์ปัจจุบัน ทฤษฎีดังกล่าวอาศัยหลักที่ว่า หน่วยเสียงที่มีอยู่ในภาษาใคภาษาหนึ่งนั้น มิได้มีลักษณะที่เอามาเรียงกันเข้าไว้ แต่หากมีลักษณะเป็นระบบที่ประกอบด้วยคุณสมบัติเฉพาะ (distinctive features) ที่เป็นคู่ ๆ ยกตัวอย่างเช่น คู่เสียงต่อไปนี้ คือ /t/-/d/ /p/-/b/ หรือ /s/-/z/ ล้วนมีความแตกต่างในแง่เดียวกันคือ อโหชนะ-โหชนะ ความต่างแบบอื่นที่จะพบได้ ได้แก่ เสียงระเบิดกับเสียงต่อเนื่อง (stop-continuant contrast) เสียงที่เปล่งทางปากกับเสียงที่ออกทางจมูก (oral-nasal contrast) จาคอบสัน (Jakobson) เชื่อว่า คุณสมบัติเฉพาะของเสียงซึ่งมีประมาณ 15 คำนี้อาจมีลักษณะสากล (universal) และภาษาแต่ละภาษาล้วนแล้วแต่ถึงคุณสมบัติเฉพาะของเสียงส่วนหนึ่งไปเสีย ยกตัวอย่างเช่น หน่วยเสียงในภาษาอังกฤษจะแสดงคุณสมบัติเฉพาะของเสียงไค้ประมาณ 12 คำ

เมื่อกล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการเรื่องหน่วยเสียง จากอบสัน (Jakobson) ก็สรุปว่า สิ่งที่เด็กเรียนรู้ มีโซหน่วยเสียง แต่เป็นคุณสมบัติเฉพาะของเสียง (distinctive features) เหล่านี้เอง การกล่าวเช่นนั้นนับว่าน่าจะถูกต้อง ทั้งนี้เพราะจำนวนคุณสมบัติเฉพาะของเสียงมีน้อยกว่าจำนวนหน่วยเสียง

จากอบสัน (Jakobson) ยังได้จัดลำดับก่อนหลังของการเรียนรู้คุณสมบัติเฉพาะของเสียงด้วย โดยเริ่มตั้งแต่เสียง [p] และ [a] ซึ่งเด็กจะพูดได้เป็นคำแรก เสียง 2 เสียงนี้มีความแตกต่างกันมากที่สุด กล่าวคือ เสียง [p] เป็นเสียงพยัญชนะที่มีฐานเกิดบริเวณส่วนหน้า เป็นเสียงระเบิด (stop) อโหชะ และยังเป็นเสียงที่เกือบจะไม่ต้องออกแรงเลย ส่วนเสียง [a] นั้นตรงกันข้าม คือ เป็นเสียงสระหลัง เสียงต่อเนื่อง (continuant) โหชะ ทั้งเวลาออกเสียงก็จะต้องใช้แรงมากที่สุดด้วย ในตอนนี้เสียง [p] และ [a] ยังมีได้มีฐานะเป็นหน่วยเสียง เพราะยังไม่มีเสียงที่ปรากฏในสิ่งแวดล้อมใกล้เคียงกันมาเปรียบเทียบได้ เนื่องจากเสียง 2 เสียงนี้ปรากฏด้วยกันทุกครั้ง การเปล่งเสียงแรกเริ่มก็คือ [pa] หรือ มิฉะนั้นก็เป็นพยางค์ซ้อน [papa]

จากอบสัน (Jakobson) ทั้งข้อสังเกตว่า จะเกิดเสียงขติมทางคานเสียงพยัญชนะก่อน กล่าวคือ จากเสียงระเบิดฐานริมฝีปาก [m] เด็กจะเปล่งเสียง [papa] และ [mama] ได้ อาจกล่าวได้ว่า การเพิ่มเสียงจาก [p] เป็น [m] นี้ แสดงให้เห็นว่าเด็กเริ่มเรียนรู้คุณสมบัติเฉพาะของเสียงที่เปล่งออกทางปากกับเสียงที่ออกทางจมูก (oral-nasal contrast) เป็นลำดับแรก เวลเทน (Velten) ทั้งข้อสังเกตแตกต่างกันไป คือ ในภาษาของบุตรสาวของเขาเองนั้น จากเสียง [p] จะเพิ่มเสียง [t] เข้ามา ซึ่ง แสดงคุณสมบัติเฉพาะของเสียงที่เกิดที่ฐานปากและฐานฟัน (labial-dental contrast)

ตามทฤษฎีของจากอบสัน (Jakobson) เสียงพยัญชนะลำดับต่อไปจะแตกออกไปอีก เป็นเสียงที่เกิดที่ริมฝีปากและเสียงที่เกิดที่ฟัน กล่าวคือ [p] [m] และ [t] [n] ในขั้นนี้เสียงสระ [a] ยังไม่มีฐานะเป็นหน่วยเสียง คือยังมีลักษณะเป็นเสียงที่ค้างจุนเสียงพยัญชนะอยู่เท่านั้น

ทฤษฎีของ จาคอบสัน (Jakobson) โยบงบอกไว้ควาว่าการเรียนรู้คุณสมบัติเฉพาะของเสียง มีลำดับก่อนหลังเป็นอย่างไร โดยที่คุณสมบัติเฉพาะของเสียงบางคำจะมีลักษณะสากลพบในภาษาทุกภาษา ยกตัวอย่างเช่น เสียงระเบิดกับเสียงต่อเนื่อง (stop-continuant contrast) คุณสมบัติเฉพาะของเสียงที่เป็นสากลเหล่านี้เองที่เด็กจะเรียนรู้ได้ก่อนเพื่อน ทฤษฎีนี้ได้อธิบายกฎที่เรียกว่ากฎการไม่แปรกลับ (laws of irreversible solidarity) ซึ่งอธิบายความแตกต่างในระบบหน่วยเสียงในภาษาต่าง ๆ ที่มีในโลก ยกตัวอย่างเช่น มีหลักการว่า การที่ภาษาใดมีพยัญชนะหลัง (back consonants) ย่อมแสดงว่าจะต้องมีพยัญชนะหน้า (front consonants) ด้วย แต่อาจจะมีภาษาที่มีแต่พยัญชนะหน้าโดยไม่มีพยัญชนะหลัง ฉะนั้นพยัญชนะหน้าควรจะเป็นเสียงที่เรียนรู้ได้ก่อนพยัญชนะหลัง และก็เป็นความจริงที่พบว่าในภาษาพูดของเด็ก เด็กจะสามารถออกเสียง [p] [m] ไคคอน [k] [g] จะเห็นได้ว่า กฎของจาคอบสัน (Jakobson) ดังกล่าวแล้ว ยึดหลักสำคัญที่ความถี่ที่หน่วยเสียงปรากฏในภาษาต่าง ๆ ในโลก มีใช้ความถี่ที่ปรากฏในภาษาหนึ่งภาษาใดโดยเฉพาะ เช่น การที่เสียง /z/ ซึ่งมีที่ใช้มากพอสมควรในภาษาอังกฤษ เป็นเสียงที่เรียนรู้ได้ช้าแสดงให้เห็นว่า ความถี่ที่เสียงนี้เกิดขึ้นมิได้เป็นตัวแปรที่ควบคุมการเรียนรู้แต่อย่างใด แต่จะเห็นว่า การเรียนรู้ภาษาของเด็กจะอธิบายได้จากลักษณะสากลที่พบในภาษาต่าง ๆ ในโลกมากกว่า

กล่าวโดยสรุป จาคอบสัน (Jakobson) ได้ตั้งลำดับขั้นการเรียนรู้คุณสมบัติเฉพาะของเสียงซึ่งมีลักษณะเป็นสากล โดยพิจารณาจากหลัก 3 ประการกล่าวคือ ความเป็นสากลของคุณสมบัติเฉพาะของเสียง กฎที่เรียกว่ากฎการไม่แปรกลับ (laws of irreversible solidarity) และ ความถี่ในภาษาต่าง ๆ ในโลก

ตามทฤษฎีของ จาคอบสัน (Jakobson) ลำดับคุณสมบัติเฉพาะของเสียง 3 คำแรกที่เด็กเรียนรู้ได้แก่ เสียงที่เปล่งทางปากกับเสียงที่ออกทางจมูกเสียงที่เกิดที่ฐานปากกับฐานฟัน และ เสียงระเบิดกับเสียงต่อเนื่อง แต่การศึกษาของเวลเทน (Velten) ในหลายต่างกัน กล่าวคือ เวลเทน (Velten) พบว่าคุณสมบัติเฉพาะของเสียง 3 คำแรกดังกล่าวจะเป็นตามลำดับดังนี้ เสียงที่เกิดที่ฐานปากกับฐานฟัน เสียงระเบิดกับเสียงต่อเนื่อง

เสียงที่เปล่งทางปากกับทางจมูก อย่างไรก็ตามก็ ก็เป็นสิ่งที่น่าคิดที่ จากอบสัน (Jakobson) มีความแม่นยำพอสมควรที่เสนอว่า เด็กจะเรียนรู้คุณสมบัติเฉพาะของเสียง 3 คำนี้ก่อน

เออร์วินทริปป์ (Ervin-Tripp) ได้ทำการศึกษาเฉพาะกรณี (case study) ในเรื่องหน่วยเสียงในเด็กรวมทั้งเด็กที่รู้ 2 ภาษา (bilinguals) ภาย และโคสรูปผลการศึกษา ซึ่งตรงกับทฤษฎีของ จากอบสัน (Jakobson) ไว้ดังต่อไปนี้ (Ervin-Tripp, 1966:68-69)

1. การแยกเสียงสระและเสียงพยัญชนะน่าจะเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก
2. เด็กทุกคนจะแบ่งแยกเสียงระเบิดกับเสียงต่อเนื่อง เช่น [p] กับ [m] หรือ [ʃ] ไคคอน โดยที่เสียงต่อเนื่อง ถ้าไม่ใช่เสียดแทรก (fricative) ก็จะเป็นเสียงนาสิก (nasal)
3. เสียงระเบิด (stops) เกิดก่อนเสียงเสียดแทรก (fricatives)
4. เมื่อพบเสียงพยัญชนะ 2 เสียง ที่มีวิธีการออกเสียงเหมือนกัน จะเป็นพยัญชนะฐานปาก กับ ฐานฟันหรือปุ่มเหงือก ไคแก [p] กับ [t] โดยเด็กจะยังขาดเสียง [k] เหมือน ๆ กันหมดทุกคน
5. เด็กจะรู้จักแยกฐานที่เกิดของเสียง ก่อนจะเรียนรู้ว่าเสียงใดโฆชะ หรือ อโฆชะ
6. ตามปกติเสียงกึ่งเสียดแทรก (affricates) [ch] [j] และเสียงข้างลิ้นและเสียงรวิ (liquids) [l] [r] จะเกิดที่หลังเสียงระเบิด (stops) และเสียงนาสิก (nasals)
7. เด็กจะรู้จักแยกเสียงสระสูงกับสระต่ำ เช่น [a] กับ [i] หรือ [y] ก่อนที่จะแยกเสียงสระหน้าและสระหลัง เช่น [i] กับ [u]
8. เด็กจะรู้จักเสียงสระที่เปล่งทางปาก (oral vowels) ก่อนเสียงสระที่ออกทางจมูก (nasal vowels) และการแยกเสียงเหล่านี้จะเรียนรู้ไคชา
9. ตามปกติเด็กจะเรียนรู้พยัญชนะควบกล้ำ (consonant cluster) ไคชา

10. การรู้ความแตกต่างของเสียงพยัญชนะตามปกติจะเริ่มที่ต้นพยางค์ก่อนกลางหรือท้ายพยางค์

โดยมีผู้ศึกษาคนควาลำดับขั้นของพัฒนาการทางคำเสียงตั้งแต่เริ่มพูดจนถึงอายุประมาณ 3 ขวบเอาไว้ ถึงแม้ว่าในปัจจุบัน จะยังหาคำตอบที่เป็นที่น่าพอใจไม่โลกก็ตาม แต่อาจจะกล่าวโดยคร่าว ๆ แล้ว ก็พอจะแบ่งพัฒนาการดังกล่าวออกเป็นระยะ ๆ ดังนี้ (รายละเอียดของพัฒนาการจะอิงภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่มีผู้คนควาอย่างกว้างขวาง)

ระยะที่ 1 ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงประมาณ 6 เดือน เด็กจะเริ่มเปล่งเสียงซึ่งยังไม่เป็นภาษา แต่จะมีลักษณะเป็นเสียงที่มีข้อจำกัดทางด้านชีววิทยา ได้แก่เสียงร้องแสดงความหิว เจ็บ ความสบาย เป็นต้น พอหลังจากประมาณ 6 เดือนไปแล้วเสียงจะพัฒนาไปเป็นเสียง ออแอ (babbling) ข้อสำคัญก็คือเมื่อคู้จากการออกเสียงแล้วเสียงที่เปล่งนี้ ก็ยังไม่นับว่าเป็นภาษา ทั้งนี้ การเปรียบเทียบเด็กที่อยู่ในชุมชนที่ใช้ภาษาต่าง ๆ กัน จะไม่ปรากฏว่าเด็กเหล่านี้ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่แต่อย่างใดเลย และยิ่งไปกว่านั้น มักจะมีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า แม่เด็กที่เกิดมาหูหนวกก็ยังเปล่งเสียงออกมาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับเด็กปกติในระยะนี้

ระยะที่ 2 ในช่วงอายุ 6-9 เดือน การเปล่งเสียงเริ่มจะออกมาในรูปแบบที่แสดงถึงลักษณะเฉพาะตัวของภาษาหนึ่งภาษาใด โดยจะสังเกตได้จากการใช้เสียงสูงต่ำ (pitch or intonation) จังหวะ (rhythm) และระดับเสียง เป็นไปไค้ที่เด็กสามารถเข้าใจลักษณะต่าง ๆ ทางภาษาเหล่านั้นมาก่อนหน้านี้แล้วก็ตั้งแต่อายุประมาณ 2-3 เดือน แต่ก็ยังไม่สามารถใช้ออกมาไค้จนกระทั่งอายุ 6 เดือนไปแล้ว ในระยะนั้นการใช้เสียงสูงต่ำจึงมีบทบาททั้งการแสดงอารมณ์ของเด็ก และยังมีบทบาททางไวยากรณ์ด้วย กล่าวคือ เป็นหนทางหนึ่งที่เด็กจะรวมเสียงเข้าเป็นกลุ่มเพื่อพัฒนาไค้เป็นรูปแบบประโยคขึ้นในภายหลัง ดังนั้นประมาณอายุ 12 เดือน เด็กส่วนใหญ่จะสามารถพัฒนาทางคำนี้ไปไค้มากจนถึงขั้นที่สามารถ "คุย" กับผู้ใหญ่ไค้ ชนิดที่ว่าสิ่งที่แกเปล่งออกมาไค้ยังไค้ความเป็นเรื่องเป็นราวไค้ แต่ยังมีข้อสังเกตที่น่าหนักใจเสียงสูงต่ำไค้ การเปล่งเสียงทำนองนี้ซึ่งเรียกกันว่า

การใช้ภาษาเฉพาะของทารก (scribble-talk or jargon) แม่ว่าจะยังไม่ตรงกับคำ หรือแม้แต่นัยเสียงสระหรือนัยเสียงพยัญชนะใด ก็ยังพอจะแยกแยะได้จากพื้นฐานภาษาต่างกัน ออกจากกันได้

ระยะที่ 3 จากอายุ 9 เดือนเราจะเริ่มตีความหมายเสียงพูดของเด็กให้ตรงกับคำได้เพิ่มมากขึ้น วิธีที่เด็กถนัดจากช่วงพูดอ้อแอ้มาจนถึงช่วงที่พูดเป็นภาษานี้ เรายังไม่สามารถเข้าใจได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากเด็กบางคนหยุดพูดอ้อแอ้ก่อนแล้วจึงเริ่มพูดเป็นภาษา แต่บางคนแม่จะเริ่มพูดภาษาแล้วก็ยังพูดอ้อแอ้ต่อไปอีกเป็นเวลานานหลังจากนั้น และยังมีเด็กบางคนที่ผสมผสานเสียงอ้อแอ้กับหน่วยที่มีลักษณะคล้ายคำเข้าด้วยกัน แต่พออายุประมาณ 12 เดือน เด็กส่วนใหญ่จะสามารถเปล่งเสียงที่เรียกกันว่า คำแรกเริ่ม (first word) ซึ่งมีการออกเสียงที่นับว่าคงที่ และยังสามารถตีความใดคงที่อีกด้วย

สำหรับศัพท์ คำแรกเริ่ม (first word) นี้ มีข้อน่าสังเกตหลายประการ กล่าวคือ

1. จะเป็นการไม่ถูกต้อง ถ้าจะมองการเกิดคำแรกเริ่มนี้ว่าเป็นจุดเริ่มพัฒนาการทางภาษา คือ เมื่อเด็กอายุประมาณ 12 เดือน ทั้งนี้เพราะที่จริงแล้วการแสดงออกทางภาษาได้เกิดขึ้นมาก่อนหน้านั้นแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่เด็กเรียนรู้แบบแผนเกี่ยวกับจังหวะเสียงสูงต่ำ (prosodic framework) ที่จะนำคำมาเรียงกันในลำดับต่อไป นอกจากนี้ถ้ามองในแง่ความเข้าใจภาษา ก็กล่าวได้เลยว่าเด็กสามารถเข้าใจภาษาได้ก่อนหน้านี้นานหลายเดือน

2. คำแรกเริ่มนี้ แทบจะนับเป็นคำไม่ได้เลย ถ้าไปเทียบกับคำในความเข้าใจของผู้ใหญ่ เช่น คำที่ปรากฏในพจนานุกรมเป็นต้น หน่วยความหมายของเด็กมักจะไปตรงกับกรเปลี่ยนแปลงเสียงที่ประกอบควมมากกว่า 1 คำ ในภาษาของผู้ใหญ่ ตัวอย่างเช่น allgone, gimme นอกจากนี้ความหมายก็ยังไม่จำเป็นว่าจะต้องตรงกับความหมายที่ผู้ใหญ่ใช้อีกด้วย แต่ในทางตรงกันข้าม ความหมายที่เด็กใช้ครอบคลุมไปได้มากกว่าหรือที่เรียกกันว่า over-extended in meaning เช่น คำว่า dada มีใจจะสามารถ

แปลกนึ่งาย ๆ ว่า หมายถึง บิดา เด็กอาจใช้คำนี้ในสถานการณ์และความหมายต่างกัน ไคแกเด็กอาจจะชี้ไปที่คนสงนม หรือ แม่แตกระปองนม ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เด็กใช้คำนี้ในความหมายกว้าง เพื่อแสดงออกถึงความต้องการ หรือ บอกรับประทานที่ขบใจมากกว่าจะหมายถึงบิดา

3. คำแรกเริ่มนี้ เด็กใช้แสดงออกในลักษณะประโยคที่ประกอบขึ้นด้วยคำ ๆ เดียวโดยดูจาก เสียงสูงต่ำและกริยาอาการที่เด็กใช้ควบคู่ไปด้วย ถึงแม้ว่าจะขาดโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่จะเกิดขึ้นในภายหลังก็ตาม

ระยะที่ 4 หลังจากที่เด็กเริ่มรู้จักใช้คำอย่างมีระบบระเบียบแล้วก็ถึงระยะที่จะเรียนรู้หน่วยเสียง (phoneme) ในภาษาแม่ จะเห็นได้ว่า ในระยะที่เด็กพูดอ้อแอ้ ถึงแม้ว่าเด็กจะสามารถเปล่งเสียงไคหลายเสียง แต่ก็ยังไม่นับว่าเป็นภาษาเนื่องจากบทบาทของเสียงเหล่านี้ยังไม่สามารถให้ความแตกต่างทางด้านความหมายไค แต่เมื่อเด็กได้เรียนรู้ที่จะใช้เสียงเพื่อก่อให้เกิดความหมายที่แตกต่างกันออกไปได้ในราวปลายปีแรก ก็จะเป็นวาระที่เด็กจะเริ่มปะติดปะต่อสร้างระบบเสียงของแกขึ้น นั่นก็คือในระยะที่เด็กพูดอ้อแอ้ แกจะมีลักษณะที่กำลังฝึกหัดออกเสียงต่าง ๆ อยู่โดยมิได้ตั้งใจจะให้สื่อความหมาย ครั้นต่อมาเมื่อเผชิญปัญหาที่จะต้องสื่อสารเพื่อให้เข้าใจความหมาย เด็กก็เกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้เสียงต่าง ๆ ไคอย่างมีระเบียบมีกฎเกณฑ์ ระยะที่เด็กพูดอ้อแอ้อจึงนับว่าเป็นระยะสำคัญที่เด็กได้ฝึกออกเสียง แต่ก็ยังไม่นับเป็นภาษาพูดไค

เด็กจะเริ่มเรียนรู้ระบบเสียงในภาษา เมื่ออายุประมาณ 9 เดือน โดยเริ่มจากเด็กจะรู้จักแยกแยะและออกเสียงสระ และพยัญชนะต่าง ๆ ที่ใช้ในภาษาไคในตำแหน่งต่าง ๆ ที่เสียงเหล่านี้เกิดขึ้น ขบวนการเรียนรู้จะกินระยะเวลานานมาก กล่าวคือกว่าเด็กจะรอบรู้การออกเสียงทั้งหมดก็ต่อเมื่อเด็กมีอายุประมาณ 7 ขวบ เนื่องจากขบวนการดังกล่าวมีความละเอียดซับซ้อนเป็นอันมาก จึงยังไม่เป็นที่เข้าใจไคอย่างเต็มที่ในปัจจุบัน จะรู้จักแต่พัฒนาการบางระยะเท่านั้น นอกจากนั้นเรายังสามารถกล่าวไคได้เพิ่มปากว่า มีอะไรบางอย่างที่ไม่เกิดขึ้นแน่ ยกตัวอย่างเช่น เราไม่อาจจะสรุปได้ว่าคั่นหลังที่เด็กหัว ๆ ไปจะเรียนรู้เสียงต่าง ๆ ในภาษาออกมาไค เนื่องจากผลการเรียนรู้ของเด็กที่มีผู้ศึกษามา ไม่มี

กรณีใดเลขที่เด็ก 2 คนจะตรงกันในทุกแง่มุม เด็กบางคนเริ่มออกเสียง p (ตามด้วยเสียงสระ) ไคก่อน ส่วนบางคนออกเสียง m หรือ d ไคก่อน เป็นต้น ส่วนแนวโน้มทั่ว ๆ ไปที่สามารถจะบอกได้ในเรื่องประเภทของเสียงที่เด็กเปล่งออกมาอาศัยหลักที่ว่า เสียงบางเสียงจะมีความดัง (audible) มากกว่าเสียงอื่น ๆ ตัวอย่าง เช่น [a] มีความดังมากกว่า [ɪ] เสียงสระไคยินรัคกว่าเสียงพยัญชนะ เป็นต้น นอกจากนั้นยังอาศัยหลักที่ว่า เสียงบางเสียงออกเสียงยากกว่าเสียงอื่น ๆ เช่น เสียงพยัญชนะควบคู่จะออกเสียงยากกว่าเสียงพยัญชนะเดี่ยว หรือ เสียง [r] [z] ก็ออกเสียงยากกว่า [t] หรือ [ɪ] หลักอีกอย่างหนึ่งก็คือเสียงบางเสียงไซบอยกว่าเสียงอื่น ๆ เช่น เสียง [t] หรือ [s] เป็นต้น จากหลักความจริงเหล่านี้ จึงมีผู้เสนอว่า เด็กทั่ว ๆ ไปมีแนวโน้มที่จะใช้

1. เสียงพยัญชนะหน้า (front consonants) เช่น p, b, m ก่อนเสียงพยัญชนะหลัง (back consonants) เช่น k, g
2. เสียงระเบิด (plosives) เช่น p, b ก่อนเสียงเสียดแทรก (fricatives) เช่น f, v, s, z
3. เสียงที่เปล่งทางปาก (oral sounds) เช่น d, g ก่อนเสียงที่ออกทางจมูก (nasal sounds) ที่เกิดขึ้นเดียวกัน คือ n, ŋ

การออกเสียงเป็นพยางค์จะเริ่มด้วยโครงสร้างพยางค์ที่ประกอบขึ้นด้วย เสียงพยัญชนะ + เสียงสระ หรือที่นิยมเรียกว่า พยางค์เปิด (open syllables) เสียงพยัญชนะควบคู่มีแนวโน้มที่จะปรากฏท้ายคำ เช่น cats, jump ก่อนที่จะปรากฏต้นคำ เช่น stick, train

ลำดับการเกิดเสียงพยัญชนะต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษโดยดูตามเกณฑ์อายุมีดังต่อไปนี้

อายุ/ปี	เสียงที่เปล่งได้
2	p b m n w
2 ¹ / ₂	t d k g ŋ (เช่นในคำ <u>sing</u>) h
3	f s l y (เช่น ในคำ <u>you</u>)

อายุ/ปี

เสียงที่เปล่งได้

4	ʃ (เช่น ในคำ <u>ship</u>) v z r :
	+ʃ (เช่น <u>chew</u>) dz (เช่น <u>juice</u>)
5	θ (เช่น <u>think</u>) ð (เช่น <u>this</u>)
6	ʒ (เช่น <u>measure</u>)

จะเห็นได้ว่าตารางข้างบนนี้ยังขาดรายละเอียด ทั้งยังอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดจากความเรียงง่าย ทั้งนี้เพราะไม่ได้บอกไว้เลยว่าหน่วยเสียงเหล่านี้ใช้ในตำแหน่งใดในคำ หรือ เด็กออกเสียงได้ชัดเจนเพียงไร ทั้งยังไม่ได้ออกด้วยว่า หน่วยเสียงใดบ้างที่เด็กมีปัญหาแยกเสียงไม่ได้ ขบวนการที่เด็กเอาเสียงมาเรียงกันเข้ามีลักษณะเป็นอย่างไร หรือวิธีการที่เด็กขยอเสียงควบกล้ำที่ออกยาก (เช่น slide จะกลายเป็น lide train กลายเป็น tain เป็นต้น) ว่ามีวิธีไหนบ้าง ที่น่าสังเกตโดยเฉพาะก็คือ ตารางนี้มีได้ออกเลยวาระยะเวลาที่เด็กใช้ว่าจะสามารถเรียนรู้หน่วยเสียงหนึ่ง ๆ นั้น นานเท่าใด จุดสำคัญอยู่ที่ว่าการที่เด็กสามารถออกเสียงใดเสียงหนึ่งได้ชัดเจนนั้นมีได้หมายความว่า แยกจะแยกเสียงนั้นจากเสียงอื่น ๆ เวลาที่ใช้ในภาษาพูดได้ เพราะมีผู้แสดงให้เห็นแล้วว่า ความแตกต่างของเสียงพยัญชนะบางตัว (เช่น เสียง f กับ th ที่ปรากฏในคำ) จะก่อปัญหาให้กับเด็กจนถึงอายุ 7 ขวบหรือบางทีก็หลังจากนั้น

ระยะที่ 5 เด็กจะสามารถรอบรู้ระบบเสียงส่วนใหญ่ได้เมื่ออายุประมาณ 5 ขวบ แต่ยังคงมีการเรียนรู้หลายอย่างที่ใช้เวลานานกว่านั้น เช่น ความสามารถในการแยกเสียงเสียดแทรก (fricatives) ที่ปรากฏในคำ ยังคงเป็นปัญหาคำหรับเด็กประถมส่วนใหญ่ไม่ว่าจะมีสำเนียง (accent) แบบใด ปัญหาอีกอย่างหนึ่งก็คือ การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น เช่น strength, twelfths ซึ่งเด็กมักจะใช้วิธีละเสียงหรือใช้เสียงอื่นแทน กว่าเด็กจะเรียนรู้ได้ก็เป็นเวลาอีกนานบางทีจนเด็กอายุ 10 ขวบ

มิลเดรีด ซี เทมพลิน (Mildred C. Templin) จากมหาวิทยาลัย
มินเนโซตาได้ทำการวิจัยโดยใช้เด็กอเมริกันอายุ 3-8 ขวบ จำนวน 500 คน เพื่อศึกษา
ความสามารถในการออกเสียงโดยสรุปผลไว้ดังนี้ (Beadle, 1970:168)

1. รว 3 ขวบ เด็กจะสามารถออกเสียงสระไคถูกต้องถึง 93% และออกเสียงพยัญชนะเคียวไคถูกต้อง 65%
2. รว 5 ขวบ เด็กสามารถออกเสียงพยัญชนะเคียวไคถูกต้อง 85%
3. รว 6 ขวบ เด็กสามารถออกเสียงพยัญชนะซอน (เช่น ch ในคำ chip) ไค 88%
4. รว 7 ขวบ เด็กจะสามารถออกเสียงพยัญชนะควมกล้า 3 เสียง (เช่น skr ในคำ scratch) ไค 94%

เทมพลิน (Templin) สรุปว่า เด็กอเมริกันเมื่ออายุราว 3 ขวบ จะมีความสามารถที่จะออกเสียงในภาษาอังกฤษไค 53.3% ซึ่งเท่ากับพัฒนาไปไคประมาณครึ่งหนึ่งพออายุ 8 ขวบ ความสามารถนี้จะเพิ่มเกือบเท่าตัวใหญ่คือ 94.9 %

พัฒนาการทางคานความหมาย (ศัพท์)

การศึกษาพัฒนาการทางคานความหมาย (semantic development) ในเด็กไม่ได้รับความสนใจมากเท่าพัฒนาการคานเสียงและไวยากรณ์ และเป็นพัฒนาการที่เรามีความรู้น้อยที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากระบบเสียงและระบบไวยากรณ์ประกอบด้วยลักษณะที่เป็นรูปธรรม ส่วนความหมายนั้น เกิดจากวิธีที่นำลักษณะรูปธรรมเหล่านั้นมาสัมพันธ์กับวัตถุ ความคิด หรือประสบการณ์ที่อยู่นอกเหนือไปจากเรื่องภาษา ความหมายเป็นสิ่งที่เห็นหรือวัดไม่ได้ง่าย ๆ ยิ่งเป็นความหมายที่แคบเล็ก ๆ ไซควยแล้วก็ยิ่งเพิ่มความยุ่งยากซับซ้อนเนื่องจากเด็กต่างจากผู้ใหญ่ตรงที่เราไม่สามารถถามเด็กไคตรง ๆ ว่าคำ ๆ นั้นหรือประโยค ๆ นั้นหมายความว่าอย่างไร

การวัดพัฒนาการทางด้านความหมาย แต้ดั้งเดิมใช้วิธีดูจากการเพิ่มคำศัพท์ (vocabulary growth) ซึ่งก่อให้เกิดปัญหามากมายหลายอย่าง ปัญหาแรกได้แก่ เราจะนับเฉพาะคำที่เด็กใช้ หรือ นับคำที่เด็กเข้าใจความหมายแต่ไม่ได้ใช้ ในกรณีแรกเราก็ต้องหันมาตัดสินว่า เด็กจะต้องใช้คำ ๆ นั้นบ่อยขนาดไหนจึงพอจะตัดสินได้ว่ารู้ศัพท์คำนั้นแล้ว เพราะเด็กอาจจะใช้ศัพท์ไม่ถูกต้องหรือเผลอเอาก็ได้ ส่วนในกรณีหลังจะเกิดความยากลำบากที่จะตัดสินว่า คำที่ผู้ปกครองหรือครูใช้กับเด็กนั้นเด็กเข้าใจหรือไม่

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งก็คือ ศัพท์หลายต่อหลายตัว มีความหมายได้หลายอย่าง การที่เด็กใช้ศัพท์ตัวใดตัวหนึ่งจึงมีใ้หมายความว่าเราสามารถจะเรียนรู้ความหมายทุกอย่างของศัพท์ตัวนั้นได้

เดล (Dale) ให้ความเห็นว่า การศึกษาการเพิ่มคำศัพท์ (vocabulary growth) มีข้อไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้วัดพัฒนาการทางด้านความหมายหลายประการ กล่าวคือ (Dale, 1972: 131-132)

1. การที่เด็กใช้คำ ๆ หนึ่ง เราไม่สามารถบอกได้ว่าคำ ๆ นั้นมีความหมายอย่างไรต่อเด็ก เนื่องจากมีหลายกรณีที่พบว่าเด็กและผู้ใหญ่ใช้คำโดยให้ความหมายต่างกัน
2. การนับการเพิ่มของศัพท์ ทำให้เราจะเลยความสัมพันธ์ระหว่างความหมายประจำคำ
3. การนับคำศัพท์ไม่ได้ให้ข้อมูลอะไรเลยในแง่ที่ว่า ความหมายประจำคำเหล่านั้นเข้าเป็นความหมายของประโยคทั้งประโยคอย่างไร

เอลเลียต (Elliot) กล่าวว่า การที่เด็กใช้คำศัพท์นั้นก็มี 2 ลักษณะ กล่าวคือ (Elliot, 1981: 86-87)

1. เด็กใช้คำศัพท์กับสิ่งที่ไม่ควรใช้ (overextension) ยกตัวอย่าง เช่น เด็กใช้คำว่า ball กับของหลายอย่างต่าง ๆ กันซึ่งมีลักษณะรวม ได้แก่ กลมเหมือนกัน เช่น ลูกบอล ลูกบอล ไข่ หินที่มีลักษณะกลม เป็นต้น การที่เด็กใช้ศัพท์ผิดในลักษณะนี้อาจจะ

ตีความหมายได้ 2 ประการ กล่าวคือ ประการแรก เด็กอาจจะเข้าใจว่า ศัพท์
ตัวนั้นใช้เป็นชื่อที่ผู้ใหญ่เรียกขานของของเหล่านั้น เช่น เด็กอาจจะเรียกทั้งหมูและวัวว่า
หมู ซึ่งเราก็พอจะเข้าใจได้ว่า เด็กอาจจะเรียก แกะหรือมาวว่าหมูควาย ควายเหตุนั้นต่างก็
เป็นสัตว์เลี้ยงเหมือนกัน การตีความประการที่ 2 ก็คือ เด็กอาจจะไม่รู้ศัพท์อื่น หรือมีฉะนั้น
ก็จำศัพท์ที่ถูกต้องไม่ได้

2. เด็กใช้คำศัพท์ในวงแคบกว่าความหมายที่แท้จริงของศัพท์ตัวนั้น

(underextension) ยกตัวอย่างเช่น เด็กอาจจะใช้คำว่า furniture โดย
หมายความถึง chair เท่านั้น

เอลเลียต (Elliot) ได้อ้างถึงข้อสรุปของคลาร์ก (Clark) ที่ว่า เด็ก
เล็กจะเรียนรู้รูปร่างลักษณะ (semantic features) โดยเรียนรู้ไปที่ลักษณะ
และเสนอว่า ลักษณะแรก ๆ ที่เด็กเรียนรู้จะเป็นสิ่งที่สัมผัสได้ (perceptual) เช่น
ขนาด สี ซึ่งใกล้เคียงกับความเห็นของเดล (Dale) ที่ว่า เด็กจะเรียนรู้ศัพท์ที่ตัวตน
มีลักษณะเป็นรูปธรรม (concrete) ก่อนศัพท์ที่มีลักษณะเป็นนามธรรม (abstract)

(Elliot, 1981: 87)

เบคิล (Beadle) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางความหมายในเด็กไว้ดังต่อไปนี้
(Beadle, 1970:168)

เมื่อเด็กอายุได้ประมาณ 9 เดือน ก็จะเริ่มเปล่งเสียงออกมาเป็นคำ แม้ว่า
แกจะยังไม่เข้าใจในระดับอายุเท่านั้นว่า คำที่เปล่งออกมานั้นมีความหมาย ยกตัวอย่าง
เช่น คำว่า mama จะนับได้ว่ามีความหมายก็ต่อเมื่อเด็กหมายถึงผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ
เท่านั้น แมกระนั้น เด็กที่อายุเพียง 9 เดือนนี้ ก็มีท่าทางที่เข้าใจคำพูดซึ่งบางทีอาจจะ
โดยอาศัยเสียงสูงต่ำหรืออากัปกริยาของผู้พูดเป็นเครื่องช่วย ประมาณอายุ 10 เดือน
เด็กส่วนใหญ่จะสามารถทำตามคำสั่ง เช่น เอาลูกบอลให้หนูหน่อย หรือ จะยกเท้าให้
คุณแม่ผู้ใหญ่ว่า นิ้วเท้าอยู่ที่ไหน

การพัฒนาการสำคัญจะเกิดขึ้นเมื่อเด็กมีอายุ 12-15 เดือน กล่าวคือ เด็กจะค้นพบว่า คำต่าง ๆ นั้นจะโยงไปถึงสิ่งต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น เมื่อแม่ชี้ให้เด็กดูสุนัขพร้อมทั้งบอกว่า นั่นไงหมา เด็กจะเชื่อมโยงคำว่าหมากับสุนัขที่เห็นตัวนั้น และต่อมาครั้นแม่ชี้คำว่า หมากับสุนัขตัวอื่น ๆ ควบ เด็กจะเริ่มตั้งข้อสมมุติฐานว่า คำว่า หม่า หมายถึงสิ่งที่มีลักษณะอย่างไร จากนั้นเด็กอาจจะลองนึกลองดู ควบ การลองใช้คำศัพท์คำนี้กับสุนัขหลาย ๆ ตัว เช่น ถ้าแกรงว่า หม่า เวลาเห็นสุนัขทางทีวี แม่ก็จะบอกว่า ถูกแล้ว แต่ถาแกพูดว่าหมาเวลาพบแมวของเพื่อนบ้าน แม่ก็จะแก้ไหวานั้นเป็นแมว ซึ่งทำให้ความเชื่อมั่นในเรื่องศัพท์คำว่า หม่า ของเด็กแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น และในขณะเดียวกัน เด็กก็จะเริ่มตั้งข้อสมมุติฐานทดลองศัพท์ตัวใหม่ คือ แมว

เนื่องมาจากการเน้นเรื่องชื่อของของนี้เองที่เราพอจะคาดได้ว่า ศัพท์ที่เด็กเรียนรู้ในช่วงแรก ๆ นี้จะประกอบด้วยคำนามเป็นส่วนใหญ่ ดังที่เบิดล (Beadle) ได้อ้างถึงผลการวิจัยของ โคโรเธีย แมคคาร์ธีย์ (Dorothea McCarthy) ที่พบว่า คำศัพท์ของเด็กในระยะเริ่มพูด จะประกอบด้วยคำนามถึง 50% แต่พออายุได้ประมาณ 5 ขวบ คำนามจะลดลงเหลือ 19% ในขณะที่คำกริยาและสรรพนามจะเพิ่มเป็น 2 เท่าในระยะเวลาเท่า ๆ กัน นอกจากนี้ คำอุทาน ซึ่งในระยะแรกมีถึง 16% จะลดลงเหลือเพียง 1% ก่อนที่เด็กจะเต็ม 5 ขวบ (Beadle, 1970:169)

เดล (Dale) กล่าวว่าพัฒนาการทางคานความหมายเป็นไปไคชามาก เนื่องจากเหตุผลหลายประการ กล่าวคือ (Dale, 1972: 156-157)

1. ความซับซ้อนของข้อมูล ดังจะเห็นได้จากที่ปรากฏในพจนานุกรม
2. การเพิ่มคำศัพท์ของเด็กขึ้นอยู่กับความพร้อมทางคานสติปัญญา

(intellectual maturity)

3. อรรถลักษณะ (semantic features) เป็นสิ่งที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถคาดไคจากตัวสะกดหรือเสียง

อย่างไรก็ดี การพัฒนาทางคำความหมายก็มีไปเสียหมดทุกด้าน ยกตัวอย่างเช่น การใช้การปฏิเสธในรูปแบบต่าง ๆ จะพัฒนาเต็มที่เมื่อเด็กอายุเพียง $2\frac{1}{2}$ ขวบ หรือ การรู้จักแยกความหมาย ผู้ชาย-ผู้หญิง ผู้ดูแล-ผู้ถูกดูแล จะเรียนรู้ได้เมื่อเด็กอายุราว ๆ 1 ขวบเท่านั้น

พัฒนาการทางคำโครงสร้าง

ปัญหาที่ว่า เด็กเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร ยังเป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถที่จะให้คำตอบอย่างหนึ่งอย่างใดลงไปให้แน่ชัดได้ จะเห็นได้ว่า เด็กเล็ก ๆ ยังมีความสามารถทางสมองอยู่ในขอบเขตจำกัด แม้กระนั้นก็ยังมีความรอบรู้ในภาษาแม่ซึ่งมีโครงสร้างที่ซับซ้อนซับซ้อนเป็นอย่างมากได้ในระยะเวลาสั้น ๆ คือเพียง 3-4 ปีเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น แม้วเด็กแต่ละคน จะได้รับข้อมูลทางภาษาที่ต่าง ๆ กันไป โดยที่บิดามารดามีใจเจตนาสอนภาษาให้โดยตรง แต่เด็กก็จะสามารถรอบรู้ไวยากรณ์เดียวกันได้ในระยะเวลาอันสั้น หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า หลังจากระยะเวลาช่วงสั้นเพียง 3-4 ปีเท่านั้น เด็กแต่ละคนจะสามารถใช้ภาษาได้คล่อง ทั้งในแง่ความสามารถในการเปล่งเสียงและความสามารถในการเข้าใจประโยคใหม่ ๆ ในภาษาแม่ได้อย่างไม่รู้จักสิ้นคลาย ภาพที่เรามองการเรียนรู้ภาษาของเด็กในปัจจุบันก็คือ ภาพที่เด็กสร้างระบบภาษาของตนเองขึ้นมา โดยอาศัยความสามารถที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด เด็กจะสร้างทฤษฎีขึ้นมาเรื่อย ๆ เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา แล้วค่อย ๆ ปรับปรุง ทฤษฎีใหม่ที่ใช้ไม่ได้ก็โยนทิ้งไป พัฒนาการทางคำโครงสร้างตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงอายุประมาณ 3 ขวบ อาจแบ่งออกได้เป็น 4 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 เสียงที่ทารกเปล่งออกมานั้น เริ่มแรกทีเดียวจะเป็นไปเพื่อแสดงความต้องการประเภทต่าง ๆ ตามปกติแล้ว พออายุได้ประมาณ 1 ขวบ เด็กจะสามารถออกเสียงที่พอจะจับเป็นคำได้ เราเรียกคำพวกนี้ซึ่งมีน้ำหนักพอ ๆ กับประโยคทั้งประโยค ว่า คำแรกเริ่ม (first words) หรือ ประโยคแรกเริ่ม (one-word sentences) และเรียกภาษาของเด็กในระยะนี้ว่า ภาษาครอบจักรวาล (holophrastic speech)

ความหมายของประโยคดังกล่าวจะขึ้นอยู่กับสถานะการณื ดังนั้นเราจึงยังไม่อาจกล่าวถึงระบบไวยากรณ์ของเด็กในระยะนี้ได้ แม้ว่าจะเป็นไปได้ที่เด็กจะสามารถที่จะเข้าใจแบบไวยากรณ์ในภาษาของผู้ใหญ่ได้เป็นบางครั้ง (Elliot, 1981: 90; Ambron, 1977: 168)

ระยะที่ 2 พัฒนาการทางไวยากรณ์ของเด็กจะเริ่มสังเกตได้ในระยะที่เด็กเริ่มใช้คำ 2 คำ เรียงไวด้วยกันเพื่อสร้างเป็นประโยคที่ยังมีลักษณะหยาบ (primitive) อยู่เป็นอันมาก คือในระยะอายุประมาณ 18 เดือน พัฒนาการที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เกิดจากการวิจัยต่าง ๆ ที่ทำกับเด็กที่พูดภาษาอังกฤษ ซึ่งผลปรากฏว่าตรงกับการวิจัยที่ทำกับเด็กที่พูดภาษาอื่นหลายภาษาด้วย

ความก้าวหน้าในการใช้ประโยคชนิด 2 คำนี้ เมื่อแรกเริ่มจะช้า แต่จำนวนประโยคที่ประกอบด้วย 2 คำที่ต่างกัน จะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เดล (Dale) อ้างถึง เบรน (Braine) ² ซึ่งพบว่าในเด็กที่เขาศึกษาจำนวนแบบต่าง ๆ ของการเรียงคำ 2 คำ จะเพิ่มขึ้นจากการศึกษาจากเดือนที่ต่อเนื่องกัน ดังนี้ 14 24 54 89 350 1400 2500+ จะเห็นได้ชัดว่าการเรียงคำต่าง ๆ จะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วมากในช่วงระยะเวลาอันสั้น (Dale, 1972:40-42)

จากการวิเคราะห์ พบว่า เด็กมีได้เอาคำอะไรก็ได้ 2 คำมาเรียงกัน หากแต่เป็นการเรียงคำ 2 ประเภทได้แก่ ประเภทแรกเรียกว่า คำแกน (pivot word) บาง คำหลัก (operator) บางซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก ส่วนประเภทที่สอง เป็นคำอื่น ๆ ที่เหลืออยู่ในภาษาของเด็กมีจำนวนมาก และมีคำเพิ่มเข้ามาอยู่เรื่อย ๆ ในจำนวนนี้มีอยู่มากที่มาจากระยะคำแรกเริ่ม ดังนั้นบางครั้งจึงเรียกไวยากรณ์ในระยะนี้ว่า ไวยากรณ์คำแกน (pivot-open grammar)

คำประเภทแรกหรือคำแกน อาจจะอยู่ในตำแหน่งแรก หรือ ตำแหน่งที่ 2 ก็ได้ แต่ที่น่าสังเกตก็คือ ตำแหน่งที่เกิดคำแกนแต่ละคำจะคงที่ ยกตัวอย่าง เช่น more ในประโยค more hot, more cookie, more sing, more high จะปรากฏเป็นคำต้นเสมอ ส่วนคำที่ 2 จะกลายเป็นคำต่าง ๆ ในประเภทที่สองซึ่งมีจำนวนมาก

ถ้าจะพิจารณาในแง่การกระจายคำแล้ว คำแกนซึ่งมีจำนวนน้อย จะเป็นคำที่พบบ่อย จำนวนคำในประเภทยังมักจะคงที่และเพิ่มขึ้น (ตัวอย่าง เช่น จะมีคำแกนเพิ่มเพียงไม่กี่คำต่อเดือน) และสาเหตุที่เรียกว่าคำแกนก็เพราะว่าเป็นแกนให้อีกคำอื่น (ซึ่งอยู่ในประเภทที่ 2) มาเรียงต่อ อนึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่าคำทั้ง 2 ประเภทนี้จะประกอบด้วยทั้งนาม กริยา กริยาวิเศษณ์และอื่น ๆ ในภาษาของผู้ใหญ่ปะปนกัน ชื่อนี้จึงแสดงได้ว่าเด็กมีระบบของตนเอง ไม่ได้ลอกเลียนแบบหรือยอกจากระบบภาษาของผู้ใหญ่โดยตรง แอมบรอน (Ambron) กล่าวหา คำแกน (pivot word) ส่วนใหญ่จะไม่ใช่คำนาม ได้แก่ see, my, allgone, more แต่คำอีกประเภทหนึ่งซึ่งเขาใช้ศัพท์ว่า x words จะเป็นคำนามโดยมาก

โครงสร้างคำแกน (pivot constructions) นี้ พบในภาษาทุกภาษาที่มีการศึกษาภาษาของเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างคำที่พบในระยะนี้ ได้แก่ ประธาน-กริยา แกน และส่วนขยาย และมักจะปรากฏลักษณะการใช้การปฏิเสธด้วย (Ambron, 1977: 46) บราวน์ (Brown) และเฟรเซอร์ (Fraser) ให้ความเห็นแตกต่างไปอีกแบบหนึ่งเกี่ยวกับภาษาที่เด็กใช้ในระยะที่สองนี้ กล่าวคือ เรียกภาษาที่เด็กใช้ในระยะนี้ว่า ภาษาแบบโทรเลข (telegraphic speech) ซึ่งมีลักษณะเด่นคือ ประกอบขึ้นด้วยการนำคำหลัก (content words) มาเรียงกัน คนทั้งสองได้ศึกษาจากข้อมูลโดยดูจากการเรียงคำของเด็กแล้ว พบว่า ประโยคหลายต่อหลายประโยคในภาษาของเด็กเมื่อเติมคำบงหน้าที่ (function words) เข้าไปให้ครบโดยดูความเหมาะสมในแง่ของบริบท (context) แล้ว จะได้ประโยคที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ในภาษาของผู้ใหญ่ จึงจะกล่าวได้ว่า ภาษาของเด็กจะมีแต่คำหลัก (content words) ล้วน ๆ ซึ่งมีลักษณะคล้ายภาษาที่ผู้ใหญ่ใช้เวลาส่งโทรเลขซึ่งมักจะละคำบงหน้าที่ (function words) ซึ่งตามปกติแล้วไม่จำเป็นเสียเพื่อให้ราคาถูกลง โดยคงคำหลักซึ่งได้ใจความเอาไว้ เพื่อจะได้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ บราวน์ และเฟรเซอร์ จึงตั้งสมมุติฐานไว้ว่า สิ่งที่เด็กพูดนั้นมีผล

มาจากการเลือกเขียนคำหลัก ซึ่งได้เนือถอยกะทงความจากภาษาของผู้ใหญ่ (Brown and Fraser, 1964)

เป็นที่น่าสังเกตุว่า การวิเคราะห์ภาษาเด็กในช่วงนี้ว่าเป็นระยะไวยากรณ์คำแกน (pivot-open grammar) ก็คือ ภาษาแบบโทรเลข (telegraphic speech) ก็คือ ล้วนแล้วแต่ยังไม่สามารถอธิบาย ข้อมูลกลุ่มเดียวกันได้อย่างเหมาะสม ยกตัวอย่าง เช่น ตามการวิเคราะห์แบบภาษาโทรเลข ไม่ควรพบคำบางหน้าที่ในภาษาของเด็ก แต่ในความเป็นจริงแล้ว เด็กหลายคนหลายคนที่บางหน้าที่ เช่น off this by other ในช่วงนี้ มีผู้เสนอว่า น่าจะเป็นไปได้ที่ในช่วงแรก ๆ ของระยะที่ 2 นี้ การเอาคำ 2 คำ มาเรียงกันของเด็กจะมีลักษณะเป็น คำแกน ตามด้วยคำจากอีกประเภทหนึ่ง (pivot-open) ส่วนพัฒนาการในช่วงปลายระยะที่ 2 จะเข้าลักษณะ ภาษาแบบโทรเลข แต่ก็ยังไม่เป็นที่กระจ่างชัดว่า เด็กจะพัฒนาจากระบบหนึ่งไปยังอีกระบบหนึ่งได้อย่างไร หรือมีฉะนั้น ก็อาจวิเคราะห์ภาษาแบบโทรเลขว่าเป็นส่วนหนึ่งของไวยากรณ์คำแกน (pivot-open grammar) แต่เป็นการเอาคำในประเภทใหญ่ 2 คำมาเรียงกัน (open-open words) ประมาณอายุได้ 2 ขวบ เด็กส่วนใหญ่ จะใช้ประโยคที่ประกอบด้วยคำ 2 คำ แบบนี้โดยตลอด

ระยะที่ 3 คริสตัล (Crystal) กล่าวว่าเมื่อเด็กอายุประมาณ 2-2 $\frac{1}{2}$ ขวบ จะเริ่มพูดประโยคที่ประกอบด้วยคำ 3 คำ ตัวอย่างเช่น daddy kick ball that big bag ข้อที่น่าสังเกตุคือ พัฒนาการจะเริ่มจากตำแหน่งกรรรมก่อน ตำแหน่งประธาน เด็กจะเริ่มใช้คำสงท้าย (ending) เต็มค่านาม คำกริยา จะปรากฏการใช้คำสรรพนามและกริยาช่วย ภาษาที่เด็กใช้ในระยะนี้ตรงกับ ภาษาแบบโทรเลข (telegraphic speech) ที่กล่าวไว้แล้ว คือ ประโยคมักจะทำประกอบด้วย คำหลัก (content words) ซาคคำบางหน้าที่ (function words) ไป และถึงแม้ว่าการใช้ศัพท์จะซ้ำกันกับที่กล่าวไว้ในระยะที่ 2 ก็ตามก็อาจจะมีทางเป็นไปได้ กล่าวคือ ระยะ

2 ระยะเวลาที่มีส่วนคาบซ้อนกันอยู่

ระยะที่ 4 ประโยคจะยาวขึ้น กลายเป็นประโยคที่ประกอบด้วยคำหลัก

4 คำขึ้นไป ยกตัวอย่างเช่น Susie going to town today, Steven give that to Susie. เด็กในระยะนี้ จะใช้คำบงกษาที่ (function words) และคำ

ลงท้าย (ending) ใดไม่คงที่ เช่น 's บางครั้งก็ใช้ บางครั้งก็ไม่ใช้ นามวลี จะเริ่มเพิ่มความซับซ้อนยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น a man with a hat on ข้อที่น่าสังเกตก็คือ การเพิ่มจำนวนคำ จะพบในตำแหน่งที่ดังกริยามากกว่าตำแหน่งก่อนกริยา

พัฒนาการที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ เด็กจะเริ่มใช้วลีเชื่อม (phrasal coordination) เช่น boys and girls ราว ๆ ปลายระยะที่ 4 นี้ เด็กจะสามารถใช้ประโยคสามัญในรูปต่าง ๆ ใดเป็นส่วนใหญ่ ใดแก่ ประโยคบอกเล่า คำถาม คำสั่ง เป็นต้น สิ่งนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้สันนิษฐานกันว่า เมื่อเด็กมีอายุประมาณ 3 ขวบ ก็สามารถเรียนรู้พื้นฐานทางไวยากรณ์ของภาษาแม่ได้แล้ว (Crystal, 1976 : 45-46)

เดล (Dale) กล่าวว่า เครื่องมือที่จะบอกโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยคในภาษาต่าง ๆ ไฉนนั้นมีอยู่ 2 อย่าง คือ การเรียงลำดับคำ (word order) และอุปสรรคและอาคม (inflections) ภาษาต่าง ๆ จะแตกต่างกันที่ตรงที่ขึ้นอยู่กับเครื่องมือทั้ง 2 นี้มากน้อยเพียงไร ภาษาบางภาษาเช่น ละตินหรือรัสเซียขึ้นอยู่กับเครื่องมือทั้งสองเป็นส่วนใหญ่จะเรียกได้ว่า ในอาษาละตินจะเรียงคำอย่างไรก็ได้ เพราะความหมายของประโยคขึ้นอยู่กับการลงปัจจัย (suffixes) ท้ายคำแต่ละคำ ทำให้สามารถรู้ได้ทันทีว่าตัวไหนคือประธานตัวไหนคือกริยา ตัวไหนคือกรรมไม่ว่าคำเหล่านี้จะปรากฏในตำแหน่งใดในประโยค ส่วนภาษาอังกฤษนั้นค่อนข้างจะยึดถือการเรียงคำ (word order) เป็นหลัก ตัวอย่าง เช่น Man bites dog. จะมีความหมายไม่เหมือน Dog bites man. แต่ยังคงมีการเติมอุปสรรคและอาคมอยู่บาง การเรียงคำจึงมีความสำคัญยิ่งในการตีความหมายประโยคในภาษาอังกฤษ ภาษาไทยก็ยึดถือการ เรียงคำเป็นหลักเช่นเดียวกัน แต่ไม่มีการลงอุปสรรคและอาคม

ในการเรียนรู้ภาษาของเด็ก การเรียงลำดับคำนั้นว่ามีบทบาทสำคัญที่สุดแทบจะกล่าวได้ว่า การวิจัยทุกครั้งเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของเด็ก จะมีรายงานว่าเด็กจะเริ่มมีพัฒนาการทางภาษาโดยการเอาคำมาเรียงเข้าไว้ด้วยกันโดยไม่มีการลงอุปสรรคและอาคม ซึ่งเด็กจะใช้ภายหลัง การที่เด็กเลียนเสียงผู้ใหญ่ที่เขาได้ยินนี้ คือ โดยทั่วไปเวลาเขียนแบบเด็กจะละอุปสรรคและอาคม (inflections) ตลอดจนคำบางหน้าที่ (function words) ตัวอย่าง เช่น ประโยคที่ว่า I am drawing a dog. เวลาเด็กเขียนแบบจะกลายเป็น I draw dog. เท่านั้น ดังนั้น จึงนับได้ว่า การเรียงคำจะช่วยบอกโครงสร้างทางไวยากรณ์ในภาษาของเด็กได้ โดยสังเกตได้จาก การเลียนแบบ (imitation) การที่เด็กฟังภาษาผู้ใหญ่ และจากการโต้ตอบทันควันของเด็ก (spontaneous speech) ในเรื่องการเขียนแบบ จะช่วยคงลำดับคำของประโยคเก่าเอาไว้ได้ เดล (Dale) ยกตัวอย่างว่ามีระยะหนึ่งที่เด็กชาวอเมริกัน ที่ความหมายประโยครับการกระทำ (passive sentence) เช่น The dog is chased by the cat ว่า คำนามตัวแรก (คือ dog) เป็นประธาน ส่วนคำนามตัวที่ 2 (คือ cat) เป็นกรรมที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะการเรียงคำแบบนี้เป็นการเรียงคำในประโยคทั่วไป (active sentence) ซึ่งปรากฏให้เห็นบ่อยที่สุด จึงทำให้ความหมายประโยคนี้นึกไป เดล (Dale) อ้างถึงทฤษฎีของเบรน (Braine) ซึ่งเรียกว่า ทฤษฎีการสรุปความตามบริบท (contextual generalization) เบรน (Braine) เสนอว่า สิ่งที่เด็กเรียนรู้ในเบื้องต้นก็คือ คำต่าง ๆ นั้นเกิดที่ใดบ้าง (What is learned are primarily the proper locations of words.) ซึ่งก็คือความไควว่า เด็กจะมุ่งความสนใจไปที่ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในประโยค แล้วจะแยกประเภทคำที่สามารถปรากฏในตำแหน่งนั้น ๆ ได้ เมื่อมีพัฒนาการเพิ่มมากขึ้น เด็กจะสามารถจำแนกประเภทคำในตำแหน่งที่ซับซ้อนขึ้นไป จะเห็นได้ว่า ทฤษฎีของเบรน เป็นสิ่งที่น่าจะเป็นไปได้สำหรับภาษาที่ขึ้นอยู่กับคำเรียงคำ เช่น ภาษาอังกฤษ (Dale, 1972:50-52)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พัฒนาการทางคำเสียง

เวลเพน (Velten, 1943) ได้ศึกษาพัฒนาการทางคำเสียงของ โจน (Joan) บุตรสาวของเขาเอง ตั้งแต่อายุ 11 เดือน จนถึง 3 ขวบ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

โดยทั่วไปแล้วก่อนที่จะพูดภาษาใด ทารกจะต้องผ่านระยะที่เรียกว่า ชั้นเสียงเสียง (babbling stage) ไปก่อน ซึ่งในระยะเสียงเสียงนี้ทารกจะพัฒนาอวัยวะช่วยในการออกเสียงและฝึกหัดออกเสียงอยู่เรื่อย ๆ ทารกจะสามารถออกเสียงได้ทุกอย่างแม้กระทั่งเสียงที่ยังไม่เคยได้ยิน ยกตัวอย่าง เช่น ทารกอเมริกันคนหนึ่งที่มีผู้ศึกษา สามารถออกเสียงเสียงเสียดสีที่เกิดจากเพดานอ่อน (velar spirants) เสียงนาสิกที่เป็นอโสมะ (voiceless nasals) หรือ เสียงข้างลิ้นที่เกิดจากลิ้นไก่ (uvular r) เป็นต้น ได้ ส่วน โจน (Joan) ในช่วงอายุ 3-8 เดือน จะชอบทำเสียง [g] และเสียงเสียดสีอโสมะที่เกิดจากเพดานแข็ง (voiceless palatal spirants)

ในช่วงปลายของระยะเสียงเสียงนี้ (โดยนับจากเมื่อเด็กเริ่มออกเสียงที่เป็นหน่วยเสียงในภาษา (phoneme) ได้) ความสามารถที่เคยเปล่งเสียงได้ทุกอย่างจะหายไปทันทีทันใด การออกเสียงที่เป็นหน่วยเสียงในภาษา (phoneme) ของทารก คนต่างจะจำกัดในระยะแรกทั้งนี้เพราะทารกมิได้เรียนรู้ระบบหน่วยเสียง (phonemic system) ควบคู่การสุ่ม (random selection) หรือเลียนแบบจากภาษาผู้ใหญ่โดยตรง แต่จะพัฒนาเป็นขั้น ๆ กล่าวคือ ทารกจะเรียนรู้เสียงที่ต่างกันมากที่สุดก่อน แล้วจึงค่อย ๆ เรียนรู้ที่จะแยกเสียงที่ต่างกันอย่างลงเป็นลำดับ ลักษณะนี้จะพบในเด็กทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในท้องถิ่นที่พูดภาษาใด นั่นก็คือ ลำดับการเรียนรู้จะเหมือนกัน แมว่าในเรื่องที่ว่า จะเรียนรู้ระบบหน่วยเสียงใดเมื่อใด จะแตกต่างกันไปก็ตาม เพราะเด็กบางคนจะเรียนรู้ระบบหน่วยเสียงในภาษาแม่เมื่ออายุ 18 เดือน ในขณะที่เด็กบางคนเมื่ออายุ 6 ขวบหรือกว่านั้นก็ยังเปล่งหน่วยเสียงบางตัวไม่ได้ สำหรับ โจน พัฒนาการทางระบบเสียงคนต่างชา แต่หาพัฒนาการทาง

คำคำศัพท์ทศอนชาวไว้

เด็กทั่ว ๆ ไปจะเรียนหน่วยเสียง 6 ตัวแรกตามลำดับก่อนหลังดังนี้

1. หน่วยเสียงคู่แรก ประกอบด้วย เสียงสระซึ่งปากเปิดกว้างที่สุดเวลาออกเสียง และเสียงพยัญชนะซึ่งมีลักษณะการออกเสียงโดยที่ช่องปากหรือช่องทางจมูกปิดสนิท

2. ลำดับต่อมา ทารกจะสามารถแยกเสียงที่ต่างกันน้อยลงเรื่อย ๆ โดยจะสังเกตได้จากการเล่นหน่วยเสียงตามลำดับดังนี้คือ

2.1 เสียงต่อเนื่อง (continuant) ซึ่งอยู่กึ่งกลางระหว่างเสียงสระและเสียงระเบิด (stop)

2.2 เสียงระเบิดตัวที่สอง เสียงระเบิด 2 ตัวแรกคือ p, b

2.3 เสียงต่อเนื่องตัวที่สอง เสียงต่อเนื่อง ทั้ง 2 ตัวนี้จะเป็นเสียงนาสิก m, n หรือมีจะนั้นก็จะเป็นเสียงเสียดแทรก (sibilant) กับเสียงเสียดแทรกที่เกิดจากริมฝีปาก (labial spirant) ซึ่งพบน้อยมาก

2.4 เสียงสระเสียงที่สอง คือ i หรือ u ซึ่งจะไม่ปรากฏจนกระทั่งเด็กเรียนหน่วยเสียงต่อไปในไคเนลระบบใดระบบหนึ่ง

ระบบ ก. /p/ /m/
/t/ /n/

ระบบ ข. /p/ /f/
/t/ /s/

ระบบเสียงของโจน เริ่มด้วยระบบ ข. โจน สามารถแปลงคำโดยเรียงตามลำดับอายุดังนี้

ปลายเดือนที่ 11

ap 'up', ba 'bottle, bang'

เดือนที่ 12

bas '(omni)bus, box'

ba-'za' ทอมากกลายเป็น baza' 'put on'

za 'that (ซึ่งเป็น demonstrative or deictic particle)'

- 13 da 'down' at 'out', ba'ba 'away, outside'
 baɪ 'pocket'
- 14 af ทอมาเมื่อฝึกฝนอย่างหนักกลายเป็น faf 'Fuff' (ชื่อแมว)
 badaɪ (ไซแทน bazaɪ)
- 15 bus 'push', uf 'dog' ('woof'), ba 'pie'
- 16 dat 'duck', bap 'lamb'
- 17 am 'cereal' (หมายถึงข้าวอักษรม ที่ปรากฏบนกล่อง)
 an 'N'
 ʔ (ตอมากลายเป็น un) 'in'
- 18-20 da 'doll', as 'S', u 'O' (หรืออะไรก็ได้ที่รูปร่าง
 เป็นวงแหวน เช่น ข่างรถ) a 'R', Nas 'nice', na'na
 'banana'
- 21 wa 'Y', ats 'X', du'du 'Doudou'
 (ตัวละครในหนังสือเด็ก ทอมาไซเป็นชื่อตุ๊กตา)
 hwut 'foot'
- หมายเหตุ : 1. เสียงคู่อไปนี้ โจน ไซเป็นหน่วยเสียง
 เดียวกันโดยที่เสียงอโฆจะปรากฏท้ายพยางค์เท่านั้น
 p-b, s-z, t-d, hw-f
2. เสียง f ที่เกิดขึ้นพยางค์ในตอนแรกจะเกิด
 ในคำที่ลงท้ายด้วยเสียง s เหมือนกันเท่านั้น เช่น
 faf 'cat'
- 22 fuɸ 'fish' ในช่วงปลายเดื่อนนี้ เสียง hw- จะเปลี่ยน
 เป็น f ซึ่งจะปรากฏในทุกตำแหน่งนับจากนั้น

พอจะสรุปได้ว่า พัฒนาการในช่วงแรก คือ เดือนที่ 11-12 ซึ่งเป็นไปอย่างช้าๆ เสียงใหม่ ๆ ที่ปรากฏจะปรากฏในคำที่มีลักษณะเป็นคำยืม (loan words) เสียงสระที่ปรากฏจะเป็นสระเดี่ยว โจนจะออกเสียงหน่วยคำ (morpheme) ที่มีโครงสร้าง CVC เป็น C+ สระเสียงสั้น ส่วนโครงสร้าง CV จะกลายเป็น C+ สระเสียงยาว

หลังจากเดือนที่ 21 เป็นต้นไปจนเกือบจะ 1 ปีต่อมา โจนจะชอบออกเสียงของคำที่มีโครงสร้าง CVC โดยที่โครงสร้าง CVCV ในตอนแรกจะยุบเหลือเป็น CVC เช่น dada 'grandpa' จะกลายเป็น dap โจนจะใช้หน่วยเสียงเดี่ยวแทนเสียงควบกล้ำในภาษาอังกฤษ ยกเว้นเสียง ts ท้ายพยางค์

จะสังเกตได้ว่าระบบเสียงของ โจน กับระบบหน่วยเสียงภาษาอังกฤษจะไม่ตรงกันนั่นก็คือ ระบบหน่วยเสียงจริงจะเป็นอย่างหนึ่ง แต่เด็กจะออกเสียงไปอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งจะสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน เมื่อพิจารณาการออกเสียงข้างต้นและเสียงร่ว (liquids) ของเด็กในช่วงอายุ 23-42 เดือน ดังต่อไปนี้

เสียง z ใจแทนเสียง clear l และ uvular r เช่น zuf 'leaf', zudu 'lady' zaw 'Raoul', mazua 'Montreal'

เสียง w แทนเสียง dark l ที่ปรากฏหลังสระ [e, ə, ʌ] เช่น waw 'well', saw 'shell, shall', daw 'gull'

เสียง w แทนเสียง r ที่ปรากฏต้นพยางค์หรือระหว่างสระ [a, ə, e] เช่น wat 'right', wud 'ring', mawa 'Mary, marry'

เสียง r ท้ายพยางค์ เสียง r ที่อยู่ในพยัญชนะควบกล้ำ (consonant cluster) ตลอดจนเสียง l ที่ปรากฏหลังสระ [o, a, ə] หรืออยู่ในพยัญชนะควบกล้ำจะถูกตัดทิ้งไปไม่ออกเสียง ได้แก่ fa 'far', du 'door', but 'bread', dat 'dark' da 'doll', fa 'while', aw 'owl', fa 'fly'

เสียง r และ l จะหายไปถ้าปรากฏหลังเสียง u ในภาษาของเด็ก เช่น pu 'spill, peel, pail, pole, pearl, pull, pool, spoil' mua 'mirror'

ลักษณะเสียงพยัญชนะจะเป็นไปในแบบที่กล่าวมาแล้วนี้โดยไม่เปลี่ยนแปลงเป็นระยะเวลา 10 เดือน ยกเว้นตรงที่เด็กยังไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างเสียงระเบิดที่เป็น โห้หะ (voiced) และอโห้หะ (voiceless) ได้ ขบวนการนี้เกี่ยวข้องกับพัฒนาการด้านสระซึ่งเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน และแบ่งได้เป็น 5 ระยะด้วยกันคือ

ระยะที่ 1 a. ปรากฏในพยางค์ที่เน้นหนัก (stressed) ในเดือนที่ 23 เช่น da·p 'top', da·t 'dark', na·p 'knob'

ระยะที่ 2 a. และ u. จะปรากฏในพยางค์ที่เน้นหนัก (accented syllables) เช่น ba·t 'bad', ma·t 'mud', wu·t 'red, wade' nu·s 'nose'

เด็กจะเริ่มเรียนรู้ความแตกต่างในเรื่องปริมาณของเสียงสระ (vowel quantity)

โดยที่ยังคงแยกความแตกต่างระหว่างเสียงโห้หะ /b, d, g, z/ กับเสียงอโห้หะ

/p, t, k, s/ ไม่ได้ ขบวนการยัดเสียงสระนี้มีผลต่อคำศัพท์ทั้งหมดของเด็ก แต่พอ

3 อาทิตย์ต่อนั้นก็จะเข้าระยะที่ 3

ระยะที่ 3 เกิดการเปลี่ยนแปลง 3 อย่างพร้อมกัน กล่าวคือ

1. เริ่มใช้เสียง b แทน p, d แทน t และ z แทน s

ในตำแหน่งท้ายพยางค์

2. เสียง a. และ u. ซึ่งใช้แทนเสียง [ʌ] และ [e] ในภาษาอังกฤษตามลำดับ เคยเป็นเสียงยาวในระยะที่ 2 จะกลับเป็นเสียงสั้นอีก เช่น wud

(มาจาก wu·d) 'red', mad (มาจาก ma·t.) 'mud'

(มาจาก wu·d) 'red', mad (มาจาก ma·t.) 'mud'

3. เสียง u ซึ่งใช้แทนเสียง [i, e, o, ə, u] ในภาษาอังกฤษ

ซึ่งเค็มออกเสียงสั้นเมื่อปรากฏหน้าพยัญชนะอโห้หะ จะกลายเป็นเสียงยาวคือ u.

ในพยางค์เน้นหนัก (stressed syllables) ทุกพยางค์ เช่น du·s 'grease,

goose', zu·t 'lak', du·t 'coat'

พอจะสรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงในระยะที่ 1-3 นี้เป็นการเปลี่ยนแปลงในเรื่องปริมาณของเสียงสระ (vowel quantity) ซึ่งเดิมสระเสียงยาวจะปรากฏเฉพาะในพยางค์เปิดที่เน้นหนัก (stressed final open syllables) เท่านั้น เช่น

ba 'shut' เทียบกับ ba 'pie' การเปลี่ยนแปลงนี้ก่อให้เกิดผลดังนี้

เสียง a ตรงกับ สระภาษาอังกฤษ [æ, ɒ, ɑ:] ที่ปรากฏหน้าพยัญชนะอิมะ

หรือ สระ [e] ที่ปรากฏหน้าพยัญชนะข้างลิ้นและรัว (liquids)

หรือ นาดิก (nasals)

หรือ t ที่ปรากฏระหว่างพยางค์

หรือ [ʌ] ในทุกตำแหน่ง

เสียง a ตรงกับ สระภาษาอังกฤษ [æ, ɒ, ɑ:] ที่ปรากฏหน้าพยัญชนะอิมะ

หรือ สระ [a] ในพยางค์เน้นหนักทุกพยางค์

เสียง u ตรงกับ สระภาษาอังกฤษ [e] ที่ปรากฏหน้าพยัญชนะระเบิด (stop)

หรือพยัญชนะเสียดสี (spirant)

หรือ สระ [i, u] ทุกตำแหน่ง

เสียง u ตรงกับ สระภาษาอังกฤษ [ɔ:] ที่ปรากฏหลังพยัญชนะฐานปาก

ที่เกิดต้นพยางค์ (initial labial)

หรือ สระ [ɪ, ɛ, ɔ, ɒ, ɔ, ɛ, u, ɔ, u] ในพยางค์

เน้นหนักทุกพยางค์

ระบบเสียงซึ่งประกอบด้วยเสียงสระ 4 ตัวนี้จะปรากฏอยู่เป็นเวลา 9 เดือน

4. จะแยกความแตกต่างระหว่างเสียง /p-b/, /t-d/ และ /s-z/

เมื่อปรากฏต้นพยางค์ (เดือนที่ 25) เช่น pats 'pencils, pants' กับ bats

'bench, box' หรือ tu-d 'cold, turn' กับ du-d 'green' ซึ่งทั้ง 2 คน

เค็มออกเสียงเหมือนกัน

5. จะแยกความแตกต่างระหว่างเสียง /p-b/, /t-d/ และ /s-z/ เมื่อปรากฏระหว่างพยางค์ใด (เดือนที่ 27) เช่น papu 'puppy' เทียบกับ pabu 'probably', nu-tu 'naked' เทียบกับ nu-du 'needle' เป็นต้น และพร้อม ๆ กันนี้จะปรากฏเสียงควบกล้ำตัวที่ 3 คือ -st ที่เกิดท้ายพยางค์ (ต่อจากเดิมคือ -ts และ -dz)

ในช่วงเดือนที่ 27-30 จะเป็นช่วงที่พัฒนาการทางการผันคำ (morphology) และไวยากรณ์ (syntax) รุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว เมื่อเด็กใช้พหูพจน์เพิ่มมากขึ้น และเริ่มใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ (possessive) ตลอดจนกริยาบุรุษที่ 3 จะมีเสียงควบกล้ำเพิ่มคือ -ps -rs, -bz, -mz และ -nz ต่อจากนั้นเด็กจะเริ่มใช้คำบางหน้าที เช่น คำบุพบท นิยมคุณศัพท์ (demonstrative) กริยาช่วย articles คำเชื่อม เป็นต้น ราวปลายเดือนที่ 33 โจนจะใช้เอกัตถ์ประโยคที่ยาว ๆ ได้บ่อยครั้ง จะพบจากระบบไวยากรณ์และการผันคำ (morphology) ของโจน โดยทั่วไปจะตรงกับภาษาอังกฤษระดับมาตรฐาน

สำหรับการเปลี่ยนแปลงทางคำเสียง ซึ่งเกิดขึ้นจนกระทั่ง โจน อายุ 3 ขวบ หอจะสรุปได้ดังนี้

1. เดือนที่ 30-33 จะเริ่มแยกความแตกต่างระหว่าง /b-m/ และ /d-n/ ซึ่งปรากฏหน้าพยัญชนะที่เปล่งทางปาก (oral consonants) โดยเริ่มจากตำแหน่งท้ายพยางค์ แลวต่อมายัง ตำแหน่งระหว่างพยางค์

2. เดือนที่ 33-36 จะเริ่มได้เสียงเพิ่ม ได้แก่

2.1 เสียง v ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษ [i, e-i] เช่น

du 'day'

2.2 เสียง v ในทุกตำแหน่ง เช่น zav 'love', bu-vn

'bathing', vindu 'vinegar'

2.3 พบความแตกต่างระหว่างเสียง n กับ ๓ ในพยางค์เปิด

ที่ไม่เน้นเท่านั้น เช่น word 'weedy' เทียบกับ reader 'reader'

2.4 เสียง จะเกิดหลัง a เช่น {a: 'fly, why'

bait 'bite'

ในช่วงระยะเดือนที่ 42-44 โจนเรียนรู้เสียงสระใหม่ ๆ เพิ่มเติมไม่น้อยกว่า 4 ตัว โดยเริ่มจากเรียนรู้เป็นเสียงย่อย (allophone) ก่อนในตอนแรกแล้วจึงกลายเป็นหน่วยเสียง (phoneme) ในภายหลัง สระเหล่านี้เรียงลำดับได้ดังนี้คือ [e, ε, o, ɔ, ɔ]

และไม่นานหลังจากนั้น เด็กจะสามารถออกเสียงสระทุกตัวได้ถูกต้องตรงกับหน่วยเสียงสระภาษาอังกฤษ

พัฒนาการทางคำศัพท์

เวลเทน (Velten, 1943) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการทางคำศัพท์ของ โจนไวควย เช่นกัน และได้สรุปว่าเนื่องจากคนในบ้านพูดภาษาฝรั่งเศสและนอร์เวย์กันบ่อยครั้ง และใช้พูดกับโจนควย (แม้จะไม่บ่อยเท่าภาษาอังกฤษก็ตาม) ในระยะแรก ๆ แก็กก็เลย รู้จักศัพท์เหล่านี้เป็นจำนวนมากในลักษณะที่ยังใช้ศัพท์พวกนี้เองไม่ได้ (passive vocabulary) แต่สามารถที่จะทำตามคำสั่งที่ซับซ้อนพอสมควรในภาษาเหล่านี้ได้

แต่พอเดือนที่ 22 โจนเริ่มใช้ศัพท์ได้เพิ่มขึ้น (ในลักษณะ active vocabulary) ปรากฏว่าเป็นศัพท์ในภาษาอังกฤษเสียเกือบทั้งหมด และในช่วง 1 ปีต่อจากนั้น แก็กจะใช้คำในภาษาฝรั่งเศสและนอร์เวย์ไม่เกิน 24 คำต่อวัน ขณะที่พูดภาษาอังกฤษเป็นพื้น ๆ คำ ตามปกติ โจนจะตอบเป็นภาษาอังกฤษเมื่อถูกถามเป็นภาษาฝรั่งเศสหรือนอร์เวย์ก็ตาม ศัพท์และโครงสร้างในภาษาของแก็กจะเป็นไปตามแบบอย่างของภาษาอังกฤษโดยสิ้นเชิง สำหรับสำเนียงพูดจะเป็นแบบอเมริกันตามมารดา

พัฒนาการทางคำศัพท์ระยะต้นอาจแบ่งออกได้เป็น 4 ระยะโดยที่อาจจะ มีบางระยะที่ซ้อนกันเป็นบางส่วน ดังนี้

ระยะที่ 1 คำแรก ๆ ที่แก้ไขจะใช้เพื่อบอกสภาพการกระทำหรือเรียกร้องให้ทำอะไรให้ ตัวอย่างเช่น ap 'up' (ใช้ในระยยะก่อนที่แกจะเดินได้) ใช้เมื่อต้องการจะบอกว่า กำลังขึ้น หรือ ต้องการเปลี่ยนที่ หรือ อยากให้พาออกไปข้างนอก ba 'bottle, cup' มีความหมายว่า ขวดนม หรือ กำลังคั้นน้ำนม baza 'put on' หมายความว่า ให้เอาฝาปิดโถน้ำตาล

ระยะที่ 2 เรียกว่าระยะ ba-bada' เป็นขั้นที่ฝึกความสัมพันธ์ระหว่างมือกับสายตา ในขั้นนี้จะแบ่งสิ่งของที่จับต้องได้เป็น 2 ลักษณะ

1. ชิ้นส่วนซึ่งสามารถเอามารวมกันหรือแยกกันได้ เช่น กลองที่มีฝาปิดเปิดได้ ประตู หนังสือ ฝาเข็มนม หรือกระดาษที่พับได้ เสื้อโค้ทที่ติดกระดุมได้ เป็นต้น ขณะที่ทำเช่นนั้นเด็กจะบอกว่า ba

2. ชิ้นส่วนที่แยกจากกันได้และทดลองจับมากู้กันหรือลองปิดดู เช่น กะทะกับฝาปิด ถ้วยและจานรอง ถ้าทำไ้จะพูดว่า bada'

ทารกจะใช้คำในลักษณะดังกล่าว จนถึงอายุ 22 เดือน จะสามารถใช้คำว่า zat 'shut', bat 'button, buckle' และ nap 'snap' แทน คำว่า ba ได้ในครั้งสุดท้ายในเดือนที่ 30 ส่วน bada' (ซึ่งมาจาก bada') จะเลิกใช้เมื่อเด็กหันมาใช้ an 'on' แทน

ระยะที่ 3 เรียกว่าระยะ za คือระยะที่เด็กพยายามใช้ภาษา (ระหว่างเดือนที่ 14-22) เด็กจะชี้ไปที่ของสิ่งหนึ่งแล้วพูดว่า za (คล้ายกับจะถามว่าอะไร) เมื่อได้คำตอบเช่น นาฬิกา แกก็จะเที่ยวเดินหานาฬิกาไปทั่วบ้าน และคะยั้นคะยอให้พูดคำว่านาฬิกาซ้ำ ๆ อีก ในระยะนี้ยังไม่สามารถเรียกสิ่งของใดด้วยตนเอง แต่จากคำถามและคำขอร้อง แสดงว่าแกจำสิ่งเหล่านี้ได้ จนปลายระยะนี้จึงจะสามารถพูดและใช้ศัพท์ได้เป็นจำนวนมากเกือบจะในทันทีทันควัน หลังจากนั้นระยะหนึ่ง หลังจากเด็กพูดว่า za (นี่อะไร) เมื่อพบสิ่งใหม่ๆ แล้วได้คำตอบแล้ว แกจะพูดว่า mu 'more' ขบวนการเรียนรู้ชื่อสิ่งของต่าง ๆ นี้

มีผู้กล่าวถึงไว้มากในผลงานเกี่ยวกับภาษาของเด็ก ซึ่งหมายความแต่เพียงว่า โลกที่เด็กสัมผัสได้จาก แสง สี เสียง ลักษณะพื้นผิว รูปร่าง จะถูกดึงออกมาในรูปสิ่งของโดยอาศัยภาษาเป็นเครื่องช่วยบอก ซึ่งแต่เดิมเด็กจะไม่สนใจเลยว่าสิ่งของที่แก่คุณเขยนั้นใช้ทำอะไร (เช่น ในช่วงอายุ 22-28 เดือน แกะไขของอะไรทำอะไรก็ได้ เช่น กลอมแปรงสีฟันให้นอน เอร่องเท้าไปบึ่งในเตาอบ) นอกจากนี้เด็กยังไม่แยกระหว่างสิ่งมีชีวิตกับสิ่งไม่มีชีวิต กล่าวคือ ใช้ za กับทั้งคนและสิ่งของ และใช้ fat (เดือนที่ 22) เมื่อหมายถึงทั้ง what และ who แม้ว่าจะเข้าใจความหมายของ who และยังออกเสียงไคควยก็ตาม

ระยะที่ 4 เป็นระยะจำแนกแยกแยะ (classification) ในเดือนที่ 22 โดยแบ่งดังนี้

1. จำแนกสิ่งของตามคนที่ใช้ของมัน ๆ
2. แบ่งตามขนาด
3. แบ่งตามสี
4. แบ่งตามลักษณะตรงข้าม

ระยะที่ 4 นี้จะมีลักษณะเฉพาะตัว คือ การเรียงข้อความที่ซ้ำกันไว้เคียงกัน ซึ่งจะเกิดบ่อยมาก ไคแก เมื่อเห็นโต๊ะสีเขียวไม่ใช่เก้าอี้แดง ก็พูดว่า za nu but wut du za zua dud du 'bu 'that (is) no big red chair, that (is a) little green table' (เดือนที่ 23)

ในด้านการเพิ่มคำศัพท์ เมื่ออายุ 22 เดือน พัฒนาการทางคำศัพท์จะเพิ่มจาก 30 หน่วยคำ (morpheme) เป็น 150 หน่วยคำ ภายในช่วง 5 อาทิตย์ (ซึ่งถ้าจะนับคำซ้ำเสียงควยแล้วจะมีถึง 40-200 หน่วยคำ) ในจำนวนนี้มี 28 คำที่ใช้เสียงที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ ไคแก 13 คำขึ้นต้นควยเสียง h 6 คำลงท้ายควย z และอีก 9 คำลงท้ายควย b หรือ d หน่วยคำอื่น ๆ ที่เหลือที่ปรากฏในระยะนี้จะใช้หน่วยเสียง 9 หน่วยเสียง ที่เรียนรู้มาก่อนแล้ว ทั้งนี้การนำหน่วยเสียงทั้ง 9 นี้มาเรียงกันในแบบต่าง ๆ

เป็นพยางค์เดี่ยว จะเพิ่มขึ้นจาก 26% เป็น 86%

ในบรรดาหน่วยคำที่มี 2 พยางค์ 20 หน่วยคำที่เด็กใช้ในระยะนี้มีอยู่หนึ่งคำ
ที่มีโครงสร้าง CVV คือ zua 'liver' อีก 19 หน่วยคำจะมีโครงสร้าง CVCV
หรือมีฉันทันท์ CVCVC เช่น dawa 'tower, cover' fawa 'flower', bawa
'bottom', buka 'baby', wabut 'rabbit', nabud 'napkin'

และปรากฏคำประกอบ (compound word) คำแรก คือ faf-daw 'Fuff towel'
(หมายถึงผ้าเช็ดตัวที่มีรูปแมว)

นอกจากนี้ยังมีหน่วยคำมากมายที่มีลักษณะเป็นคำพ้องเสียง กล่าวคือ

bat หมายถึง black, pat, bark, spot, block, pocket,
bought, button, bent, bite

but หมายถึง brick, pig, bead, bed, break, board,
boat, bird, put, boot

bu หมายถึง boy, pea, beer, bare, pear, ball, blow,
bowl, blue

nu หมายถึง new, knee, near, nail, no

ในเดือนที่ 30 พัฒนาการทางด้านคำศัพท์ของโจนจะเพิ่มเป็น 524 หน่วยคำ
(ซึ่งเท่ากับคำมากกว่า 1,000 คำ) ในจำนวนนี้ประกอบด้วยหน่วยคำพยางค์เดี่ยว
366 หน่วยคำ และหน่วยคำหลายพยางค์อีก 158 หน่วยคำ ซึ่งจากข้อมูลแสดงให้เห็นว่า
แกนหน่วยเสียงมาเรียงกันในแบบต่าง ๆ ได้ถึง 96% จากศัพท์ทั้งหมดที่ โจน มีอยู่
จะประกอบด้วย หน่วยคำที่มีโครงสร้าง CVC 65% คำพยางค์เดี่ยว 62% คำที่มีโครงสร้าง
CVCV 19% คำที่มีโครงสร้าง CVCVC(C) มีเพียง 32 คำ และมีเพียง 15 คำ
(ไม่นับคำประกอบ) ที่มีมากกว่า 2 พยางค์ เช่น tawafud 'telephone' satupud
'centipede' u'putats 'apricots'

สำหรับงานวิจัยซึ่งศึกษาพัฒนาการทางคำศัพท์ของเด็กไทย ได้แก่งานวิจัยของ
จินตนา สุทธิจินดา เรื่อง "พัฒนาการทางภาษา นวนิพนธ์และสัดส่วนของคำของเด็กก่อนวัย
เรียน" (จินตนา สุทธิจินดา, 2522) ผู้วิจัยได้สรุปว่า เด็กที่ใช้คำกริยาและคำวิเศษณ์เป็น
สัดส่วนสูง มีพัฒนาการทางภาษามากกว่าเด็กที่ใช้คำนามและคำสรรพนามในสัดส่วนที่สูง
นอกจากนี้ ความสามารถทางภาษาของเด็กก่อนวัยเรียนกลุ่มนี้ก็แตกต่างกันไปตามลักษณะ
ภูมิหลัง ยกเว้นในเรื่องเพศซึ่งปรากฏว่า เด็กชายใช้คำกริยาและคำวิเศษณ์เป็นสัดส่วนสูง
กว่าเด็กหญิง

พัฒนาการทางคำโครงสร้าง

บราวน์ แคซเคน และเบลลูลิ (Brown, Cazden and Bellugi, 1973)
รวมกันวิจัยพัฒนาการทางไวยากรณ์ของเด็กวัยก่อนเข้าเรียนจำนวน 3 คน ได้แก่ อีฟว์
(Eve) แอดัม (Adam) และซาราห์ (Sarah) บิตามารดาของอีฟว์และแอดัมได้รับ
การศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ส่วนบิตามารดาของซาราห์ได้รับการศึกษาระดับไฮสกูล
ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยได้มาจากการถอดความ เป็นตัวโพนติกส์จากบทสนทนาระหว่างแม่และ
เด็ก (มีพ่อแทรกบ้างในบางโอกาส) ที่บ้านของเด็กเองโดยจะบันทึกข้อมูลเป็นเวลา 2 ชั่วโมง
ต่อเด็ก 1 คน ในแต่ละเดือนที่ศึกษา เมื่อเริ่มการวิจัยเด็กทั้ง 3 คน อายุไม่เท่ากัน กล่าวคือ
อีฟว์อายุ 18 เดือน ส่วนแอดัมกับซาราห์อายุ 27 เดือน ผู้วิจัยคัดเลือกเด็ก 3 คนนี้มาจากเด็ก
30 คน ซึ่งมีพัฒนาการเบื้องต้นสอดคล้องกัน โดยไม่จำเป็นต้องอายุเท่ากัน หลังจากทำการ
วิจัยเสร็จสิ้นลงแล้ว อีฟว์มีอายุ 24 เดือน แอดัมอายุ 42 เดือน และซาราห์อายุ 48 เดือน
การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายจะตอบคำถาม 2 ข้อกล่าวคือ เด็กรู้อะไรบ้าง
เกี่ยวกับโครงสร้างในภาษาอังกฤษ ตามลำดับขั้นของพัฒนาการ และเด็กได้รับความรู้โดย
อาศัยขบวนการรู้อะไรบ้าง โดยอาศัยทฤษฎีปฏิวัติ (transformational grammar)
ทางคำชนิดของประโยค ในช่วงอายุ 1-3 ขวบ ประโยคส่วนใหญ่ที่
เด็กทั้งสามใช้คือ เอกัตตประโยค (simple sentences) ซึ่งก็มีไวยากรณ์ความมา

เด็กจะสามารถพูดประโยคสมบูรณ์ (complete sentence) ได้ แต่ตีความหมายได้ว่า โครงสร้างที่ซับซ้อนที่สุดเท่าที่แก่จะเปล่งออกมาได้นั้นคือเอกัตถประโยคนี้เอง ผลการวิจัย พบว่า เด็กเกือบจะไม่เคยใช้เอกัตถประโยค (compound sentence) หรือสังกรประโยค (complex sentence) เช่น John and Mary laughed หรือ The man you saw is here. ใด

การที่กล่าวว่าเด็กในวัย 1-3 ขวบ ใช้แต่เอกัตถประโยคนี้ ไม่อาจตีความได้ว่า ในขณะนี้ แก่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการเชื่อมความ (conjuring) หรือการใช้อนุประโยค (embedding) ที่จริงแล้วน่าจะเป็นไปได้ที่แก่ไม่ใช้สิ่งที่แก่เรียนรู้เวลาแก่พูดเพราะ ขอบจำกัดบางประการในการแสดงออก นอกจากนี้เราก็กังไม่อาจตีความได้ควรวา เด็กสามารถเรียนรู้การใช้โครงสร้างแบบเอกัตถประโยคได้ครบถ้วนบริบูรณ์ ก่อนที่แก่จะเริ่มเชื่อมความหรือ ใช้อนุประโยค ข้อมูลที่ใดแสดงอย่างแจ่มชัดว่าในระคับอายุ 3 ขวบ เด็กจะใช้อนุประโยคบาง และแม่ในตอนนั้น เด็กทั้ง 3 คนก็ยังคงคงของเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้เอกัตถประโยคอีกมาก ในขณะนี้ เด็กจะใช้เพียงกริยาช่วยเดี่ยวๆ จิตยไม่มีกริยาตามมา และยังใช้โครงสร้างรับการ กระทำ (passive) ไม่ได้ การปฏิเสธจะเป็นไปในรูปแบบที่ง่าย ๆ ทั้งยังใช้ tag question และ yes - no question ที่ถูกไวยากรณไม่ได้

เอกัตถประโยคที่เด็กจะใช้ในช่วงอายุ 1-3 ขวบนี้ จะมีลักษณะเป็นประโยค บอกเล่า (declarative-affirmative sentences) นอกจากนั้นเด็กก็ใช้ ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำสั่งตลอดจนประโยคคำถามได้ ตามทฤษฎีปริวรรต ประโยค ปฏิเสธ คำสั่ง และคำถาม จะพัฒนามาจากหน่วยคำที่เรียกว่า หน่วยคำปฏิเสธ คำสั่ง และคำถามตามลำดับ จากข้อมูลที่ใดปรากฏว่ามีหลักฐานว่า เด็กทั้งสามเข้าใจความหมายของ หน่วยคำเหล่านี้ตั้งแต่อายุ 1 ขวบ แต่แก่ยังใช้ประโยคซึ่งแสดงความหมายเหล่านี้ไม่ได้ในระคับ 1 ขวบ พออายุได้ 3 ขวบ จึงสามารถใช้ได้บางแต่บางที่ก็ไม่ตรงกับภาษาของผู้ใหญ่ที่เคียว

สำหรับประโยคปฏิเสธ ผู้วิจัยพบว่า ในระดับอายุ 1 ขวบ เด็กจะเริ่มใช้ no กับ คำสั่ง หรือ ตอบคำถาม yes-no question นอกจากนี้จากข้อมูลยังพบว่า เด็กจะใช้คำว่า no ในตำแหน่งตน เช่น no fall no put ซึ่งมองดูเป็นสิ่งที่เด็กตั้งกฎขึ้นมาเอง พอในระดับอายุ 2 และ 3 ขวบ เด็กจะใช้ can't, won't หรือ don't แทน no ทั้ง 3 คำนี้ไม่น่าจะตรงกับกริยาช่วย can will do ในภาษาของผู้ใหญ่ เนื่องจาก คำ 3 คำคือ can will do นี้ เด็กยังไม่เคยใช้มาก่อนเลย

ในแง่ประโยคคำสั่ง เนื่องจากเด็กมักจะละประธานเวลาใช้เอกัตถประโยค อยู่บ่อย ๆ จึงตัดสินใจยากกว่าเป็นประโยคคำสั่งหรือไม่แม้ในระดับอายุ 3 ขวบ นอกเสียจากว่าเด็กจะใช้คำบางคำ เช่น please หรือ gimme 'give me' ซึ่งสามารถกล่าวได้เต็มปากว่าเป็นเครื่องชี้บอกว่าประโยคนั้น ๆ เป็นประโยคคำสั่ง มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าเด็กเข้าใจความหมายของคำสั่งตั้งแต่อายุ 1 ขวบ โดยเห็นได้จากปฏิกิริยา ชักขึ้น หรือ โอนอนนอนตามเมื่อมีคามารคำสั่งให้ทำอะไร ส่วนตามองจากการแสดงออกจะเห็นได้จากเวลาที่เด็กพูดซ้ำหลาย ๆ หน เวลาที่ผู้ใหญ่ไม่ยอมทำอะไรให้

ประโยคคำถามอาจแบ่งได้เป็น 2 ชนิด ได้แก่ yes-no question และ wh question ในช่วงอายุ 1-3 ขวบ เด็กจะใช้ yes-no question ด้วยการลากเสียงสูง (rising intonation) ท้ายคำพูดเท่านั้น ประโยค yes-no question ที่มีประธาน และกริยาช่วยอยู่ข้างหน้า จะปรากฏหลังจากอายุ 3 ขวบไปแล้ว ส่วน wh-questions จะเริ่มปรากฏมาก และมีรูปแบบต่าง ๆ กัน เมื่อเด็กอายุ 3 ขวบ

ความสัมพันธ์ขั้นพื้นฐานในประโยค (basic sentence relations) ปรากฏภาคประธาน ภาคแสดง กรรม ซึ่งในภาษาอังกฤษแสดงออกโดยการเรียงลำดับคำ (word order) จากข้อมูลที่ได้อพบว่ามีเด็กสามารถใช้ประโยคที่แสดงความสัมพันธ์เหล่านี้ได้ตั้งแต่แรกเริ่มแรก และหลังจากนั้นก็ปรากฏพัฒนาการแต่อย่างหนึ่งอย่างใด แม้ว่าจะมีชนิดพลาดบ้างเหมือนกัน แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเห็นได้ชัดเจนว่าสิ่งที่เด็กตั้งใจจะให้ เป็นประธานหรือกรรม จะ

ปรากฏในตำแหน่งประธานและกรรมในประโยคที่เด็กต้องการพูด ยกตัวอย่างเช่น I dump trash out, I making coffee หรือ You need some paper ไม่น่าเป็นไปได้ ที่เด็กตั้งใจจะหมายความว่าตรงกันข้ามเป็น Trash dump me out, Coffee making me หรือ Some paper need you อันที่จริงก็มีกรณียกเว้นอยู่บ้างเหมือนกันจากข้อมูล กล่าวคือ สิ่งที่เด็กตั้งใจจะให้เป็นการปรากฏอยู่ในตำแหน่งประธานของประโยค เช่น Paper find, Daddy suitcase to get it หรือ paper write แต่ก็ยังเป็นเพียงข้อยกเว้น กลุ่มย่อย ๆ จากจำนวนประโยคที่เด็กใช้การเรียงคำถูกนับเป็นต้น ๆ ประโยค

การที่เด็กรู้จักใช้การเรียงคำในประโยคใดแมน่านั้นเป็นเรื่องสำคัญเนื่องจากความสัมพันธ์ของคำต่าง ๆ ในประโยคนี้น่าจะเป็นลักษณะสากลทางภาษา (linguistic universals) และอาจจะเป็นการเรียงโครงสร้าง (organization) ที่มีอยู่จริงในสมองมนุษย์หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ความสัมพันธ์เหล่านี้ อาจจะเป็นสิ่งที่มนุษย์มีติดตัวมาแต่กำเนิด เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยยังไม่อาจสรุปได้ นอกจากจะได้ข้อมูลเพิ่มเติม เด็กสามคนที่ศึกษามีความสามารถไม่แต่จะเรียงคำได้ถูกต้องในระดับประโยคเท่านั้น หากแต่ยังสามารถเรียงลำดับ articles คุณศัพท์ กริยาช่วย กริยาวิเศษณ์ และคำประเภทยื่น ๆ ได้ถูกต้องด้วย นอกจากนี้เวลาที่เด็กพูดเลียนแบบผู้ใหญ่ แม่ว่าแกละละคำบางคำแต่ก็มีน้อยครั้งที่การเรียงลำดับคำจะแปรปรวน ผู้วิจัยสรุปว่าการที่เด็กซึ่งเรียนรู้อังกฤษเป็นภาษาแม่สามารถนำคำมาเรียงกันได้อย่างถูกต้องแมน่นานี้ อาจจะเป็นเพราะในภาษาอังกฤษความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคขึ้นอยู่กับ การเรียงลำดับคำ (word order) พร้อมกับนั้นผู้วิจัยก็ได้เสนอแนะให้มีการทำวิจัยเด็กที่เรียนภาษาอื่น ๆ ซึ่งความสัมพันธ์ในประโยคเช่น ประธาน-กรรม บอกไวยากรณ์ (case endings)

โครงสร้างที่รองลงมาจากประโยค ได้แก่ กริยาวิเศษณ์ และนามวิเศษณ์ ในช่วงอายุ 1-3 ขวบ เป็นช่วงอายุที่เด็กพัฒนาการใช้คำช่วยกริยา (auxiliary) ในระดับอายุ 1 ขวบ กริยาแท้ทุกตัวจะปรากฏในรูปที่ไม่มีอะไรเติม จนกระทั่งในช่วง 2-3 ขวบ เด็กทั้งสามจึงจะพัฒนาคำกริยาตามลำดับขั้นดังนี้ คือ progressive, past และ catenatives

ซึ่งประกอบด้วยคำกริยาสมกับคำชวกริยา ได้แก่ gonna, wanna, hafta

ส่วนนามวลีนั้น พบแม่แต่ในระดับอายุ 1 ขวบ และในช่วง 1-3 ขวบก็เป็นระยะที่ฝึกการใช้นามวลีให้เชี่ยวชาญ และใช้นามวลีที่ซับซ้อนมากขึ้น จากข้อมูลพบว่า นามวลีจะมีลักษณะเป็นหน่วย (constituent) ทั้งนี้เพราะเด็กจะตอบคำถาม who หรือ what ด้วย นามวลี อย่างสม่ำเสมอ ในภาษาพูดของผู้ใหญ่นามวลีที่ใช้ในเอกัตถประโยคทำหน้าที่หลัก 4 อย่างด้วยกัน กล่าวคือ เป็น ประธาน และประกอบนามที่เป็นประธานในประโยคเท่า (equational sentences) ส่วนในประโยคที่มีกริยาแท้ (main verb sentences) นามวลีจะทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมตรง เด็กทั้งสามคนใช้นามวลีตามหน้าที่หลักทั้ง 4 อย่างนี้ไต่ตั้งแต่แรก ผู้วิจัยพบว่าเด็กจะใช้นามวลีบางประเภทเฉพาะในหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่ง ซึ่งเมื่อเทียบกับผู้ใหญ่แล้วผู้ใหญ่จะใช้นามวลีทุกประเภทไต่ในทุกตำแหน่ง ในระดับอายุ 1 ขวบ ตำแหน่งในประโยคแต่ละตำแหน่งเด็กจะใช้ นามวลีที่มีลักษณะต่างกันโดยเฉพาะ ได้แก่ ประธานของประโยคเท่า (equational sentences) มักเป็น impersonal pronoun โดยเฉพาะอย่างยิ่ง that และ it แต่เด็กจะไม่เคยใช้ impersonal pronoun เหล่านี้ประกอบนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานเลย นอกจากนี้ประธานที่ตามด้วยกริยาแท้จะเป็นชื่อคนหรือสัตว์แทบจะทุกครั้ง ในขณะที่เกี่ยวกับกรรมตรงก็มักจะเป็นชื่อสิ่งของที่ไม่มีชีวิตแทบจะทุกครั้งเหมือนกัน นามวลีที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคทั้ง 2 ประเภท ในระดับอายุ 1 ขวบ จะประกอบด้วยหน่วยคำไม่เกิน 1 หน่วยคำได้แก่ นามหรือสรรพนาม ในขณะที่กรรมตรงและนามวลีประกอบนามที่เป็นประธานจะมีลักษณะที่ซับซ้อนมากกว่า กล่าวคือ อาจประกอบด้วยคำนาม 2 คำ เช่น Adam book หรือ คำนำนำหน้านามกับคำนาม เช่น my book เท่ากับว่า ถ้าจะเขียนกฎไวยากจนออกมาแล้วก็จะได้นามวลี 4 ประเภทในระดับอายุ 1 ขวบนี้ ในช่วงอายุ 1-3 ขวบ นามวลีทั้ง 4 ประเภทจะค่อย ๆ ผสานกลายเป็นประเภทเดียวกันในที่สุด ข้อสังเกตอีกอย่างหนึ่งก็คือ นามวลีที่เด็กใช้จะมีลักษณะซับซ้อนมากขึ้นในทุกตำแหน่งที่ปรากฏ

ยังมีหน่วยประโยคบางหน่วยที่ยังมีไคพัฒนาในช่วงที่เด็กอายุ 3 ขวบ ไคแก่
 กริยาวิเศษณ์แสดงกาลและวิธีการ (time and manner adverbials) อันที่จริงคำทั้ง 2
 ประเภทนี้ ปรากฏในข้อมูลในระดับอายุ 3 ขวบเหมือนกัน แต่พบน้อยมาก แต่ที่น่าจะสำคัญ
 ที่สุดก็คือ ไคในระคับ 3 ขวบ ยังตอบคำถามที่ถามกาล (time) และถามวิธีการ
 (manner) ไคแก่คำถามที่ขึ้นต้นด้วย when และ how โดยไม่ได้ให้คำตอบที่ถูกของ
 ตามไวยากรณ์ นอกจากนี้ ในบรรดากริยาวิเศษณ์ด้วยกันแล้ว กริยาวิเศษณ์บอกสถานที่
 (Locative adverbial) ปรากฏว่าเป็นตัวแรกที่พัฒนามากกว่าคือ มีปรากฏในข้อมูล
 อย่างชัดเจน แมแต่ในระดับอายุ 1 ขวบ

พัฒนาการทางคานโครงสร้างของเด็กไทย ไคแกงานวิจัย ของ จินตนา
 เนียมเมีย ซึ่งไคทำการศึกษาเรื่อง "พัฒนาการทางคานภาษา จำนวนถ้อยคำและความซับซ้อน
 ของประโยคของ เด็กก่อนวัยเรียน (จินตนา เนียมเมีย, 2521) โดยไคให้เด็กคุณภาพขนาดใหญ่
 ที่ละภาพรวม 5 ภาพ แล้วไคให้เด็กเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับภาพนั้น ๆ ผู้วิจัยไคบันทึกคำพูดของ
 เด็กคำต่อคำ แล้วนำมานับจำนวนถ้อยคำและพิจารณาความซับซ้อนของประโยคที่ไคใช้เพื่อ
 ที่จะศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ผลของการวิจัยพบว่า เด็กจะมีพัฒนาการทางภาษา
 แตกต่างกัน ตามภูมิหลังที่แตกต่างกันหลายคาน ไคแก่ เด็กมีอายุมากจะมีความสามารถ
 ทางภาษาคานถ้อยคำและความซับซ้อนของประโยคมากกว่าเด็กที่อายุน้อย เด็กหญิงจะมี
 ความสามารถทางภาษาทั้งสองคานนี้มากกว่าเด็กชาย เด็กในคานเมืองในต่างจังหวัดมีความ
 สามารถทางภาษามากกว่าเด็กที่อยู่นอกคานเมือง เด็กที่มาจากครอบครัวเล็กจะมีพัฒนาการ
 ทางภาษาเร็วกว่าเด็กในครอบครัวใหญ่ (หมายถึงครอบครัวที่มีสมาชิก 7 คนขึ้นไป) นอกจากนี้
 เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง บิดามารคามีการศึกษาตั้งแต่ระดับ
 มัธยมศึกษาขึ้นไป และบิดามีอาชีพรับราชการหรือคานชายเด็กจะมีความสามารถในการใช้ภาษาไทย
 สูงกว่าเด็กที่มีภูมิหลังตรงกันข้าม.

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ ผู้วิจัยได้ดำเนินงานดังนี้

การเลือกตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ เป็นเด็กที่มีอายุระหว่าง 2 - 3 ขวบ ในเดือนกันยายน 2525 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 20 คน

การดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้บันทึกคำสนทนาของตัวอย่างประชากรในช่วงเวลาดัง ๆ กัน ในเดือนกันยายน 2525 ลงในเครื่องบันทึกเสียง ใช้เวลาคนละประมาณ 5 ชั่วโมงจากเด็กจำนวน 20 คน รวม 100 ชั่วโมง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำเทปคำสนทนาของตัวอย่างประชากร มาถ่ายเทปตามข้อความที่สนทนา โดยตลอด และตรวจสอบความถูกต้องในการถ่ายเทปอีกครั้งหนึ่ง
2. วิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กตัวอย่างประชากรในด้านการออกเสียง การใช้คำศัพท์และโครงสร้าง โดยการตรวจสอบการปรากฏ และไม่ปรากฏของการใช้ภาษาในคำต่าง ๆ ดังกล่าว
3. สรุปผลการปรากฏและไม่ปรากฏของการใช้ภาษาของเด็กตัวอย่างประชากร ในรูปของตาราง และสรุปความสามารถที่จะเข้าใจความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในรูปของความเรียง

4. สรุป และอภิปรายผลการวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

- ✓ หมายความว่า ตัวอย่างประชากรสามารถออกเสียง ใช้คำศัพท์และรูปประโยคดังกล่าวได้
- × หมายความว่า ตัวอย่างประชากรไม่สามารถ ออกเสียงหรือใช้คำศัพท์ และรูปประโยคดังกล่าวได้
- * หมายความว่า ตัวอย่างประชากรสามารถออกเสียง ใช้คำศัพท์ และรูปประโยคดังกล่าวได้เล็กน้อย หรือในบางครั้งเท่านั้น
- หมายความว่า เสียง คำศัพท์ และรูปประโยคดังกล่าวไม่ปรากฏในข้อมูลของตัวอย่างประชากร

สถาบันวิทยบริการ

สงครณมหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ จำนวน 20 คน จากแบบบันทึกคำสนทนาของเด็กจำนวน 100 ม้วนนั้น อาจสรุปผลการวิเคราะห์ ออกเป็น 5 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของตัวอย่างประชากร

ตอนที่ 2 ความสามารถในการออกเสียง

ตอนที่ 3 ความสามารถในการใช้คำศัพท์

ตอนที่ 4 ความสามารถในการสร้างประโยค

ตอนที่ 5 ความสามารถในการเข้าใจความหมายในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร

ตอนที่ 1 สถานภาพของตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นเด็กอายุระหว่าง 2 - 3 ขวบ รวมทั้งสิ้น 20 คน มีรายละเอียดปรากฏในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและสถานภาพของตัวอย่างประชากร

สถานภาพส่วนตัว	จำนวน
<u>เพศ</u>	
ชาย	13
หญิง	7
<u>อายุ</u>	
2 ขวบ - 2 ขวบ 6 เดือน	7
2 ขวบ 7 เดือน - 3 ขวบ	13

สถานภาพส่วนตัว	จำนวน
<u>ลำดับที่ของพี่น้อง</u>	
ลูกคนที่ 1	14
ลูกคนที่ 2	5
ลูกคนที่ 3	1
<u>อาชีพบิดา</u>	
รับราชการ	11
รับจ้าง	6
ค้าขาย	3
<u>อาชีพมารดา</u>	
รับราชการ	15
รับจ้าง	1
ค้าขาย	2
แม่บ้าน	2
<u>รายได้ของครอบครัวต่อเดือน</u>	
ต่ำกว่า 8,000	7
8,001 - 10,000	7
10,001 - 12,000	1
12,001 ขึ้นไป	5

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิเคราะห์นี้ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 2 ขวบ 7 เดือน ถึง 3 ขวบ และเป็นบุตรคนแรก บิดามารดาของตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่มีอาชีพรับราชการ และมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือน

ตัว เสียง สระ เดี่ยว	สระหน้า					สระกลาง					สระหลัง							
	อ ¹	อ ²	เอะ	เอ	แอะ	แอ	อ ¹	อ ²	เออะ	เออ	อะ	อา	อ ¹	อ ²	โอะ	โอ	เอะ	ออ
อายุระหว่าง																		
2-7-3ขวบ																		
12	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
13	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
14	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
15	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
16	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
17	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
18	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
19	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
20	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าตัวอักษรสระเดี่ยว ซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ สามารถออกเสียงสระเดี่ยว ได้ทุกตัว ทั้งสระหน้า สระกลาง และสระหลัง แต่ในบางครั้ง ก็มีการออกเสียงสั้นกว่าปกติ เช่น ยางลม เป็น ยังลม กางเกง เป็น กังเกง และบางครั้ง ก็มีการเปลี่ยนเสียงสระไป เช่น เจ็บ เป็น แจ็บ นะ เป็น เนาะ เป็นต้น

ตารางที่ 3 แสดงความสามารถในการออกเสียงสระผสมของเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ

ตัว อักษร ประชากร	สระ ผสม	สระผสม					สระเกิน				
		เอียะ	เอีย	เอือะ	เอือ	อัวะ	อัว	อำ	โ	โ	เา
2 - 2.6 ขวบ											
1		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
3		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
4		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
5		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
6		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
7		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2.7-3ขวบ											
8		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
9		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
10		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
11		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
12		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
13		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
14		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
15		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
16		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
17		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
18		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
19		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
20		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ สามารถออกเสียง สระผสม และสระเกินในภาษาไทยได้ทุกเสียง แต่ในบางครั้งอาจจะมีการยัดเสียงหรือออกเสียงสั้นกว่าปกติก็ได้ เช่น โห่ย เป็นหยาย โหน เป็น หนาย โก เป็น กาย เป็นต้น

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กวัย 2 - 3 ขวบ ส่วนใหญ่จะออกเสียงพยัญชนะต้นได้เกือบทุกเสียง ยกเว้นเสียง ส และ ร ซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่ออกเสียงไม่ได้ นอกจากนี้ยังมีเด็กบางคนออกเสียง พ ฟ ท ล ช ย ก ง และ ฮ ยังไม่ได้ จากการสังเกตยังพบว่าเด็กส่วนใหญ่จะออกเสียง จ (13 คน) ช (11 คน) และ ต (9 คน) แทนเสียง ส เช่น นิสัย เป็น นิชัย สู้ เป็น ดู สิบ เป็น จิบ ใส่ เป็น ใจ ไมสน เป็น ไมคน สิบสอง เป็น จิบสอง เป็นต้น และเด็กเกือบทั้งหมด (18 คน) จะใช้เสียง ล แทนเสียง ร เช่น ดูราย เป็น ดูลาย อะไร เป็น อาไล และเด็กบางคนใช้ ย (11 คน) หรือ ต (9 คน) แทน ร เช่น ร่องใต้ เป็น ย่องใต้ เรือ เป็น เยื่อ น้ำอะไร เป็น น้ำใด หรือ ยังเป็น ค้อยัง เป็นต้น

ตารางที่ 5 แสดงความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำต้นคำของเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ

พยัญชนะ ตัว ควบ กล้ำ	กร	คร	ปร	พร	ทร	ตร	กล	ชล/ คล	ปล	พล/ ผล	กว	คว/ ชว
2-2.6 ขวบ												
1	x	x	x	x	x	x	x	-	x	x	x	*
2	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
3	x	x	x	x	x	x	x	-	x	x	*	-
4	x	x	x	x	x	x	x	-	x	-	x	-
5	x	x	x	x	x	x	x	-	x	-	-	-
6	x	x	x	x	x	x	x	-	x	-	*	x
7	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	*	x
2.7-3 ขวบ												
8	x	x	x	x	x	x	*	x	x	x	✓	x
9	x	x	x	x	x	x	x	-	-	x	✓	*

พยัญชนะ ตัว ความ อย่าง กล้า ประชากร	พยัญชนะ												
	กร	คร	ปร	พร	ทร	ตร	กล	ชด/ คด	ปล	พล/ ผล	กว	คว/ ชว	
2.7-3 ขว													
10	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	*	
11	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	*	x	
12	x	x	x	x	x	x	-	-	x	-	-	-	
13	x	x	x	x	x	x	x	-	x	x	*	-	
14	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	x	
15	x	x	x	x	x	x	*	-	*	*	*	*	
16	x	x	x	x	x	x	x	-	x	x	-	-	
17	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
18	x	x	x	x	x	x	-	-	x	x	-	x	
19	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	✓	✓	
20	x	x	x	x	x	x	*	-	*	x	*	*	

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กวัย 2-3 ขวบทั้งหมด ไม่สามารถออกเสียงควบกล้ำ "ร" ได้ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กยังออกเสียง "ร" ยังไม่ได้ ดังนั้น จึงไม่สามารถออกเสียงควบกล้ำ "ร" ได้ โดยจะคัดเสียง "ร" ทิ้งไป เช่น กระจกอด เป็น กระจกอด เครื่องบิน เป็น เคื่องบิน ประกอบ เป็น ปะกอบ พระ เป็น ทะ ตรงนี้ เป็น ดงนี้ เป็นต้น ส่วนการออกเสียงควบกล้ำ "ล" เด็กส่วนใหญ่ยังออกเสียงไม่ได้ มีบางคนที่ออกเสียง กล, ปล, พล/ผล ได้ เป็นบางครั้งเท่านั้น แต่ส่วนใหญ่ จะไม่ออกเสียงควบกล้ำ "ล" โดย จะออกเสียง กลม เป็น กม คลาน เป็น คาน ปลา เป็น ป่า เพลง เป็น เพง เป็นต้น สำหรับการออกเสียงควบกล้ำ "ว" เด็กส่วนใหญ่ยังออกไม่ได้ เช่นกัน จากการสังเกตพบว่า เสียงควบกล้ำ "ว" ที่เด็กออกเสียงได้ชัดเจนมากที่สุด คือ "กว" และมีบางคนที่ออกเสียง "คว" ไต่บ้าง แต่สำหรับเด็กบางคน จะคัดเสียง "ว" หรือกลายเสียงไป เช่น กวา เป็น กา, กัว หรือ ด้ว ควาย เป็น คาย, ฟ้าย หรือ กาย ชวกไชว เป็น ชวกช่วย, ผักไผ่ เป็นต้น

ตารางที่ 6 แสดงความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นตัวสะกดของเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ

พยัญชนะที่เป็น ตัวอย่าง ตัวสะกด ประชากร	ง	น	ม	ย	ว	ก	ค	บ
อายุ 2-2.6 ขวบ								
1	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
3	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
4	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
5	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
6	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
7	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
อายุ 2.7-3 ขวบ								
8	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
9	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
10	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
11	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
12	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
13	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
14	✓	x	✓	✓	✓	✓	*	✓
15	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
16	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
17	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
18	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
19	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
20	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2-3 ขวบ ส่วนใหญ่ จะออกเสียงพยัญชนะที่เป็นตัวสะกดได้ชัดเจนทุกเสียง แต่มีเด็กหนึ่งคนที่ยังออกเสียง แม่ กน และ แมกค ไม่ไ้ชัดเขนโดยมักจะออกเสียง แมกก แทน เสียง แมกน และแมกค แทนเสียงแมกค เช่น กินเป็นกิง เพื่อนเป็นเฟื่อง มัคเป็นมิก หมกเป็นหมก เป็นต้น

ตารางที่ 7 แสดงความสามารถในการออกเสียงวรรณยุกต์ของเด็กอายุ 2-3 ขวบ

ตัวอย่าง ประชากร	เสียงวรรณยุกต์	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อายุ 2-2.6 ขวบ						
1		✓	✓	✓	✓	✓
2		✓	✓	✓	✓	✓
3		✓	✓	✓	✓	✓
4		✓	✓	✓	✓	✓
5		✓	✓	✓	✓	✓
6		✓	✓	✓	✓	✓
7		✓	✓	✓	✓	✓
อายุ 2.7-3 ขวบ						
8		✓	✓	✓	✓	✓
9		✓	✓	✓	✓	✓
10		✓	✓	✓	✓	✓
11		✓	✓	✓	✓	✓
12		✓	✓	✓	✓	✓
13		✓	✓	✓	✓	✓
14		✓	✓	✓	✓	✓
15		✓	✓	✓	✓	✓
16		✓	✓	✓	✓	✓
17		✓	✓	✓	✓	✓
18		✓	✓	✓	✓	✓
19		✓	✓	✓	✓	✓
20		✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กวัย 2-3 ขวบ สามารถออกเสียง วรรณยุกต์ ได้ทุกเสียง

ตารางที่ 8 แสดงความสามารถในการออกเสียงเน้นในประโยคของเด็กอายุ 2-3 ขวบ

57/1

ลักษณะการออกเสียงเน้น ในประโยค	ตัวอย่างประชากร	เสียงเน้นปกติ	เสียงเน้นหนัก	เสียงเน้นหนักพิเศษ
อายุ 2 - 2.6 ขวบ				
	1	✓	✓	-
	2	✓	✓	✓
	3	✓	✓	-
	4	✓	✓	✓
	5	✓	✓	✓
	6	✓	*	✓
	7	✓	*	✓
อายุ 2.7 - 3 ขวบ				
	8	✓		-
	9	✓	✓	-
	10	✓	✓	✓
	11	✓	✓	✓
	12	✓	✓	✓
	13	✓	✓	-
	14	✓	✓	-
	15	✓	✓	-
	16	✓	✓	✓
	17	✓	✓	✓
	18	✓	✓	✓
	19	✓	✓	✓
	20	✓	✓	✓

ตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็ก อายุ 2-3 ขวบทั้งหมดสามารถออกเสียงเน้นปกติได้ถูกต้องตามลักษณะการออกเสียงเน้นปกติในผู้ใหญ่ ตัวอย่าง เช่น พ่อเปิดซี ฟักินหม่ม หมายความว่า ร่องไม่เป็น เป็นคน และส่วนใหญ่ออกเสียงเน้นหนัก(เสียงเน้นหนักขึ้นอย่างจริงจัง) ได้ถูกต้อง มีเพียงบางคนที่ยังออกเสียงเน้นหนักไม่ถูกต้องนัก ตัวอย่างการออกเสียงเน้นหนักในประโยคที่ถูกต้อง เช่น นี อาไลเนีย ปูอมานี่กับ เอาโนนมา แปปเตียว ตัวกะตึนึ่ง รถพอมาแล้ว เป็นคน ส่วนการออกเสียงเน้นพิเศษ ซึ่งแสดงอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งนั้น ยังมีอยู่ ส่วนใหญ่จะออกเสียงเป็นเสียงเน้นหนักเสียงมากกว่า ตัวอย่าง เสียงเน้นหนักพิเศษที่ใช่ เช่น มานี่หนอยเลว! ชงแม่ให้กินหนอยเลว! อายายุง! แสบตาจ้งโอย! โมเอาโมเอา! เป็นคน

ตารางที่ 9 แสดงความสามารถในการใช้ช่วงต่อของเสียงของเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ

ลักษณะการใช้ช่วงต่อของเสียงในประโยค ตัวอย่างประชากร	ช่วงต่อแนบติด	ช่วงต่อห่าง		
		เสียงตก ↓	เสียงขึ้น ↑	เสียงคงระดับ
อายุ 2 - 2.6 ขวบ				
1	✓	✓	-	-
2	✓	✓	✓	✓
3	*	✓	✓	-
4	*	✓	✓	-
5	*	✓	✓	-
6	✓	✓	✓	✓
7	✓	✓	✓	-
อายุ 2.7 - 3 ขวบ				
8	✓	✓	✓	✓
9	✓	✓	✓	✓
10	✓	✓	✓	✓
11	✓	✓	✓	✓
12	✓	✓	✓	✓
13	*	✓	-	-
14	✓	✓	✓	✓
15	*	✓	-	-
16	✓	✓	✓	✓
17	✓	✓	✓	✓
18	✓	✓	✓	✓
19	✓	✓	✓	✓
20	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นเด็กอายุ 2-3 ขวบ ส่วนใหญ่ใช้ช่วงต่อแนบติด ซึ่งเป็นช่วงต่อระหว่างพยางค์ติดต่อกัน ตัวอย่างเช่น น้าร้อน ลอยกาแพ เรือนหนังสือ ที่อยู่ไหนคะ หายใจอยู่ไหน เป็นต้น และมีบางคนที่ยังใช้ช่วงต่อแนบติดไค้บ่อย ส่วนการใช้ช่วงต่อห่าง ซึ่งเป็นช่วงต่อ

ที่เกิดระหว่างคำหรือระหว่างหน่วยประโยคนั้นพบว่า ตัวอย่างประชากรทั้งหมดไ้ช้ชวงต่อทาง
 แบบเสียงตก ซึ่งไ้ช้ไ้ประโยคบอกเล่า คำตั้ง คำขอร้อง คำพูดแสดงการเน้น คำถามเอา
 เรื่องราวและคำถามเสนอตัวเลือกใดถูกตอง ตัวอย่างเช่น บ้านของปู เอาโน้มา
 ขอพูดบอกลนอย วาครทงนี้บางนะ เป็นต้น และยังสามารถไ้ช้ชวงต่อทางแบบเสียงขึ้นไ้
 อย่างถูกตองด้วย โดยจะไ้ช้ชวงต่อทางแบบเสียงขึ้น กับคำถามวาไ้หรือไม่ แสดงความ
 ประหลาดใจ ไม่พอใจ ความสนิหสนม ตัวอย่างเช่น เอานี้เทรอ นกออกไ้ไ้ไ้
 เฮ้อ...ไม่เอา คุณแม่เป็นมัย ก็อยู่โรงเรียนเิงคะ สงสัยไม้อยูมัย ส่วนการไ้ช้ชวงต่อทาง
 คงระดับนั้น ตัวอย่างประชากรยังไม่คอยไ้ไ้ช้ชวงต่อเสียงคงระดับนี้บ่อยครั้งนัก ตัวอย่าง
 ของการไ้ช้ชวงต่อเสียงคงระดับจึงมีไม่มากนัก ตัวอย่างเช่น เกินทางไป...ไปกรุงเทพฯ
 ลิงชอบกิน...จ๊กกะจัน คุณแม่อยู่ขางบน...ก็ไม่เหงา เหนือ...จะหัดนะ เป็นต้น

สถาบันวิจัยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 3 ความสามารถในการใช้คำศัพท์

การวิเคราะห์ความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กอายุ 2-3 ขวบ แยกตามจำนวนพยางค์ของคำศัพท์ที่ใช้ ชนิดของคำ ตลอดจนคำศัพท์เฉพาะ ประเภทต่าง ๆ มีรายละเอียดดังปรากฏในตารางที่ 10 - 12

ตารางที่ 10 แสดงความสามารถในการใช้คำที่มีจำนวนพยางค์ต่าง ๆ กันของเด็กอายุ 2-3 ขวบ

จำนวน คำ / พยางค์ ประชากร	1 พยางค์	2 พยางค์	3 พยางค์	4 พยางค์
อายุ 2-6 ขวบ				
1	✓	✓	*	-
2	✓	✓	✓	x
3	✓	✓	-	-
4	✓	✓	*	-
5	✓	✓	✓	x
6	✓	✓	✓	x
7	✓	✓	✓	✓
อายุ 2.7-3 ขวบ				
8	✓	✓	✓	✓
9	✓	✓	✓	*
10	✓	✓	✓	*
11	✓	✓	✓	✓
12	✓	✓	✓	x
13	✓	✓	✓	-
14	✓	✓	✓	✓
15	✓	✓	✓	✓

จำนวน ตัว พยางค์ อย่าง ประชากร	1 พยางค์	2 พยางค์	3 พยางค์	4 พยางค์
อายุ 2.7-3ขวบ				
16	✓	✓	✓	×
17	✓	✓	✓	✓
18	✓	✓	×	×
19	✓	✓	✓	✓
20	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กวัย 2-3 ขวบ ทั้งหมด จะสามารถใช้คำที่มี 1 และ 2 พยางค์ได้อย่างคล่องแคล่ว แต่จะมีการตัดพยางค์ในบางคำที่ใช้ ในภาษาพูด เช่น อะไร เป็น ไล ทำไมเป็นไม สนุกเป็นหนุก ขนมเป็นหนม เป็นต้น สำหรับ คำ 3 พยางค์นั้นเด็กส่วนใหญ่ใช้ได้ แต่ยังไม่มากนัก ในบางครั้งเด็กจะลดจำนวนพยางค์ลง เช่น วิทย์เป็นวิดย์ หนังสือพิมพ์เป็นฉือพิมพ์ มะละกอเป็นมะกอ โทรทัศน์เป็นโทฉบับ เป็นต้น สำหรับคำ 4 พยางค์ พบว่าเด็กในวันนี้ยังใช้น้อยมาก เท่าที่พบส่วนใหญ่เป็นพวกศัพท์เฉพาะ จากการสังเกตเด็กส่วนใหญ่จะลดจำนวนพยางค์ลงเหลือเพียง 2-3 พยางค์ เช่น โรงพยาบาล เป็น โลงยาน โลงพะยาน โกราเอมอน เป็น เคมอน แคนเนรมิต เป็น แคน เนมิต แคนตะมิต นางพยาบาล เป็น นางจขาน เป็นต้น

ตารางที่ 11 แสดงความสามารถในการใช้คำชนิดต่าง ๆ ของเด็ก อายุ 2-3 ขวบ

ชนิดของคำ ตัวอย่างประชากร	คำนาม	คำกริยา	คำคุณศัพท์	คำกริยาวิเศษณ์
อายุ 2 - 2.6 ขวบ				
1	✓	✓	/	✓
2	/	✓	*	*
3	✓	✓	*	×
4	/	✓	/	*
5	/	/	/	*
6	/	✓	/	*
7	✓	✓	/	/
อายุ 2.7 - 3 ขวบ				
8	✓	✓	✓	*
9	✓	✓	✓	*
10	✓	✓	✓	✓
11	✓	✓	✓	✓
12	✓	✓	✓	✓
13	✓	✓	✓	*
14	✓	✓	✓	*
15	✓	✓	✓	✓
16	✓	✓	✓	*

ชนิดของคำ ตัวอย่าง ประชากร	คำนาม	คำกริยา	คำคุณศัพท์	คำกริยาวิเศษณ์
อายุ 2.7 - 3 ขวบ				
17	✓	✓	✓	✓
18	✓	✓	✓	✓
19	✓	✓	✓	✓
20	✓	✓	✓	*

ตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ ทั้งหมดสามารถใช้ คำนาม และคำกริยาได้มาก ส่วนคำคุณศัพท์นั้นส่วนใหญ่ใช้เหมือนกัน มีเพียง 2 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 2 - 2 $\frac{1}{2}$ ขวบ ที่ยังใช้คำคุณศัพท์ได้น้อย ส่วนคำกริยาวิเศษณ์นั้นปรากฏว่าส่วนใหญ่ยังใช้กันได้น้อยมาก.

ตารางที่ 12 แสดงความสามารถในการใช้คำศัพท์เฉพาะประเภทต่าง ๆ ของเด็กอายุ 2-3 ขวบ

ตัวอย่าง ประชากร	คำศัพท์เฉพาะ	เกี่ยวกับ จำนวนนับ	เกี่ยวกับ สี	เกี่ยวกับ ปริมาณ	เกี่ยวกับ เวลา	เกี่ยวกับ ลักษณะ	นามธรรม ประเภท อวกาศ
เด็กอายุ 2-2.6 ขวบ							
1		-	-	✓	✓	✓	✓
2		✓	-	✓	✓	✓	✓
3		✓	-	✓	-	-	✓
4		-	-	✓	✓	✓	✓
5		-	-	✓	✓	✓	✓
6		✓	✓	✓	✓	✓	✓
7		✓	✓	✓	✓	✓	✓

คำศัพท์เฉพาะ ตัวอย่างประชากร	เกี่ยวกับ จำนวนนับ	เกี่ยวกับ สี	เกี่ยวกับ ปริมาณ	เกี่ยวกับ เวลา	เกี่ยวกับ ลักษณะ	นามธรรม ประเภท ดวงตา
เด็กอายุ 2.7-3 ขวบ						
8	✓	✓	✓	✓	✓	✓
9	✓	✓	✓	✓	✓	✓
10	✓	✓	✓	✓	✓	✓
11	✓	✓	✓	✓	✓	✓
12	-	✓	✓	✓	✓	✓
13	✓	✓	✓	✓	✓	✓
14	✓	✓	✓	✓	✓	✓
15	✓	✓	✓	✓	✓	✓
16	✓	-	✓	✓	✓	✓
17	✓	✓	✓	✓	✓	✓
18	✓	✓	✓	✓	✓	✓
19	✓	✓	✓	✓	✓	✓
20	✓	✓	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กวัย 2 - 3 ขวบ ส่วนใหญ่สามารถใช้คำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวกับจำนวนนับ สี ปริมาณ เวลา ลักษณะ และค่านามธรรมได้ คำเกี่ยวกับจำนวนนับ เด็กส่วนใหญ่นับได้ตั้งแต่ 1 ถึง 10 แต่จะเข้าใจความหมายได้เพียง 1 - 2 เท่านั้น เกี่ยวกับสีเด็กวัยนี้พูดสีได้หลายสี แต่เด็กส่วนใหญ่ยังไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของสีได้ แต่จะมีเด็กบางคนที่สามารถแยกแยะความแตกต่างของสีบางสีได้ เช่น แดง ขาว และเหลือง เป็นต้น เกี่ยวกับปริมาณเด็กทั้งหมดใช้คำบอกปริมาณและเข้าใจความหมายคำที่เด็กส่วนใหญ่ใช้ เช่น คำว่า เยอะแยะ หมดแล้ว มาก น้อย นิดเดียว เต็ม เป็นต้น เกี่ยวกับเวลาเด็กส่วนใหญ่ใช้คำบอกเวลา แต่ยังไม่เข้าใจความหมายทุกคำ คำที่เด็กเข้าใจได้ เช่น ตอนเช้า เมื่อเช้านี้ กลางวัน กลางคืน แต่สำหรับบางคำเด็กจะยังไม่เข้าใจความหมายนัก เช่น พรุ่งนี้ เมื่อวาน อาทิตย์หน้า วันนั้นๆ คำที่เด็กชอบบอกมากในการพูดได้แก่คำว่า เคี้ยว เกี่ยวกับลักษณะเด็กส่วนใหญ่สามารถใช้ได้ เช่น ใหญ่ เล็ก ยาว กลม เย็น ชม หวาน เค็ม แข็ง อ้วน สูง โท เป็นต้น เกี่ยวกับนามธรรม เด็กทั้งหมดใช้นามธรรมได้แต่พบไม่มากนัก เด็กจะยังไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงนัก คำที่เด็กใช้ส่วนใหญ่ได้แก่คำว่า สุข-กลัว ก็ รัก น่ารัก ชอบ คำอื่น ๆ ที่ใช้ เช่น คิดถึง บา เสียใจ ความสุข อันตราย หมั่นใส่ เรียบร้อย เก่ง หนึ่ม เป็นต้น

ตอนที่ 4 ความสามารถในการใช้รูปประโยค

การวิเคราะห์ความสามารถในการใช้รูปประโยคภาษาไทยของเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ แยกตามลักษณะรูปประโยค ชนิดของประโยค และการเรียงลำดับคำในประโยค มีรายละเอียดปรากฏในตารางที่ 13 - 14

ตารางที่ 13 แสดงความสามารถในการใช้รูปประโยค ลักษณะต่าง ๆ ของเด็กอายุ 2-3 ขวบ

ลักษณะรูปประโยค ตัวอย่างประชากร	เอกัตถประโยค	อเนกัตถประโยค	สังกรประโยค
เด็กอายุ 2-2.6 ขวบ			
1	/	*	-
2	/	*	-
3	*	*	-
4	/	*	-
5	/	-	-
6	/	-	-
7	/	/	*
เด็กอายุ 2.7 - 3 ขวบ			
8	/	/	*
9	/	-	-
10	/	/	*
11	/	*	*
12	/	/	/
13	/	*	*
14	/	-	-
15	/	*	-
16	/	-	-
17	/	-	-
18	/	-	-
19	/	-	-
20	/	-	-

ตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่าตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นเด็กวัย 2-3 ขวบ ส่วนใหญ่ สามารถใช้รูปประโยคเอกัตถประโยคที่สมบูรณ์ได้ มีเพียง 1 รายเท่านั้นที่ยังใช้รูปประโยคที่ไม่สมบูรณ์แบบ one-word sentence อยู่ เด็กในวัยนี้เริ่มใช้เอกัตถประโยคบ้างแล้ว ส่วนใหญ่มักจะเป็นการเชื่อมประโยคด้วยคำว่า 'แล้ว' เด็กในวัยนี้ส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยใช้สังกรประโยค

ตารางที่ 14 แสดงความสามารถในการใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ของเด็กอายุ 2-3 ขวบ

รูปของประโยชน์ ตัวอย่าง ประชากร	บอกเล่า	ปฏิเสธ	คำถาม	คำสั่งและ คำขอร้อง
อายุ 2-2 $\frac{1}{2}$ ขวบ				
1	✓	✓	✓	✓
2	✓	✓	✓	✓
3	✓	-	-	✓
4	✓	✓	✓	✓
5	✓	✓	✓	✓
6	✓	✓	✓	✓
7	✓	✓	✓	✓
อายุ 2.7-3 ขวบ				
8	✓	✓	✓	✓
9	✓	✓	✓	✓
10	✓	✓	✓	✓
11	✓	✓	✓	✓
12	✓	✓	✓	✓
13	✓	✓	✓	✓
14	✓	✓	✓	✓
15	✓	✓	✓	✓
16	✓	✓	✓	✓
17	✓	✓	✓	✓
18	✓	✓	✓	✓
19	✓	✓	✓	✓
20	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่าตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กวัย 2-3 ขวบ ส่วนใหญ่สามารถประโยชน์ใดทุกชนิด มีเพียง 1 รายที่ไม่ปรากฏว่าได้ใช้รูปประโยชน์ปฏิเสธ และคำถามเลย

ในคําถามเรียงลำดับคําในประโยค

สำหรับการเรียงลำดับคําในประโยค ตัวอย่างประโยคซึ่งเป็นเด็กวัย 2-3 ขวบ ส่วนใหญ่เรียงได้ถูกต้อง แต่ก็ยังมีการวางตำแหน่งคําไม่ถูกต้องอยู่บ้าง ซึ่งอาจสรุปลักษณะสำคัญในการเรียงลำดับคําได้ดังนี้

1. วางกรรมไว้หน้าประโยค ตัวอย่าง เช่น

หนังสือจะเปิดให้ดู	(จะเปิดหนังสือให้ดู)
จาทลวดไม่มีโคนึงเลย	(ไม่มีโคนึงจาทเลย)
เงินงไม่มีเลย	(ไม่มีเงินงเลย)
ต้มจืดชอบกิน	(ชอบกินต้มจืด)
ใจอกแมนจ้อมมา	(แมนซื้อใจอกมา)
หมองไม่มีเลย	(ไม่มีหมองเลย)
นำป่าใจแฉวคัับ	(ใสนำป่าใจแฉวคัับ)

2. วางคําขยายไว้หน้าประโยค หรือหน้าคํานาม ตัวอย่าง เช่น

ฉวนนะบานใหญ่	(บานใหญ่ฉวนนะ)
กินทะเลนน้ำ	(กินน้ำทะเลน)
ชื่อของเลนอด	(ชื่ออดของเลน)
เอกกินหมคไกเลย	(เอกกินไกหมคเลย)

3. วางคําดามไว้หน้าประโยค หน้าคํานาม หรือคํากริยา ตัวอย่าง เช่น

นิกกินไม้น้ำ	(นิกกินน้ำไม้น้ำ)
เห็นไมลูกซาง	(เห็นลูกซางไม)
โหนของลูกหมี่ละ	(ของลูกหมี่อยู่โหนละ)
ยิง(ลิง)ท่าไมตาย	(ยิงลิงตายท่าไม)
อาไลนั้น	(นั่นอะไร)

4. วางคําปฏิเสธ ไม่ถูกต้องที่

หมาไมตาแคงเลย	(หมาตาไมแคงเลย)
แตกคกไม้แคงจี้	(แตกคกไมแคงจี้)

ตอนที่ 5 ความสามารถในการเข้าใจความหมายในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร

จากการสังเกตความสามารถในการเข้าใจความหมายในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร พบว่า ตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นเด็กวัย 2-3 ขวบนี้ ส่วนใหญ่เข้าใจความหมายของภาษาที่ ไขเหตุโต้ตอบเป็นอย่างดี โดยไม่ต้องใช้ท่าทางประกอบการพูดมากนัก สามารถใช้คำศัพท์ได้ ตรงความหมาย เป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ยังมีการใช้คำไม่ถูกต้องตรงความหมายอยู่บ้าง อาจจะสรุป ลักษณะสำคัญที่ทำให้การสื่อความหมายไม่ชัดเจนได้ดังนี้

1. ใช้คำผิดความหมาย

ก. ใช้คำนามนิต ตัวอย่างเช่น

นี่เป็นชิงชานกรสวรรค์ (ชิงชาสวรรค์)

หัวมีซี่หูควาย (ซี่หัว, ซี่รังแก)

เกงชอบเครื่องบินค่าน้ำ (เรือ)

ไม้แบบคนต้นไวตบเทนนิต (ลูกชนไก่)

ข. ใช้คำกริยานิต ตัวอย่างเช่น

ควันมันเกิน (ลอย)

ขุงมันก็ลอยมาตรงนี้ (บิน)

เขากะตีกคอลงนา (ฆนทหัว)

ก็โอดบอกไม่เป็นนะ (เลา)

ขอมอยากเป็นทวนควาย (มี)

ทอมมวยแลมันก็ลอบดี (สนุก)

สกเตาเกินไค (แลน)

มีงูมาเกินเลี้ยว (เลียบ)

ค. ใช้คำคุณศัพท์นิต ตัวอย่างเช่น

ตอนนิตน้อย ๆ นิคกินโอวัลติน (ยังเล็ก)

ถากกินขาวมาก ๆ ก็โหดแบบพอ (โต)

ลคกินนิต ๆ (รดกินเล็ก)

โอดหนาว ต้องเปิดพัดลมน้อย (รอน)

ง. ใช้คำกริยาวิเศษณ์ติด ตัวอย่างเช่น

แม่เฝ้าชอบไม่เลี้ยว (นาน)

จ. ใช้คำถามติด ตัวอย่างเช่น

กดเลนแล้วมันจะอะไฉน (เป็นอย่างไร)

แม่อันนี้เท่าไหนอัน (กี่อัน)

ฉ. ใช้ลักษณะนามติด โดยมากมักจะใช้คำว่า "อัน" แทนลักษณะนาม

"ตัว" ตัวอย่างเช่น

เอกเห็นโกตองอัน (สองตัว)

กอโกอันใหญ่ (ตัวใหญ่)

สี่เจ็จองอัน (สี่สองตัว)

แม่วาคคนมะป่าวอีกลูกหนึ่ง (คน)

ซงมไป่าลมกินซักกอนนึง (ซวก)

2. ใช้คำโดยไม่เข้าใจความหมาย ตัวอย่างเช่น

ขบบตาแปลวามไแสบตา

เอาเคองคันนองใสตงจมุกเลยหายเลย : (ออกซีเจน)

กวมีคคคยา

เป็นพันงกันแปวาเป็นเพื่อนกัน

เจอกเปวาซือไ

จมุกไวเรี่ยหนอน

func

3. ใช้คำมากเกินไปจนความจำเป็น โดยการเติมคำข้างหน้า (function words)

มากเกินไป ตัวอย่างเช่น

พอหาพุคะกือ (พูด)

อบลมยังมไคุเจ็คเลย (ยังไม่เสร็จ)

ป่อเคาเป็นคูนักคอม (นักขอม)

ลึกลับมาก (รักพอมาก)

ลดเหยียบคนค้ำหวัด (ตำรวจ)

แม้อยู่ในข้างบนก็ไม่เหงา (ข้างบน)

อันนี้ไม่มีที่ของจับเลย (ที่จับ)

4. ละคำที่จำเป็น โดยเฉพาะคำประเภทบุพบทหรือละความ ตัวอย่างเช่น

ขึ้นบนนะ (ขึ้นข้างบนนะ)

จงนั่นเองแหละ (สองเท่านั้นเองหรือ)

พอกับที่ทำงานแล้ว (กลับจากที่)

ได้ยกแม่ไหน (เรียกแม่ แม้อยู่ไหน)

เคาพูดเค (เคาพูดกับเค)

สรุปผลการวิจัย และขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็ก อายุ 2 - 3 ขวบนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาความสามารถในด้านกรออกเสียง การใช้คำศัพท์ และการสร้างประโยค และศึกษาถึงความสามารถที่จะเข้าใจความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กในวัย 2 - 3 ขวบ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบในเดือนกันยายน 2525 โดยไม่จำกัดเพศ ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 20 คน บันทึกคำสนทนาของตัวอย่างประชากรในช่วงเวลาต่าง ๆ กัน ลงในเทปบันทึกเสียงคนละประมาณ 5 ชั่วโมง นำเทปคำสนทนาดังกล่าวมาถ่ายเทปตามข้อความที่สนทนาโดยตลอด ตรวจสอบความถูกต้องในการถ่ายเทปอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นวิเคราะห์ความสามารถในการออกเสียง การใช้คำศัพท์ และการสร้างประโยคของตัวอย่างประชากร โดยการตรวจสอบการปรากฏ และไม่ปรากฏของการใช้ภาษาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วสรุปผลการวิเคราะห์ในรูปแบบของตาราง และสรุปความสามารถที่จะเข้าใจความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของตัวอย่างประชากรในรูปแบบของความเรียง

สรุปผลของการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ในด้านการออกเสียง ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ ส่วนใหญ่สามารถออกเสียงสระเดี่ยว สระผสม และวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้ทุกเสียงและสามารถออกเสียงพยัญชนะต้นได้เกือบครบทุกเสียง ยกเว้นเสียง ส /s/ และ ร /r/

สำหรับพยัญชนะที่เป็นตัวสะกดส่วนใหญ่ออกได้ทุกเสียง แต่ยังมีบางคนที่ออกเสียง แม่ กค เป็นแม่ กก และแมกน เป็น แมกง เด็กในวัยนี้ส่วนใหญ่ยังไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำได้ นอกจากนี้ยังสามารถออกเสียงเน้นในประโยคทั้งเสียงเน้นปกติ และเสียงเน้นหนัก ได้ถูกต้อง แต่ยังไม่ออกเสียงเน้นหนักพิเศษโคนอย ส่วนการใช้ช่วงต่อของเสียงในประโยคนั้น ส่วนใหญ่สามารถใช้ช่วงต่อเสียงแบบชัดได้ถูกต้อง ส่วนการใช้ช่วงต่อทางประเภทเสียงตก และเสียงขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ใช้ได้ถูกต้องเช่นกัน แต่ยังไม่ใช้ช่วงต่อทางประเภทลงระดับโคนอย

2. ในด้านการใช้คำศัพท์ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ ส่วนใหญ่สามารถใช้คำ 1 และ 2 พยางค์ ได้มากที่สุด สามารถใช้คำ 3 และ 4 พยางค์ ได้บ้าง แต่มักจะลดพยางค์ลง โดยที่คำใดมี 3 พยางค์ ก็จะลดลงเหลือ 2 พยางค์ คำ 4 พยางค์ก็จะลดลงเหลือ 3 พยางค์ สำหรับชนิดของคำที่ใช้ เด็กในวัยนี้ใช้คำนาม และคำกริยามากที่สุด คำคุณศัพท์รองลงมา คำกริยาวิเศษณ์ยังใช้กันโคนอยมาก นอกจากนี้ยังรู้จักใช้คำศัพท์เฉพาะ เช่น คำที่เกี่ยวกับจำนวนนับ ตั้งแต่ 1 - 10 ใช้คำที่เกี่ยวกับสีได้หลายสี ใช้คำที่เกี่ยวกับปริมาณ เวลา ลักษณะ และคำนามธรรมได้ แต่ยังไม่ค่อยเข้าใจความหมายดีนัก

3. ในด้านรูปประโยค ตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ ส่วนใหญ่สามารถใช้รูปประโยคเอกัตถประโยคที่สมบูรณ์ได้ และเริ่มใช้ขอเนกัตถประโยคมากขึ้น แต่ยังสามารถใช้สังกรประโยคโคนอยมาก นอกจากนี้ยังสามารถใช้ประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม และคำสั่งได้ สำหรับการเรียงลำดับคำในประโยค พบว่าส่วนใหญ่เรียงได้ถูกต้อง แต่ก็ยังมีการเรียงตำแหน่งคำผิดอยู่บ้าง เช่น เอกกรรมและคำขยายมาไว้หน้าประโยค เอาคำถามมาไว้หน้าคำนาม เป็นต้น

4. ในด้านกรเข้าใจความหมาย ตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ ส่วนใหญ่เข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ ที่ใช้ได้ดี สามารถสื่อสารด้วยคำพูดโดยตรง มีการใช้ท่าทางประกอบคำพูดบ้างไม่มากนัก แต่ยังไม่ใช้คำศัพท์ประเภท คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ และคำลักษณะนาม ผิดอยู่บ้างโดยที่ยังใช้คำในประโยคมากเกินความจำเป็น คำที่จำเป็นออกไป หรือยังใช้คำโดยยังไม่เข้าใจความหมายอยู่บ้าง

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น มีประเด็นที่อาจจะนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. ในด้านการออกเสียง จากผลการวิจัย พบว่าตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ ส่วนใหญ่สามารถออกเสียง สระเดี่ยว สระผสม ได้ครบทุกเสียง แต่ออกเสียงพยัญชนะยังไม่ครบทุกเสียง โดยเฉพาะเสียง ส /s/ และ ร /r/ ที่เด็กในวัยนี้ยังออกเสียงไม่ได้นั้น เรื่องนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของมิลตรีค ซี เชมพลินที่ปีเกิดอ้างอิงถึง (Beadle, 1970:168) ที่พบว่าเด็กอายุ 3 ขวบ จะสามารถออกเสียงสระโคกถูกต้อง 93 % ในขณะที่ออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวโคกถูกต้องเพียง 65 % เท่านั้น ลักษณะเช่นนี้เป็นไปตามหลักการพัฒนาทางภาษาคตามปกติของเด็กทั่วไปที่มักจะออกเสียงสระโคกก่อนเสียงพยัญชนะ เพราะเสียงสระเป็นเสียงที่ลมพุ่งออกมาได้สะดวก เพราะไม่มีอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งปิดกั้นทางลมเอาไว้เหมือนเสียงพยัญชนะ ส่วนการที่เด็กในวัยนี้ยังออกเสียงพยัญชนะต้น ส /s/ และ ร /r/ ไม่ได้นั้น ตรงกับการวิจัยของ เวอร์เนอร์ เอฟ ลีโอโปลด์ (Werner F. Leopold 1971:138) ที่พบว่าเสียง ส /s/ ซึ่งเป็นเสียงเสียดแทรกไรกอง เกิดจากการใช้ลิ้นส่วนปลายแตะพื้นบนนั้น เป็นเสียงที่เด็กจะออกได้หลังจากเสียงสระเปิด และนาสิก และมักจะออกเสียงนี้ได้เมื่ออายุประมาณ 4 ขวบ แต่แตกต่างจากการวิจัยของเวลเทิน (Velten, 1943) ที่พบว่าเด็กอายุ 2.2 เดือน สามารถออกเสียง ส /s/ ได้แล้ว สำหรับเสียง ร /r/ ซึ่งเป็นเสียงร่าลิ้น เกิดจากการใช้ส่วนปลายของลิ้นสะบัดบริเวณหลังพื้นหลาย ๆ ครั้งนั้น มักจะเป็นเสียงพยัญชนะเสียงสุดท้าย ที่เด็กจะเรียนรู้ได้ และมักจะเรียนรู้ได้เมื่อเข้าโรงเรียนแล้ว (Werner F. Leopold, 1971:139)
- สำหรับเสียงวรรณยุกต์นั้น พบว่า ตัวอย่างประชากรสามารถออกเสียงได้ครบทุกเสียง ทั้งนี้เพราะเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงที่ไม่ได้เกิดจากรากศัพท์ หรือ การยกกระชับลิ้นอย่างสระ และพยัญชนะ แต่เป็นการยกกระชับเสียงให้สูง ๆ ต่ำ ๆ ซึ่งเด็กในวัยนี้เป็นวัยที่ชอบเล่นเสียงสูงต่ำอยู่แล้ว เมื่อได้ยินการออกเสียงของผู้ใหญ่ ก็ย่อมจะเลียนแบบได้ง่าย จึงสามารถออกเสียงวรรณยุกต์โคกถูกต้อง

สำหรับเสียงพยัญชนะตัวสะกดนั้น จากการวิจัยพบว่าตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่ สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง นอกจากบางคนที่ยังออกเสียง แมกค เป็น แมกค และแมกน เป็น เมกน อยู่นั้น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะโดยปกติแล้ว เด็กมักจะออกเสียงพยัญชนะส่วนหลังของปาก เช่นเสียง ก /k/ และ ง /ŋ/ ได้ก่อนเสียงพยัญชนะอื่น ดังที่ สตอค และ วิคโควสัน โคลด์วาว์ (Stork and Widdowson, 1974, pp. 131-146) จึงมักจะใช้เสียงทั้งสองนี้แทนเสียง ค/d/ และ น/m/ ที่ยังออกเสียงไม่ได้

จากการวิจัยยังพบว่าเด็กในวัยนี้ไม่สามารถออกเสียง ควบกกล้า ได้ นั่น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เบมเชลิน ที่มีเกิดอ้างถึง (Beadle 1970:168) ที่กล่าวว่า เด็กจะออกเสียงพยัญชนะ ควบกกล้า ได้เมื่ออายุ 7 ขวบ ผลการวิจัยนี้ยังพบว่าเสียง ควบกกล้า ที่มีปัญหามากที่สุด คือ เสียงควบกกล้า ร ทั้งนี้ น่าจะเป็นเพราะเด็กวัยนี้ส่วนใหญ่ยังออกเสียง ร ไม่ได้ ขอมารถทำให้ไม่สามารถออกเสียง ร ที่ควบกกล้ากับเสียงพยัญชนะอื่นได้ และมักจะใช้เสียงเดี่ยวของพยัญชนะต้น แทนเสียงควบกกล้า ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ เวลเทน (Velten, 1943:281-292) ที่พบว่าเด็กอายุ 23-42 เดือน มักจะคัดเสียง ควบกกล้า /r/ ที่ังโดยไม่ออกเสียง

จากการวิจัยพบว่า เด็กในวัยนี้สามารถออกเสียงเน้นในประโยค ทั้งเสียงเน้นปกติ และเสียงเน้นหนักได้ถูกต้องนั้น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเด็กเลียนแบบจากบุคคลรอบข้าง เมื่อเกิดความพึงพอใจ จึงลองทำเสียงหรือพูดคำเหล่านั้นบ้าง ดังที่ ศรียา-ประภัสร์ นิยมธรรม (2519) กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ภาษาของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควบคู่การเลียนเสียง ของผู้เลี้ยงดู ซึ่งมักจะพูดกับเด็กด้วยภาษาของผู้ใหญ่เป็นส่วนใหญ่ และเมื่อเลียนเสียงของผู้ใหญ่อย่างถูกต้อง ก็จะได้รับการเสริมแรง ช่วยให้เด็กเลียนเสียงนั้นบ่อย ๆ จนเกิดเป็นนิสัยที่จะออกเสียงนั่นเองภายหลัง ส่วนการที่เด็กวัยนี้ส่วนใหญ่ยังออกเสียงเน้นพิเศษได้น้อยนั้น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการออกเสียงเน้นพิเศษนั้น จะใช้เมื่อต้องการแสดงอารมณ์ประกอบด้วย ซึ่งในการเก็บข้อมูล อาจจะได้ตัวอย่างประเภทนี้ค่อนข้างน้อย

จากการวิจัยยังพบว่า เด็กในวัยนี้ส่วนใหญ่สามารถใช้ช่วงต่อแมชชีน และ ช่วงต่อทางประเภทเสียงตก และเสียงขึ้นได้ถูกต้องนั้น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเด็กในวัยนี้สามารถออกเสียงวรรณยุกต์ได้ทุกเสียง สามารถใช้ประโยคบอกเล่า กำนาม ปฏิเสธ และคำสั่งได้ดี เริ่มรู้จักสร้างกฎเกณฑ์ทางภาษาของตนเองขึ้น สนใจที่จะสังเกตระดับเสียงของผู้อื่น นอกจากนี้ยังเป็นวัยที่ชอบเลียนแบบ และซักถาม ทำให้ผู้ใหญ่รักและเอ็นดู ทำให้ผู้ใหญ่ชอบสอนให้ใช้คำพูดที่สุภาพ มีการลงท้ายประโยค ด้วยคำ คะ ขา ครับ ทำให้เด็กได้มีโอกาสได้ฝึกใช้ช่วงต่อของเสียงแบบต่าง ๆ จนสามารถใช้ได้ดี

2. ในด้านการใช้คำศัพท์ จากการวิจัยพบว่า ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ ส่วนใหญ่ใช้คำศัพท์ 1 - 2 พยางค์ มากที่สุด และถ้าเป็นคำศัพท์ 3 - 4 พยางค์ เด็กมักจะจดพยางค์ลงนั้น สอดคล้องกับการวิจัยของ บราวน์, เบลดูกิ คิลมา (Brown, Bellugi-Klima, 1971:311) ที่พบว่าเด็กในวัย 3 ขวบ มีการเรียนรู้ภาษาแบบภาษาโทรเลข โดยจะได้ยินและออกเสียงเฉพาะพยางค์ที่เน้น แต่จะละพยางค์ที่ไม่เน้น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะความจำกัดของความสามารถในการรับฟัง ความยาวของคำและความยาวของประโยคของเด็กในวัยนี้นั่นเอง

จากการวิจัยยังพบว่าเด็กในวัยนี้ใช้คำนาม และคำกริยามากที่สุดนั้น สอดคล้องกับการวิจัยของ โดโรธี แมคคาร์ที ที่มีเด็ก (Beadle 1970:169) อ้างถึง ที่พบว่าภาษาของเด็กในระยะเริ่มพูด จะประกอบด้วยคำนามมากที่สุด รองลงมาได้แก่คำกริยา ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ คำนาม และคำกริยา เป็นคำศัพท์ที่เื้อทั่วไป เป็นคำศัพท์ที่เห็นได้จากสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

ใช้ประโยชน์ไ้มาก และสามารถเข้าใจใจกาย เด็กจึงเรียนรู้โลกอนค้ำชนิดอื่น ๆ ส่วนคำศัพท์เฉพาะต่าง ๆ เช่น คำเกี่ยวกับจำนวนนับ สี เวลา ลักษณะ และค้ำนามธรรมนั้น จากการวิจัยพบว่า ตัวอย่างประชากร ใช้ได้ แต่ยังไม่ค่อยเข้าใจความหมายนัก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะคำเหล่านี้เป็นคำศัพท์ที่มีความหมายเฉพาะเจาะจง และใช้ในบางสภาพการณ์เท่านั้น เด็กสามารถใช้คำเหล่านี้ได้จากการเลียนแบบผู้ใหญ่ และสื่อมวลชน เช่น วิทยุ และโทรทัศน์ โดยที่ยังไม่รู้อความหมายที่แท้จริง

3. ในค้ำนโครงสร้าง จากการวิจัยพบว่าตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นเด็กวัย 2 - 3 ขวบ ส่วนใหญ่ใช้ประโยค เอกัตถประโยคที่สมบูรณ์ได้ และสามารถเข้าใจเอกัตถประโยคโดยบางแล้ว แต่ยังไม่เข้าใจสังกรประโยคไค่นอยมาก ผลการวิจัยนี้ตรงกับกรวิจัยของ บราวน์ และเบลดูกี (Brown, Cazden and Bellugi, 1973) ที่พบว่าเด็กจะใช้เอกัตถประโยคไคครบถ้วน ก่อนที่จะเริ่มเชื่อมความประโยคและใช้ประโยคที่มีอนุประโยค นอกจากนี้ เอกัตถประโยคที่เด็กอายุ 3 ขวบ สามารถใช้ได้ นั้น มีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ ค้ำตั้ง และค้ำถาม ซึ่งตรงกับผลการวิจัยนี้เช่นกัน สำหรับการเรียงลำดับค้ำในประโยคนี้ พบว่ายังมีการเรียงค้ำแห่งของค้ำนไคคอยู่ เช่น เอกกรรมและค้ำขยายมาไว้หน้าประโยค อาจจะเป็เพราะการวางค้ำแห่ง เช่นนั้นเป็นลักษณะการพูดก่อนเพื่อเน้นความสำคัญ (topicalization) อยางหนึ่ง ซึ่งสามารถพบได้ในภาษาพูดของผู้ใหญ่ทั่ว ๆ ไป นอกจากนี้ยังอาจเกิดจากการพัฒนาจากประโยคแรกเริ่ม (one-word sentence) ของเด็ก และจากลักษณะการใช้ประโยคที่ไม่มีประธาน ที่เด็กใช้ในการสื่อสารได้เป็นที่เข้าใจกับผู้ใหญ่นั้นเอง

4. ในค้ำนความสามารถที่จะเข้าใจความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งการวิจัยนี้พบว่า ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กวัย 2 - 3 ขวบ ส่วนใหญ่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารควยค้ำพูดโดยตรงได้ และอาจจะใช้ทางประกอบบาง แต่ไม่มากนัก ส่วนใหญ่มีความเข้าใจความหมายของค้ำต่าง ๆ ในลักษณะที่เข้าใจความหมายโดยตรง เช่น เห็นวันลอย ก็จะไปบอกว่าวันเดิน หรือเห็นคนผกสีระกัก็บอกว่าคนกระดิกค้อ ทั้งนี้อาจจะเป็

เพราะยังไม่สามารถแยกแยะความหมายที่เปลี่ยนไป และอาจจะเป็นเพราะความจำกัดของคำศัพท์ที่เรียนรู้ แต่มีความพยายามที่จะสร้างประโยคใหม่ ๆ ขึ้น จึงทำให้การเลือกใช้คำในการสื่อความหมายไม่เป็นไปตามแบบที่ผู้ใหญ่ไข้อยู่

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก

1.1 พ่อแม่และผู้ใกล้ชิดกับเด็กอาจจะส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของ

เด็กให้ก้าวต่อไป โดยจัดประสบการณ์ที่กว้างขวาง และเหมาะสมกับวัยให้เด็กได้แสดงออกทางภาษามากที่สุด โดยที่จะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เด็ก โดยพยายามพูดให้ชัดเจน ถูกต้อง พูดคุยกับเด็กอยู่เสมอ หมั่นหาอุปกรณ์ เช่น หนังสือ บัตรภาพเป็นรูป หรือสื่อต่าง ๆ ให้เด็กมีโอกาสฝึกใช้ภาษา จะช่วยให้เขาใ้ภาษาได้ดีขึ้น นอกจากนี้ ควรให้ความรักและความสนใจต่อเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความอบอุ่นและเชื่อมั่นในตนเอง อันจะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาคืบคลานขึ้นด้วย

1.2 ควรแก้ไขข้อบกพร่องของเด็ก โดยเป็นตัวอย่างในการใช้ภาษา ที่ถูกต้องให้เด็กทุกคน แต่ต้องระวังว่า เด็กจะไม่สามารถพูดได้ถูกต้องเหมือนกับผู้ใหญ่ทั้งหมด แต่จะค่อย ๆ พัฒนาการใช้ภาษาอย่างเป็นขั้นตอน ตามระดับอายุของตนด้วยเช่นกัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 ควรศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กในแต่ละระดับช่วงอายุ โดยอาจจะใช้ตัวอย่างประชากรในแต่ละระดับอายุใหม่กว่านี้ หรือใช้เวลาในการเก็บข้อมูลจากเด็กแต่ละคนในระยะเวลาที่นานกว่านี้ จะช่วยให้เห็นพัฒนาการทางภาษาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กในวัยนี้ เช่น เพศ ฐานะทางครอบครัว การเลี้ยงดู เป็นต้น

2.3 ควรมีการศึกษาพัฒนาการทางภาษาในแต่ละสถาน เช่น เลี้ยง ศัพท์ และโครงสร้าง ของเด็กในแต่ละระดับช่วงอายุอย่างลึกซึ้ง เช่น ศึกษาถึงจำนวนคำที่เด็กแต่ละระดับอายุใช้ สัดส่วนของคำชนิดต่าง ๆ ที่ใช้ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- จินตนา เนียมเปี้ย. "พัฒนาการทางคานภาษา จำนวนถ้อยคำ และความซับซ้อนของประโยค
ก่อนวัยเรียน." ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒประสานมิตร, 2521. (อัครสำเนา)
- จินตนา สุทธิจินดา. "พัฒนาการทางภาษา คำนชนิดและสัดส่วนของคำ ของเด็กก่อน
วัยเรียน." ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒประสานมิตร, 2522. (อัครสำเนา)
- Ambron, Sueann R. Child Development, 2nd ed. New York: Holt,
Rinehart and Winston, 1977.
- Beadle, Muriel. A Child's Mind: How Children Learn During the
Critical Years from Birth to Age Five, Garden City,
New York: Doubleday & Company, 1970.
- Brown, Roger; Cazden, Courtney; and Bellugi, Ursula. "The Child's
Grammar from I to III," in Studies in Child Language
Development, Eds. by Charles Ferguson and Dan Slobin.
New York: Holt, Rinehart and Winston, 1973.
- Brown, R. and Fraser, C. "The Acquisition of Syntax," in The
Acquisition of Language, Eds. by U. Bellugi and R. Brown.
Monographs of the Society for Research in Child Development,
1964, 29 (Serial No. 92).
- Brown, Roger and Bellugi-Klima, Ursula. "Three Processes in the
Child's Acquisition of Syntax," in Child Language: a
Book of Readings. Eds. by Aaron Bar-Adon and Werner F. Leopold.
New Jersey: Prentice Hall Inc., 1971.

✓ Carrol, John B. "Language Development in Children," in Psycholinguistics: a Book of Readings. Ed. by Sol Saporta. New York: Holt, Rinehart and Winston, 1961.

Crystal, David. Child Language Learning and Linguistics. London: Edward Arnold Publishers, 1976.

Dale, Philip S. Language Development: Structure and Function. Hinsdale, Illinois: Dryden Press, 1972.

Elliot, Alison J. Child Language. Cambridge University Press. 1981.

Ervin-Tripp, S. "Language Development," in Review of Child Development Research. Vol. 2. Eds. by L.W. Hoffman and M.L. Hoffman. New York: Russell Sage Foundation, 1966.

Leopold, Werner F. "Patterning in Children's Language Learning," in Child Language: a Book of Readings. Eds. by Aaron Bar-Adon and Werner F. Leopold. New Jersey: Prentice Hall Inc., 1971.

Stork, E.C. and Widdowson, J.D.A. "The Acquisition of Language," Learning about Linguistics. London: William Clowes & Sons Ltd., 1974.

Velten, H.V. "The Growth of Phonemic and Lexical Patterns in Infant Language," Language. 1943, 19.

ภาคผนวก

ตัวอย่างข้อความของตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กอายุ 2 - 3 ขวบ ในระยะเวลา 1 ชั่วโมงต่อคน

คนที่ 1

ชูความดี ชูความดี ความดี นี่แหละคนโต ๆ ๆ ไม่ไค้ละ แอ้คไค้ให้คุณพ่อ
 ของแอ้ค แม่ไหนลูกเกดหือ แม่เอาไค้ไหนไหนหอย พื่อารตเอาไค้ไหนไหนหอย อารต
 กินไหม แอ้คเอาอันนี้ไค้ เอามา เอามาเนี้ บุมบาม แอ้คถึอันนี้,
 พื่อารตถึถึถึถึถึถึ ถึนั้นเขาของไค้ละ นึ้เขาของคาย อันนั้นไหนเขาของแอ้ค นึ้เขาของคาย
 คุณแม่คับนึ้เขาของไค้ ๆ นึ้ของพื่อารตนะ แม่ไหนเขาของแอ้ค เขาของแอ้ค นึ้ของไค้
 ไค้เขากอนคับ แอ้คเขียนเขากอนคับ แอ้คกำลังเขียนเขือ นึ้แทน ๆ แม่ทำไมอีก
 แอ้คทำอันนี้ อันนี้อยูข้างในนะ ตะดิน ๆ ๆ ๆ ๆ แอ้คโตะ
 โตะนำ บุมแบม ๆ ๆ โตะตุงนี้ อานน้ำไหนตุงนี้ นึ้แม่ วาย โตะนำ แม่ลงมา
 แมนี่อาไล ๆ ๆ แม้นึ้ทักไม้ (มัย) แม่เอาอันนั้นนะ แมกอดัน กอกัน เล่นถึถึถึ
 หึงนำ น้ำไตไต บุม ๆ ๆ ๆ บุม ฮา ๆ ๆ ๆ เฮอ ฮา ๆ ๆ
 โตะนำ แอ้คเอาออกนะ ๆ นึ้ไค้เอง เอาไปคย ๆ, ไม้อาว ไค้เขากอน
 ไค้ แม่ให้แอ้คออกไปนะ นึ้, นึ้แทน คายไม้(มัย) อารต ไปคย พื่อารต
 แม้นึ้ แมคังอันนี้อยอกไหนไหนหอยนะ นึ้เขาเอาแอ้ค โอ บุม แม่ทำไม ทำยังงั้
 แอ้คตั้งไว้อะ วาย โตะนำ, โตะนำ บุมแบม, บุมบม นึ้ ๆ ของแอ้ค
 อันนี้ของแอ้ค แอ้คไค้ถึนี้ บุมบม ๆ ๆ บุมบม แอ้คเขยอันนี้ถึถึถึถึถึ ไม้อเอา ทำไม
 เกะไว้อ แอ้คจะเขยนะ วาย นึ้ตักน้ำแล้ว จมน้ำ แบ่งตักน้ำ ๆ (.....
 ตักน้ำบุม นึ้กาเจียบ, นึ้กาเจียบ นึ้ ๆ แม่ไค้ไหนไหนหอย แม่ไค้ตุงนี้ ๆ แอ้คหีบตุงนี้
 บุม, บุมบาม เขียบ นึ้แทน ๆ ๆ ไค้เขากอน ตานไม้ไค้ ไค้ละเขอค บุมบาม
 แมว ๆ ๆ แมวคับ แมวแอ้คเล็กแมว แมว ๆ ๆ เห็นมะ แอ้คจะคูกแมว ๆ ๆ อะ,นะ
 พอแล้วถึพอนะ ไค้ พงอยู่ข้างในนะ แม่เปอะคูกิ ๆ ไค้แอ้คคูกิ แม่เปอะไหนไหนหอย ๆ
 ดงจกหมาย แมนมุนไหนไหนหอย แอ้คนมุนไม้เป็นนะ คุณพอ ๆ คุณพออยู่ใน
 นึ้, พออยู่ในนึ้ อูบไค้ละ แม้อับ แอ้คเปอะอะ อะหวัค-ดี ไค้เขาคิกวา

แม่ม่าขึ้นบนนะ แม่นี่นี่นี่นะ, อันนี้หนี่, แม่นี่ ลาวังตกมา ลูบคุณตาดก มาละ
 ไก่ แมว ไก่ เบ็ด, แมงมุมน้อย ปาคูกคิก ตุ๊กตีกี มาแมงตุง, มาแมงตุง
 แม่เซีย อาไล ดินถอ เบ็ดคั๊ว หาน หานเบ็ด หาน ๆ ๆ ๆ หมู
 อานตงนี้คักวี่ ๆ คูกหมา เซียน งู ไปมา ไปมา งูเคื่อยมา ถึงไตลาว
 แมงมุง โกะ, คุณแมงมุม, นี้นั้น ๆ, โกะมาตี โกะมันคูกแมงมุง ปาคูกคิก
 หอยคักวี่ แม่ทำไมเตาทำหยั่งงื่อ ๆ หื่อ ยั้ง ๆ เตาไมทำงื่อ หอยมันตาย
 คุณแม่ทำไมปิกแดง ๆ หนะ, เอาอันเนี้ย แอ็ค หับมันนะ แอ็คมาแล้ว บุม
 แม่นี่ทับกัน นี้อะ แอ็คไวคูกนี้ นี้นั้น ชาวทม ไทน้อยหนา นี้อาไล นี้อาไล
 นี้นั้น พิวารตนะ เปอะไฟไฟพิวารตนะ ๆ แอ็คเปอะไฟไมคาย มาแล้ว
 แอ็คเปอะฟาย มันมีค แอ็คเปอะฟายเลย นี, ไฟคัยเคย ไม่เห็น
 อาไลแล้ว ใจใจ..... นี แม่ทำไมอีกอี แอ็คคิเลย อันนี้ซอหนอย
 ไมเอา หนึ่งถื่อหนึ่งทา โกะ ลม, โกะคม, โกะคมโตะตงนี้ นีโตะนำ มะล่ำไย
 ทาตาง อันนี้อยู่ในนี้เหลอ ทาตางอยู่ในนี้เหลอ มาจูกัน นะมวยนี้ นีถื่อของใจ
 นีของแอ็ค แอ็คโกโก้โคะ ลูบนำคัย นี ๆ ๆ มีคบะมีอ ซอคุณะ แม่แอ็คทานคะหม
 นี้นั้น, นี้นั้น คุณแม่คัย จะเอาอันนั้นนะ นี้นั้น นี้นั้น เปอะโพนะ เอาอันนี้หนี่
 แม่ทำไมฉีก ๆ ยาดะยม แม่จะกินลูกเกด แม่ไหนลูกเกดหื่อ แม่คัยจะกินลูกเกด ๆ ๆ
 กินมัย ๆ แม่ทำไมทกลมฮี่ พิวารต ทุกแก คุณแม่คัยไหนลูกเกดหื่อ แม่คัยเอาไถ
 นี้อีกนา เอาน้ำ บอลดอยาทน ลูบมันไม้คี่ นะแน ๆ ๆ นั้นแน ๆ ๆ นองแอ็ค
 อาปาก นิ่งทับนั้น คีตาโบ่ คั๊ว ๆ ยิงปืน พิวารตเอาปืนนี้อีก
 ของแม่ออย คุณแม่อาไล นีของแม่ออย ๆ คุณแมมา ไทแม่ออยงะ นีไทแม
 ออยงะ พื่อทำไมยิงไก ๆ ๆ ฮี่ แอ็คโกโก้โคะ แม่ออยอยู่ข้างใน
 โจะหมาย ลดเกง นี้นั้น อะเทบ ๆ ๆ ทำไม่มีชา ลดยนคทำไม้ตาย
 ทำไม้จาย, ทำไม้ตาย แม่ทำไมนี้ซาคเนี้ย แม่เอาอันนี้เก็บ ๆ แม่เอาอันนั้นหนะ,
 อันหนะ คุณตา นีลูกโค แม่คัยเปิดคูตี คุณแม่ออยเปิดคูตี คุณแม่เปิดไหนนอย
 ข้างในละเมิด ปีนทำไมละเบิดหื่อ, ปีนนะ ไทน ๆ ละเบิด
 ไทน ๆ อันละเบิด จะเปิดละเบิดฮี่ แนะ ๆ ไซมัย แดงออก ไทนพื่อออยหื่อ ๆ

* * * * *
 บุษยาม บึงบัง (บึงบัง) ท่าไม้พอยังเป็น ๆ ๆ หือ แอ้คชี่ละ แอ้คชี่ทันอนละ
 ปิคปะตุ แม่เอานี่นี่ นีเห็น แม่ท่าไม้ แม่ ๆ แม่บอกพื่อารต ๆ ๆ นะ
 แม่เอาลูกเกดนะ แม่เปอะเพง กิน ๆ ๆ ๆ กินลูกเกดนะ

คนที่ 2

บั้น บั้น คอยหลัง ไปหน้า โยน ๆ ๆ ๆ บั้น บั้น บั้น
 แม้อยู่ไหน เลี้ยวไปขอ พ้อเปิด ๆ พ้อเปิดที่ พ้อเปิดที่ พ้ออยู่ไหน ๆ พ้อเหมาะ
 ปาทมอ กินเชี่ยะ ปาทมอ กินเชี่ยะ กินชาวคักกา พ้อกินชาวคักกา กินน้ำมั่ง
 แม่กินน้ำมั่ง จะปอนแมว แมวกินไม้ไค้ แม้อิ่มหมดเลย ๆ กินนี่ กินชาวกับโก
 ป้อพูดเหอะ, มาดอยกะตง นกเอี้ยงเอย มาเจียงฟายเตา ฟายกินข้าว
 นกเอี้ยงหัวโต ขึ้นมากับกับ, ลูกฟุดบอน หัวแตก กินพะหลังมั่ง กินพะหลังมั่ง
 กินพะหลังมั่ง ลักกับโก แล้วพ้อลักกับโก ไม่เกี่ยวกับกุน วาขุนมาขุงกับเกา
 แม่ตื่นแล้ว นี ๆ ๆ ๆ ป้อเจอฟุดบอนไม้ ป้อลูเลื่องลิปาว ป้อลักเคียวปาว ลักไซไม้
 แม่เล่นไม้ แม่ แม่ไม่ลักไซไม้ นี, ฟุดบอน ๆ ป้อแมคาบ มันทิวาน้ำมัน
 คุโอหมกมัน กินน้ำ มันวิงตามแม่แล้ว คุชี่ ไม่อยากไห้กินข้าว ไป ไป ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ
 แม่กินปะหลังมั่ง ๆ ไม่อาย ๆ ๆ แม่กับ ๆ แม่ ๆ ๆ ๆ อ้อ ๆ แอ้ ๆ กอบกุนกับ,
 ไท, นู่น กินไห้หมดเลย แม่น้ำปาว ๆ ๆ อ้อ ๆ ๆ อาของแม่หมคชี่ ๆ
 กินกองเคียวหมค ไม่อว ๆ เอออันนี่, ลอนไปหมค กับแตมตัน,
 แตมตันโจอาดา แม่กินหมน ๆ แม่กินหมนนี่ เออเป็คไ้ใหม่ เป็คไ้ใหม่ ๆ เคียวออกแล้ว ๆ
 แม่กินนม แม่ . กินน้ำ แม่, แม่กินนม, แม่กิน, ไม่อว ๆ อยามานอนหมอนเคียว มานอนหมอนเคียว
 หมอนเคียวลุน ๆ ๆ ๆ พ้ออยาก่านะ เนี่ยะเคียวไตไค้ เออานี่ เคียวเออะ
 ครัววน็ทองตายแน ๆ ทองตายแน ๆ ยังไม่เลื่อ เคียวคอกโองบาน ไม่กับ ๆ ๆ
 ลุงฉิน ลุงฉินกับขอ ไส่ล่องเตา ล่องเตาของเคียว ครัววน็ทองตายแน ๆ
 ไ้กายกะหนมมั่ง เคียวปากชื้อ ปากชื้อกะหนมมั่ง ไ้กินมั่ง มากินเมาหมาเหอะ
 เลี้ยกเคียวเที้ยวละบาทเอง พ้อกิน กินกะหนม พ้อปอยมันตี พ้อปอยมันตี
 พ้อปอยมันตี ปอยปาทมอ ไ้ปาทมอมันตี พ้อปอยปาทมอมันตี พ้อปอยปาทมอ

พอหีบขี้ พอหีบขี้ พอหีบเป็นมอ หีบขี้เคี้ยวเป็นมอ เคี้ยวตึงกับผากอน
 เคี้ยวททางหัวกอน พอหีบขี้ ๆ ฟตบอน ลูกบอน ๆ พอหีบขี้ ๆ
 พอปอยมันนั้น ปอยมันนั้น เคี้ยวตาย, กินกางบนตคำ, อยา พอวางตงนี้ พอปอย
 ตงนี้ พอปอยตงนี้ มานี้ มานี้ วางนี้ มาวางนี้ เคี้ยวมันักัด นี้ พอหีบขี้
 แม่หีบขี้ แม่มันไม่กัดตลอก แม่กับมันไม่กัด แม่หีบขี้ พอหีบขี้ เหม็น
 พอหีบขี้ หีบป่าทมอ หีบป่าซอน เอามาเคียง มาเคียงโลงบาน
 ใสป่าทมอ เคี้ยวป่าทมอไกลนุดตงน้ำเลย กินป่าทมอ ป่อเนี้ย ป่าทมอมีป่าว
 ไหน เคียงมัน เอานี้ พอเอมานี้ พอจับมานี้ ๆ พอจับมานี้ ๆ อยู่ชาง
 บนคัก้า ป่อเอมานี้ คุบป่อเอมานี้, ป่อเอมานี้ ป่อกับพอเอมานี้ พอเอามา
 นี้กับ เอามา ให้เคี้ยวมาเคียง เคี้ยวเอามาเคียง เคียงโลงบานนี้
 เคียงไว้แขง เคียงโป้งเทงเลย พอจับเหม็นคาว พอจับที่ พอจับมาที่,
 เคี้ยวตองคู้ ๆ ที่ พอวางนี้ ไมอาว ไมอาว วางตงโนน เหม็นคาว
 ไมตายมั่ง พอเอามาเคียง โยกเขกเฮย นำทวมเมฆ กะตายตลอกอ
 ม. มาหางงออกคอกอโยกเขก พอเอาอะโลคี้ ไร่เกไร่โกง มะโลงไม้ดัก ไร่เก
 พันหักกักคนไม้เก่า แม่เปิดขี้ ๆ ๆ พอเปิด เปิดตงนี้ เปิด เปิด ทำตงนี้

คนที 3

คิง กวด กววย รุ จ จาง โจ มา ต ปู่เตา ตักเลี่ยน
 เต่า ตุง ทาร หนู ป่า ใต้ บั้ง ป่า เลือ ยักนัง แหวน ลด
 ลดโตง ปินโตง นองตัก ป่อ นอน นม หลับ นมกวด หิว นม
 โตงนัง เต่า ตุง ยืน ตง มอมา ไม บา ป่าไข ฝา พัน
 ยักกัว บาน วาว หีบ จูลา อาง กะตะ กัดมือ น้ำ พวด กินยา
 ป่อ แม่ นก ไป คอกไม้ กุกโก พัน แพงพัน อองไอ ปิน ยิง
 นองตัก กินกา ปู่ตองให้ หมา ปูมา ป่อโตง ตา หมอน นอนควย
 จับไม้ อันเนี้ยะ เอาเนี้ยะออก แกะ ออกโต คอกไม้ เฒ ใจเขี้ยว
 ก้ายิงะ กัดนี้ จีหมา ปิดไฟนะ จิดกา เอามนมา ขวด เอาเนี้ยะ

เปิดไฟงะ เปิดเนี่ยะ แมกัย เปิดนะ ซิ่นใจ เปิดเนี่ยะ อากัย เปิดไฟ

คนที่ 4

ทำงานบ้าน นึกทำงาน บ้าน และ อายา แมบอย แมบอยจี
 แมบอกลอย กินนม นมมา เอานม เอานมมา กินนม แม เอานมมา
 เลานอนแยอ เขนทีแบกไม อันนี้เนี่ยะ ตงที่ฉันเหลอ หมอนเลา ที่นอนเลามา
 อายเหี้ย หมอน หมอนนะ เขามา-เขา พอท่าไล พอกูไอเซไม พี่ทำนา
 นักเขียนถอน พี่นักเขียน ถอนท่าเงี้ย ยาทมอ ฉิดยาทมอ เกี้ยวจะพอนล่า
 นึกจามาจู๊ ทังหมกก็เกี้ย นึกกินน้ำ พี่เปิดให้ เปิดน้ำให้ น้ำเย็นนี้เง นน้ำแซน
 นึกกินไม นึกกินไมน้ำ โจโจนี้ นึกจินน้ำไม นึกเปิดให้ เชี่ยวน้ำโนน ยงเยื่อ
 เยื่อมค บู่ไปควย จิม โจ ฉน บู่ แม่ พี่เข้าไป ยุงจันมา ลุงนาคไป
 ไม คีเยื่อ ทำนี้ เจ็บนี้ ทคมกพอเหลอ ทำเนี่ยนะ พอดกน้ำเมย เลือทำพอ
 คบแปะ เยื่อของไท เยื่อจนน้ำเลย เยื่อหนาว มดคัก นังคี่จัว เกี้ยวพอท่า
 พอลองไท นึกทำใหญ่ แมลองไท แมเอย นอนคงไหนนา นึกเลบไปจี
 นึกหาคี เปียนมอใหม่ กินนม เจียบ เจียบเปียน เจียบเปิด เสนนะ
 นีหียบไมเป็น เขียวคุดตักเอา นีชิมโคเลย แมกินนม เจียบเขยอ เขียก
 ยายเขยอ คุจี้ คุลคแมนนี้ นีป่าคูก คุกรดซี่ ไกวะ คุไม่เห็น ลกไปซ้อจับข้าว
 ซุดซ้อจับข้าว ตาหาร อาเจีย อยาไป กินนม พอ จินมมน่า แมนมซี
 พอชวยแมทนอยพอ พอชวยมคทนอย มคตายนาคา นีเบี้ยว ๆ นึกชวยทนอยไม
 นึกจับมือแย้ว ยาย เอานมนี้ นมมาแย้ว โยอินป้าว เยี้ยว ๆ ยาย หียบ
 นม หมอนนอยูหนาย หมอนหนะ แม่เอานมไม เอามาเปิดให้ยี้ เปิดดังซี่
 เปิดนม นึกธา

คนที่ 5

นี่โล, ฉานี่, พี่โล, นี, โล, นีโล...หุนโชน ไม้มือ ลกโชน ลกมา,
 มว, หยะ เอามา ปิดคูนะ ปิดเหลอ แม, มันท่าแตก โลท่าแตก ออด ๆ ๆ ๆ
 ออดท่า ไป หลอย ฉาจันข้าว ฉาจันข้าวปุ่น, เหนียวปิ่ง โชน เล่าท่าชูกบอล

เคาเล่นลูกบอล อยากรเล่น เล่น มี, โหน, นี้, โหน จับขี้, จับขี้ โหน
 โหนเลา ทีแล้ว ของน้องฉา แม่ หนอย โหน อาหนอย โหน ฉวย
 น้องจินชาวยัง ฉวย นี้โค นีตา ทานอง นี้ปากนอง นี้ผมนอง นี้ปากฉา
 นี้หมุกฉา นี้ควัน นี้ผม นี้หู นีฮอ เนี่ยะพัน เนี่ยะโทหนมคิน พี่เจียบให้
 หนมคินนะ ฉาเอา ขางฉาง ฉาทำขางฉาง เนี่ย ทำแบบนี้ ๆ ๆ ๆ
 โคค พอนี้โค โหน, ฉา โหน พุกโค โคร้อมา, โคร้อมา, โหน, โหน,
 ฉาฮัวโหด ฉา ฉาไป, ไป, ไป, ฮัว, โย
 ว.แหวนลงยา, นี้โค, นี้โค โหน เคาเตะกัน ฉาซัดหนอย ตัวลิง นี้โค
 ออก นี้โค คอกไม้ โหน นีทหาร ยืนตง ไม้ลู ตัวโคนี้ นี้ตัวโค ๆ
 โหน ๆ ๆ นี้โค เกย นี้โค นี้โค นี้โค ๆ ๆ ๆ ๆ โหน, พี่เตียบ
 ลูบนี้โค ๆ อะ, นะ ๆ เอาโงะ ฉากินแล้ว, ฉาเอาหนอย ฉาฮัวโหด
 เขียบ ๆ ๆ ฮัว, ฉาฮัว, ฉาฮัว ฉาคู นี้โค ไซ่ ฮัน นี้โค
 นี้โค ๆ ๆ ๆ ไซ่ โหน พี่นี้โค นี้โค นี้โค โหน พี่ชา ไซ่, โหน
 โหด ฉาฮัว เตียบไว้ ฉาฮัว ตา หมุก เลี้ยว ผม ฉาฮัว เคา
 เคาทำโค เนี่ย ฉาฮัว ฉาฮัว ๆ ไปโคงเลี่ยน เลี้ยว ป่อย หมาทำโค
 หมา, หมา, นี้หมา, หมา, หมา, หมา เตียบโหน ตุ๊กตา เลี้ยว
 ไปโหนหมค ไปทับพอ ๆ โหน, โหน, โหน โหนคูจี, คูจี, คูจี คูจะ คูจะ
 คูจี เอามา ลูกอม โหน, โหน, นี้ ลูกอม ตะหนอย, ๆ ๆ ๆ หมม
 นี้ เพลง เอาดี ๆ ๆ เตียบไว้ดี เอาหนอยดี ไอ้หมา, นะ, นะ, ยายอยา
 ฉวย ไม่ฉวย นะหมวก นิม เตียบเอา นิม ฉา ฮี ฉา หมคแล้ว
 พอ หมคแล้ว ไม้ลอน ไม้ลอน ไม้ลอน ไม้ลอน โหน, อยา ป่อย ๆ ๆ
 โหน อยา ไป ๆ ๆ ๆ ที่ โหน แม่ นี้ลูบโค ว้าย ฮี ๆ ๆ นี้โค
 นี้โค นี้โค นาลงหัวโตน นำ เห็น โหน โหน นี้โค ๆ ๆ ๆ นี้โค นี้โค
 ฮี โหน นี้โค ๆ ๆ ๆ พี่ เนี่ย นี้ นี้โค น้อง นาลงขาว ๆ นี้โคหัวโตน
 โค หัวโตน หัวโตน นาลง ดิน ฉาดิน โคดิน โคดินอยู่นั้น ลูบแล้ว

กูจะนำไหนด, ไหนด^{วี่} กูชี้ไหนด กูชี้ ไหนด ไหนด นี้โค นี้โคนะ นี้โค ๆ ๆ ๆ
 จุกุน ที่ ไหนด ไหนด ฟัน ลูบโค หลอย ที่เคี่ยมเท่านั้นไม ของฉา นิม
 ฉาย เกาทำไล อยู่ ไหนด ฉางบ้านไหนด ไหนด ไหนด ไหนด อยู่
 ฉางบ้านอยู่ไหนด อี้ ตัวเล็กไหนด ตัวเล็กไหนด ไปแล้ว โลกเคียม ไหนด
 เยอะจัง ไหนด ไหนด ของพอดฉา ไหนดละ ไหนด ไหนดเล่า ไหนด ไหนด
 ไหนดนะ ไหนด ไหนด ไหนดเฉียดฉา เฉียดฉาของของพอด พอดไปไหนด ไหนด ไหนด
 กูชี้ ๆ กูชี้ กูชี้ ไหนด ไหนด ไหนด ลงบ้านไหนด ไหนด ไหนด ไหนด
 ลงบ้านไหนด ไหนด เนี่ยะ กินน้ำบอโจก โยกไปโยกมา น้องฉาณะ หลอย
 คินไม้ คิน คิน คิน คิน คิน เค็ม ลักฉิมล่อ ตอง.....ไหนด, ไหนด.....นี้,
 นี้,...โค, อี้. ไมโค, ไหนด, ช้อ สะท่นอย เป็น, หลอย ชม, หวาน
 เค็ม, กักโค เนี่ยะ อี้ หมา, เนี่ยหมา, หมาโค, หมาโค ไซฟา
 นิมไปไหนด ไหนด นิม นิม แมว ไหนด ไหนด อยู่บ้านไหนด นี้โค อี้
 ลูบโค โลกเนี่ย นี้โค ๆ นี้, นี้, อี้ ลักฉิมล่อตองล่อฉิมโมง แมย้างฉนใจ
 ฉิมล่อ ลักฉิมล่อใจล่อ ลักฉิมล่อตองล่อฉิมโมง ลูบนำล่งค ไหนด คนอยู่จางไหนด
 อยู่ข้าง นำล่งคไหนด หือ หือ นี้ นี้โค นี้โค นี้ฉา ไหนด ไหนด
 บอด ๆ ๆ ๆ, หือ ฉาอ้วแมว ฉาอ้วแมว เสน ฉาอ้วแมว เคย ไหญ
 โลกปัด โลกปัด ฟันปัดแล้ว ไหนด ไหนด คงไหนด ตงหน้าตางไหนด ไหนด หือ
 นี้โค นี้โคอยู่นั้นนะ อยู่ข้างในไหนด หือ หือ หือ อ้วค้อ อ้วค้อ ช้อหมา
 พอดช้อหมา สาช้อหมา ออดไปโดงเลี่ยน นิมไป นิมไปนั่งพอด ไหนด, ฉาอ้ว
 แม..ฉา..ไปลูกแมว

คนที่ 6

ยูนี...โคมอน ไดมอนอยู่นี ไดมอนอยู่นี ของป้ากาเกา ของพักออย
 หือ ของป้า ของป้าอันนี ไปจิบไปกอก...โคแคมอง ไปจี จักจี จิมปอจิบแปด
 เออ ไมแปง อี้ มีสมิตัง อี้ บุงกัก บุงกัก บุงกัก บุงกักฉิน อยู่นึคะ
 อยู่นึคะ อี้ บิด บิด บิด บิดเตอะ บิดเตอะ มุงฉาก มุงฉากตงนี้ ๆ

ก้าตัวใหญ่ แด่ตัวใหญ่ ๆ ฉามบาท แด่ยี่เอ็ด โทก เจ็ด แด่ นี้
 นี้จับ แด่ แด่จี้ รดตักไป ๆ ฮ้อ ฮ้อ จิกตะจิกตะ เดินแล้ว ฉะ
 ไหล ห่อจับห่ออยู่ไหน อยู่ไหน ๆ ๆ จัง ตั้งอยู่ไหน ค้อหนม ซ้อหนมตงนี้แหละ
 อาหนมเป่าอัน แด่ ชนมกะบัง เทาไหล พักอยู่ไปกิน พักอยู่ ก้อยกินยามปี
 กิน แด่ จี้ ฉิม ยี่ฉิม ยี่ฉิมบาท ฉิมบาท ยี่ฉิมบาท ตัวมัดควยทำปากผาดนี้
 และ ยี่ฉิม อยู่หยดแล้ว ไปไหน จาเคบองเอเอที่เจ เคมองมอน ๆ เก็กฮารัก
 เก็กน้ามี่เอาฉะ โดเคมอน กัง ชัง ตั้งตั้ง ตั้งปีกะ ฉะ เอาคาคมะ มีคาช
 มะ พักค้ำจ่า พักเขี่ย เขี่ย แบบมือนี่ เขื่อใหญ่ ๆ สำแก่นี่ ก้าเล็กก้าใหญ่ ๆ
 มู ๆ ตั้งหยอดตงนี้ ฮับ ผ่อง ผ่อง เล่น เล่นน้ำฝง กีบนำเก เก เก
 นี้เกลา ตั้ง ขอม เอา โย พักเขี่ย เจย ๆ พักเขี่ย เจย ๆ ไปเล่น
 กับเด มี มีปู หายเขื่อควย หายเขื่อควย หุม มี แม่เก เก ไมแบด
 แบดเอาไวลแล้ว เขียนก่อน ๆ การทูนก่อน เขียนเป็นกับ ตอปะหยาดมีโยชะ
 โยโย มดแดง มดเอก ตุก ๆ ไหน เกียนตงนี้เหลือ เขียนเลขกอ ๆ หนึ่ง
 เป็น เลขหนึ่ง เลขจับตอง เลขรอง ฉาม จี ทก เจ็ด แด่ เกา
 จับ โถ เลา ควาย คน โถ ยาว ชวดทองเยา ควาย นา คน
 เอาหมกเหลือ คนต้อัง โถก้า โถกั้น เฮอะ งองู แด่ ตัวปัสจับ
 ตัวนควย ฉะฉะ ไทน์ ๆ จูนแม ตั้งอยู่นี้ไง แด่ เจ็ด เกา ยี่ แด่
 ยี่ จานั่ง หาทาง เจดแล้ว ห่ามอน ห่าเมมอน แม เฮอะ เป็นโลงะ
 เป็น มี ๆ เฮอะ มีสไปควยกนึ่งงะ เอาเขื่อโหลง เอา เขื่อยองหนอย
 เขื่อหยง พักเขื่อโหลงกับ เขื่อโหลง พักเทาหยงนี้ จ่าจ่า พักเขื่ออย่างนี้ ฮ้อ
 มา ลำนำหยงนี้ ลำนำควย งังมะ เนี่ยเขื่อมัน ออน แอมอด แด่โถ
 แด่อาณ แด่อาณ หมกกองแขว ๆ ของแปมคแยะ กังแมแดดเกา แปมคพุดตุนนี้
 ฮ่า ไมคุดอก ไมคู้ แมมคไมคู้ เอาะ เอาะ เอาะ ๆ ควย ไมกิน ฮ้อ มี
 หลังแก่นี่ ไทญควย กินควย โอ ไทน์ นี้เขยอ อ้า แพ้มเคียน อันนี้ แม ๆ ๆ ๆ
 มดกคคัม ลองเตาปะ เอาไมยู ลองเตา ใจไคมะ ๆ ที่เกใจไคใหม่

เก้ไต่ไต่ไต่ ไต่ไต่ไต่ไต่ไต่ ไต่ไต่ พอดีเขย พอดี เออของบัส เออ หา,
 ไม่อว ไม่อววะ แบน แฟนตั๊ยะ ๆ อว ยอมไต่กำลุ่มบิงบอง ลุ่มบ่อน
 ลุ่มแบค ไม่แตกไปยืมเอาปียาเกา อยู่กับแม่เป็ยะ แป้งโกะ เตียบแบ็งงะ
 บัก บักเจ็ยบ เจ็ยบจัก ทงนพบอน ห่า คำบม ที่ทำมม ฮีที่คินจ้อ คินจ้อ
 ฮี เตะตะตะ เตะตะตะ เตะตะตะ อวหมคแซว เฮะ คินจ้อหัก งานี้ ทำ
 นอนนี้ อันนี้จ๊ยา โล ปา เตะตะตะ เป่าเตะตะตะ เตะตะตะ ทำไคมะ
 ดาวกอกนี้ค้อไค ไต่ไต่ ไต่ไต่อย่างนี้ เตะไต่กนนี้ควย ไม่เงิน ฮีตะตะ ซอมา
 คอกแตก คอกแตก เตะตะตะ ๆ ๆ วาย ฮี ไค ไคตาเนียใจ เน็ย
 เป่าตานี้, นี้ใจเป่าไค นี้ ตุ๊กแตก ของปลัก ของบัสกับ โวว นี้มีเงอ
 ออ้อ จ๊ไม่ จ๊ทำไม จ๊ คบอง ไน ออโล ๆ หมัก อ่า ๆ ๆ อยู่
 แปง กินตานะ องโอย จ้าหลัก เสาบอย กิน ของน้องบัส อันใหญ่บ่า
 อันใหญ่คี่ว่า แกจ้อใหญ่ ๆ นี้ แกจ้อใหญ่ ๆ ลินคาไม่เอา ตุ๊ก เอ จาม
 ขาน นี้ตัวอวโย ตัวอะไลกับ ตัวจ้อ จิงโจ้เกา มี อันใหญ่ ไน,
 หนึ่งกัว มีจอง ๆ คัว ๆ มีตองตัว ตง, ตะกา อันนี้เง จัจทำ ทาแกม
 อันนั้นคี่ตาปาก อันนี้เหยอ อย่างนี้เหยอ จับไคตัวอันนี้เง อยากไคตัวอันนี้
 อันนี้เอาไม้, เน็ย ๆ อันนี้ หอมฮันใจ ไน นี้หยอ นี้คี่ป่า เอานี้คี่ป่า,
 อูย ออโยยะ ๆ โยยะ หยอย หยอย หยอย บุษาย ไน บุษาย
 ยามัง ใคคี่ ใค ฮี แบบนั้นะ คี่พิบคูน พิบคูน กค คี่ จอง จาม
 จ๊ ห่า โหะ เจ็ค แปค ยี่จับ เฮ เต ตวย สามฮาม กุม กิน
 กาวกัคไค ไค ไคคองกานี้ กอม กามกัค กัคแปน กับไปข้างไน นาคี
 แอะ เอา นี้กาตั้ง ลงนี้เนั้นเนั้น กาก ทำไม จะกัคหลอ จะกัคยานเน็ย
 กองยะบัส ที่พบง่า เน็ยคะเลย ไนคี่ ไนคี่กว่า ยืนตงนี้ ไคยั้นมะ
 ไคยั้นมัย เกแก โอ้ว มีคนะ ๆ นี้นานตา ทุม ทุม...อว...ยอมเน นอ
 ทุม..., โอ้อูทุม...เอาตัวนี้กับ...ตัวนี้ ฮี เอานี้ อังนกับ จ๊แกง จ๊แกง มี
 เอะคี่ว่า อะคี่ป่า เอคี่ป่า คี่กา คี่กว่า เอะคี่ป่า ๆ ๆ คี่ คี่ ป่า แต่อันนี้
 ตัวนิกนะ เอาตัวนี้ ใคคี่ จ๊ออง มีจอย ใจกับ ไม่ใจใคคี่ป่า จะคอน

ใจ เอากุนี้ โห้และ ยี่ อ้อ เป็น ไม่เป็น อะ มุกของ เอกอิ
 นวย ยอง ไกยอง ไม ไกยอง ไกจง หาย สองนี้เออ แหมม
 ปี่ไหนคะ ทางนี้ นอย นอย เอ หนอย มานี่หนอย ๆ มานี่หนอยกับ
 มคกั๊งายเทอด เอาเอา ขอน ลองไทเมงะ ลองไทไม ลองหาแมเหยอ
 อยาจนนะ เอากอบกนกับ แหมมจงมา จงมา จงมากับ เอกจงมานี่ จ้าเทอด
 อัก อี้ จ้าไม จ้าเขยอ หลอก มคเอก มคจัน แป้งนาง นี้ ๆ ๆ ๆ
 โว้ว ๆ ๆ เอเอเอมาไม เอกไอเอก เอกเกงมาม หนุกดี ดินคา เอะลินคะ
 ลินคะ ลูมไมตองลูม เจะ เอะนาโกละมามะ มีโกเลนมามะ อยา เเลนมะ
 ไหน, ไย, มา หมาไม อาหม่มมานี่หนอย กอนจี มะ มากอนจี ไหน ๆ
 หนาย ท้ามาย กินไล กินไล กินยาว อ้าวกินนี่จี้ กินนี่จี้ มากินนี่ เทน
 มามะ, นะ บัสไมกินกาบ อิมแล้ว เอะ โอว...ตูว ๆ ๆ อา อิม ๆ หมาเจีย
 โตเขี้ยว ๆ โกวแวมบับ อ้ว ไมอามเนี้ย เอานี้ อ้อ ไอ้นิม เอา เอานี้
 อันนี้ใจกันเคี้ยว อันนี้ใจกันเคี้ยวกัน คันเคี้ยวกัน เอาคันเคี้ยวกัน กคตงนี้ควย
 คคตงนี้คี้จะ เอะ ติดคี้ ติด ไอ้คิต ไมเจีย อะไอ้นี้เหยอ นี้เจีย เอานี้ลง
 อันนี้เอานี้ปาย วันนั้นไมอาว นี้เอาอิไปให้ เอาแจกคุณแม่คี้มะนี้เหยอไมใจ อิมเคียว
 ยั่งงาน เอาเนี้ย ไยนี้ยะ อาโย ๆ ไปไซ้เหยอ ไซมะ ไคมะ เอานี้นะ
 หังไคมะ จังกองไปคี้ ไปเขยไปนอนโนนแนะ นีค้ำ เออคูจี้ ยอกไหนอันเนี้ยเหยอ
 กี้ มะแก อานี้คูน เออะ และ ๆ ๆ ๆ โกวเอาตงนี้ โกวโก เอาไป
 เคี้ย ออย พาไปคูน พาไปคูน พาไปคูนไป ไปตางนูน พาไปคูน ๆ พาไป
 พาไปคูนนี้ พาไปคูนไปเคียว คี ไมไหว ไมไหว ของแจก ของแจกคี้
 ท้ามาแล้ว พุกบอนแยาว ไปงลง แอด ออด แอด แอด ออดบัสมาแล้ว
 ยคมาแยาว ออดแอด ๆ ๆ ๆ ๆ ออดมาแยาว อัดไปแยาว ลคโดยจันไทง
 อันนี้ ยังไงนะ บูน ๆ หัวคี้ก้า ยังมียัง ลคคอกแจกไฟไหน ออดแอดมาแยาว
 เอาไปควย อะคี้ก้า ไปแล้ว อะคี้ก้า ไปแล้ว ฉาคี้ก้า เอาตงนี้กะ เอาบัส
 คี้กะ โอย ลคบัสตายเขย ลคไปไป โยะ เอา มันมาบินมาย บินมาย

ขอให้ออกแล้ว ออกออกก็ ขอได้ออกแล้ว ออกเต็ม ไปไหน ไหนไม่ดู
 มาแล้ว มาแล้วเกามาแล้ว ออกมาแล้วแอด อู มีลคเจียกัน กองเต็มมค
 มคเต็ม มคปุ ๆ ปุปุ ลคเจียกันมาแล้ว ออกมานี้ก็ไม กอบใส่ไปตวย เอาตงนี้
 งามละ ๆ ไมคม คม คม ชอบคม เอามา นี้ ไปง ๆ ๆ อันนี้ อันอันนี้
 ๆ ๆ ปุใจแล้ว นี้ไม่มีหยอก ไม่มี มันไปนูน ทางนูนนี้ ทำไมทานน้ำ

คนที่ 7

สวนตะกุดตะ ฮาวโรก กุงแจบ่าง น้อตาย เอา เอาะ มา
 เอาะ มา อังนี้ ธานี ธานี ชางนอย ไปเที่ยว สวนตะกุดตะ
 ไป ป่า ไป ตงเจียนหยาย ไปทุกะ เคียวมา ชางนอยดอย ชางนอย
 นอยจะอี้ เคว เคว นอย แม พอ เตย ที่โห่ง เอม
 นอย พ้ออด อ่าซึม พนมอม พ้อเอ อี้ จองอ พ้อคอรูงกุก พ้อจ้อ
 แมอะติตา อะติตา อะติคัย คนโนน เทว เซา คิง คาง..
 หัก คาน เซ็ก อี้ กิก ฮา มา... นาย พัดลม มีตวย
 นอยกอย ออย เอ้ว เอ้ว นอย ลอ นอย เก นอย เอเอ
 อะอาโลย้งไมมา หนู จอ บุง ย้ง ไมมา นี้ ไมได้ กิง นม
 กิง นม กิง นม เบค เป ไมกิง ไมกิง ละ ตา ขอบ
 นม กิง นม เบค เป ที่ดาว ที่ดาวคาย ชง นม ไหลางนอย
 เสว นอยหิว หิวมาก หิว เหลือ เคิน หิวคิงคิงนะ เลว
 ชางนอยหิว เบงกอย ทอคางลอคไฟไห่นอย เคว ทำไมเบ็ง
 มคเอก มคเออคุเปอวั้ง คิงคอง จางนอย ธานี นี้หัวองกุก
 หัวงกค ชางนอยทองปอง เคมอน คิมพ โคเคมอนคิมบู สีเหลืออง
 พัดดาว พัดดาวคาย ตอลคพาย ไหจางนอยนอย ลคพาย ลางควยนะ
 นอยอยากไห่ ลาวกอไห่ โทสาม โทลาชัย นาฬิกา ไมแผนเสื่อ
 ไหเยนเสื่อ ไหคางนอย ไหแม่ ไหตัว ตักจุกนอย มัง หลุก หลุ เอง ช้ง

๑๖๖ นาย ไม่ได้ทำ คาคั่ว คาคั่ว มา แดง กาม กัก ข้าง น้อย เร้ว
 บังโค ได้แล้ว ข้าง น้อย เก่ง ลง ไป คือ ของ เล่ง คือ
 เล่ง เล่ง ลค ชื่อ ของ เล่ง ลค เขาไปเค็งนำมั่งชื่อ นิบตั้ง
 นิบ มาก ยี่ นิบ บะ ยี่ สิบ บะ ทอง คั่ง นี้ ยี่ สิบ บาท
 หลวง นี้ ใน หลวง นี้ นาย หลวง ตั้ง ชื่อ ลค ทะ คิง
 ทะ คิง อัง และ อัง ไค ชื่อ มา อีก คี คั่ง ฮอ ที่ ทาว
 คี คำ แดง ไป ชื่อ เออ อยู่ นาย หาย ไป แล้ว
 บันโค ไค ไค ๆ ลค พิเศก คาม บะ ข้าง น้อย จอมยุ่ง
 ทอ เบ็ง เอา มา ให้ น้อย คับ คาค ใส่ हा ไป
 ไม่ มี ทงนี้ ฮา เป้า คำ ไม่ เบ็ง คั่ง นี้ ว่า
 เออ เอย นำ ทวม แมะ กาไคลอยคอก หมาหางงอ เกาะคอลลอแล
 คี คง มะ เบง ไฮ คอ เหา คิง ฮอง มั่ง บัวะ ไป
 ไป อี นี้ คาย หา วัน นี้ ฮา มา ฮา กู ที่ จา ลง
 ชื่อ ชื่อ ชื่อ ฮา ลาย ชื่อ ใน หลวง ลง ไป ชื่อ ชื่อ ลค
 นม คงนม คิน หิวมาก พิทาวคาม นอยหิวนมแล้วคาม ขงนมไหหนอยคาม
 คีคาม ไปชื่อหนม ไปชื่อหนม ที่ ทาว ชื่อ ไป แล้ว ลาย ที่ ทอ
 มา แล้ว แม ชื่อ มา หา แปก โอ วัง นี้ เลย เคียว
 ไป ชื่อ หนม เออะ ไป ชื่อ คา คำ เตย ทอ ลาง
 ฟาย ที่ ทาว ชาว ให้ ข้าง น้อย กิน ชาว ให้ โหมะ
 ให้ ที่ ทาว กิง คอ นี้ ให้ โหมะ ไม่ โหมะ แล้ว
 กิน ไบ ตั้ง เยอะ เคียว ฮุง นี้ คิน ใหม่ ใน ตู กะ
 ลอย กิง มา คำ ไค คี โหน ตาะ โหน โหน บาย
 ไป โหน คิง นี้ มา ฮุง คง เลย นี้ ลอค คม นี้ นี้
 ไค อังนี้ บันโค มากะวิกตี ฮาวิกตี นี้ นี้ บี ตา คา เค
 ที่ กัก กัก ฮอง ไป ไค เคะ ฮอง ไป ไค มา แล้ว
 หลัง ไป ลคฟายออกแฉวนา ทางหนอยชี่ ทางหนอยแล้ว ไม่หลักชนเลย
 กง นี้ มี พัน ขึ้น มีคนนั่ง คนนั่งลคฟาย หัก แล้ว ชน คง ทรน

คอง นี ใจ ขนคอง กุกโก ๆ ๆ นี ใจ คอง คอย นี บูม ไม
 โหมะ คี เหลือง ซือ ไป แล้ว สี เขียว เขียว ลางลอคฟาย
 ที่ แขงมา ดาว สี เหลือง มัง สีโสศ หัว ลคดาวเคิงโค
 ลคดาวอยูในนี้ เคิง เคิง มคช ลคไฟค ลคเมด เคิงโค กุกโก
 เมะเมงคี สีสม น้ำเงิน สีดำ สีขาว สีดำ สีคาง สีเคง สีดำ สีขาว
 โหลทสี่น ฉิมเมค ออก หา แมก ซึ่งไปบงนี้เลย หา ลง มา
 แล้ว หนาย ฉิมแกง เฮา เคยก ไบ เคย ลาบ เดือค้ำควค ฮอนคูกคาม
 ฮำ มอ ไมมีโคออกมา ไวนอยอ ไร่เคอน ไร่ฮำหวี หวีหม ไร่พัง
 ไร่สีหนอนออกมา ปะไร่กิงขาว ไร่คิบของ ลาย กูหนาย กูหนาย หมองไร่คิค
 กู จาหมุกไร่คิมคิง ไร่ฮำ เฮาไร่คิบ กาไวมอง ไร่คูของ แสงกอบ ไร่ฮำ
 ฮาไร่ เคียวไร่คิ ไร่ฮำฮาคัว ไซ หัวมีแค บงหัวมีแค หัวมีเคนหม มีขาว
 มีเมะเมงคี เคียวเฮามาไร่คิง เคียวคองพุพัน อ้าฮามน้ำคองโคคูนโน เคือไบ
 ไปบงลคไฟไป ไปบงไปบง นิงไปบงไปบง ลคไฟดาวดาว ไปตะพีดาว คิง
 สม ค้ำ คิน เคน กิน ขาว เหนียว หมู บึง คาย คิน อู บง
 ไป ตะพีดาว ฉิม คน นีทองคาย ใน นี มี อ่า ลาย นี คน
 ทำ ลาย เคา เคียน คิง คีอ คน เคา เคียน นิง คีอ ลงเดี่ย
 โหล ทสี่น เสียงทอง เอียงทอ เอียงทอง โหล ทสี่น
 กัมคอบคุม ของ กา ควง สีคาก สีคาง เลียตงหนาย เลีย โค โค
 เลย ตง บาง พี หนอม เฮา ไม ตง หนาย ซิงคางหนาย
 ที่ หนาย กุง เทพา บาง พืหมอม ของ เลง เลง หง ควย
 ไมไป ไมไป ลงเดี่ย ไปบงไปบง ซือของเลงควย ไมอาว คาย นอยไมไป
 พีเออ พืหมอม พีเออ พืหมอม เลียตงหนาย เลียที่บ้านไปบง อาว นอย
 เลียกุงเทพา ไมเอา โคตงหนาย เลียว ไมไป ไป กะ พืหมอม ไซ
 พีเออ เฮานั่งคีโอไป เฮาชาหมุกไป เฮาคิงสอไป พืหมอม นม กิงนมคียบ
 พืดาวพุกให้โหมะเลย พืดาว นอยหิวนม ซงนมให้ชางนอยชวงนิง ไมไป ไมอาว

อาหวะคืบ ชอกกาแลงมั่วแล้ว พิตาว เต็ดแล้ว ชางนอยฮ่าลาย เลงหล
 กิ่งเคนหมี่ คุกคั่นเนอ เนออัว เหมองกะอั้งนี้ ชางนอยทองปอง ชางนอยกิงคู
 คางนอยกิงเยอะ คุแคะ คุแคะ ชางนอยคักคั้ง ตง นี้ คืบ แคง
 คาแกงนอยคืบ อยาแกงนอยคืบ พิตาวคืบนอยเมอเยแล้ว อูคา คั่นสูง คั่นสูงเคย
 เควตก หนึ่ง สอง เอา हा ทาว หยิบ हा ให้ หนอย
 คุนคืบ เตียงลาย เตียงกาควะ เตียงกาควะ แมวมา แมวหยายเลย
 แมวมานั่งเลอ แมวต๋องตองเออ แกว ตงหนาย อยู่ในคองหนาย หม่าพิตาว
 หลงลงใบ ทาวเก็บเข้า ทาวเก็บเข้าโหนอยหนอยคืบ แอว กาคัวะ ตักาคัวะ
 หนาย นี้ นี้ นี้ ๆ ๆ เด็กโคโนนี้ ๆ เด็กโคโนนี้ ๆ นี้ กุง มาแดงวาน
 กาคัวะ มาแดงสาว งูกัก คา นี้คา แกคตอน ฝนตก ออนตก แคะออก
 นกฮาเจาะเขาลัง แมมมายใส่เตื่อไปคู้หนาง คุซังบงนี้ นาคูคซาด แสงกอบ
 ปิไม่มีคัก ฟังเพงกอบ เอาคั้งคักคักคูก บึงคูกซังนอย ซังนอยคู้ซาด เอาคาค
 ปูกูคไม่มีคัก เอาหนึ่งคักคักกิงคูก เอาแสงกอบ เสียบฟาย เสียบฟาย เสียบฟาย
 ทาวเสียบฟาย เลว โหมะแล้ว กับซาง คับ โอบวนแปะ บวนแปะ โอ
 บวนแปะ แสงกอบ ซอกคาค ซอกคาคคานอยคียบ ไคไม้ ป่า เอามาโหนอย
 นา นะคืบ คั้งคัก คั้งคัก เม็คคั้งคัก นี้ เม็คคั้งคัก เม็คคักกาย บวยเค็ม
 นี้ คั้งคักมี ออโต ฮาบ โหมะแล้ว โคแค โคแคคยูคาย ลานหนาย หอยคอก
 แมงกัก พักคูน หนอไม้ เออไม้คัมกะโก ซ้อลลลล ลคไฟ คอนลัค ลาคอนลัค
 พงชางนอย ทาวโอม ทาวอม พิตาวเอาน้ออกโหนอยคียบ นอยท่าไม้เป็งอั้งนี้
 พิตาว อั้งนี้ ตอ ตอ อั้งนี้ตอ ตออั้งนี้ นอยคอไม้เป็ง ซวยท่า อั้งนี้
 บาย เลอ อั้งนี้

คนท 8

เปกหมุนแล้ว คืบ จีลา คั่นตะนะกุล จมชวย จอนคัปินจิต คั่นใน
 มอคออ วอพิษจุนโลก ที่ในโลงเสียนอนบูนาลพิษจุนโลก มีไฟค้วย ไปที่ตงเทพนี้
 คองคน นองเมย แมนโต แคแมนกินชวย แข็งแลง แทมกันหยายแล้ว

ก ไก่ ข ไข่ ช ชาติ ค กวาย ก คน ก ระวัง ง งู
 จ จาน จอ จิง จ จาง จ จู จ เกาะ ญ หึง ค จะคา
 ก ปัก กอ กาน ค มนโค - ยูเตา ฌ เฆร ค เค็ก ค เต่า
 กอ กุง ค ทะหาร ค คง ค ชู ค ใบไม้ ปา ปา ค ปิง
 ผ ผา พ พาน ฟ ฟัน ก ก้า ก้า ม มา ย ยักษ์ ล เลือ
 ล ดิง ว แหวน จอ ลากา จอ ลาก้า จอ เจื่อ ห หีบ พ พุท
 อ อาง และ ส นกขุก ลากา จะเอาอันนี้ละ จะจองอันนี้ละ แมนจะไปจ้อ..
 อันนี้เป็นน้ำของมัน... ก็จะมีเปิดให้ ก็จะเปิดดวงตไฟ อันนี้เป็นดวงตไฟ ตตไฟ
 ทองอยู่ในดวงเนี้ย ไม่โลเลือกองลตตตละ ตตตี... เลือ ... ฉามเหลียม จีเหลียม
 แถง จัจม วงกม จินคง แถง คำ กาว เขียว หมาโกไลแอค
 ก็จะมาหา ... นี้เป็นหมาโกไลแอค นี้เป็นหมาโกไลแอค นี้เป็นหมาโกไลแอค
 ไซแล้ว ดิง ก็ ... ก็จะมีปลาแบบนี้นะเหมือนนี้โดยสะแม เหมือนอันนี้ ตักแทน
 นี้เป็นเตาทอง มีตัวเขียว แถงจระง... เปิดปัดคับ ไฟ ลถนตจี่แถง
 ลถนจี้แล้ว มันวิ่งไม่เค... ก็จะมีจระงจี้เขียว .. แบ่งจี่หัน จอง ... อันเขียว
 แมได้โทษสะ กวยจุกกะ กวยคี่ ฉิม จอบสะ ... ฉอยมันหมนโค ฉอยมัน
 หมนโค แต่ใจไม่โค มีงหมนโคสะ เอนตัวตอ ... แม อันนี้แล้วก็ติดกับจอกตเทป
 ไวและก็เด็ดแล้ว ก็จะมีมาตัวนี้ มีสะมาของแมน ... แมนทำเองสะ เอาไว้คี่แม ..
 แล้วก็เหาะไป ... ของเมยสะ ก็จะมีเมย เอาตูกถานี่ของแมนเคา หมี่ แป
 แมนทำเอง หนึ่ง จอง จาม จามหู หนึ่ง ถอง ถองหู หนึ่ง จอง
 จองคา หนึ่งจอง มีจองอัน จองสะ หนึ่งจองจาม จามชา หนึ่งจอง
 จองชา นาลักคี่ นาลักคี่ นาลักคี่ นาลักคี่ หมาตองอยู่ในกง คองอยู่ในกงนี้
 คองอยู่ในกงนี้ ... แมนทำทั้งเอง คี่ นี้ใจ หมาของเนโลอยู่นี้ แมนสะ
 ยูหึงตองเป็นอาโลอา แมนสะ คี่ คี่คี่คี่คี่ ... ยูหึงกำลังขีมา ... หนึ่งจิงธา
 เลนกะคานลัน แล้วกละคานลัน แล้วกละคานลัน แล้วกละคานลัน แล้วกละคานลัน
 แล้วกละจบลอง แล้วกละจบลอง แล้วกละจบลอง แล้วกละจบลอง อโลอา จาย หนึ่งจาย
 ชานินท์ หนึ่งวิทชชานินท์ เหมือนกะจบลองชานินท์โดย ที่โธถกนา ปัดลชชานินท์

แล้วก็จบลง แล้วก็จบลง หมวกของเนโล๊ะ หมวกของเนโล๊ะ อาโกลาจุทอง
 อยู่กะเนโว๊ะ เขียว ไม่มีอะ อาโกลามีแทหมวกจิ้แดงอะ ผมจะไปหาที่ในทอง
 ของนี้ ผมจะไปหาเอาเอง ๆ อะ เอาหมวกให้เนโล๊ะ แมะ... เคา่มีปลั่ง
 แล้วอะ คับ ปลั่งคับ แม่นเอามาจากคน ใจอะ บ้านพี่แอมบ้านพี่แมนขึ้นแล้ว
 นอยหนา มังกุกก็มี ใจแล้ว มีอะ ก็บ้านแม่นกจะมีมะม่วง ... หมามันกินน้ำไม่ไคอะ
 ไม่จึง ไคอะ หมามีแกตุ้มก ปากก็มี กินน้ำ แม่นมีแคพื้นอะ มีท่า แม่นคั้นน้ำ
 ไคอะ แม่นไคแล้ว ไม่คั้นอะ แม่นจะคั้นน้ำอะ จากแก้ว จากขวด บูหญิง
 ใจอะ แม่นจุง ปี่แอมปี่ แม่นยังไม่ไคจุง ใจแล้ว เมลจุงอะ เมยไม่จุง
 ไม่จุง แม่นกินข้าวตองไคแล้วจุง แล้วจุงมากกว่า อันนี้เป็นตัวรูปเปอร์แมน
 หอ ไม่ไซ่คุณตา ของเนโล๊ะ คับ ไม่ชนอะ ลักอะ ใจ กินแล้วอะ
 กินแต่เกี้ยวอะ อาโกลาจุกินแต่เกี้ยว ... ของแม่น ปากกา ดอก เอบีจิจัว
 โลกมา แม่นจะหาเองนะ ดอก หมา หมา เห็นมัยคุณตา ... มคอะ
 เอเอเอ็นที แอนท์ คุณตามองไม่เห็นเหลือ แมร์ ... เปี้ยวคุณตาอีกละ หมี วัว
 คาว ดอก ... หมา ผมจะไปหาหมา ก็อะเอาหมา ก็อะเอาหมามาด้วย มี
 หมายูตงนี้ คุณแมคับ ... จาง ก็อะมีจางตายอะ ผมจะไปหาจาง ไปคู้
 คุณตามาแล้ว ไม่ไคมีคุณตาทวอก คุณตาอยู่นี้ คุณพอ คุณอา กอ่งพี่แอมปี่ ฟาเซอร์
 เกงมาก โอเลียบู ผมไปเอาหมวกมา ของเนโล๊ะ อาโกลาจุอยู่นี้ คุณตา กบ
 ฟลือก เนโล๊ะจ่าไคแล้ว ยีลาฟ ฮอส ... ไม่ไซ่ พอแล้ว ไทแล้ว ...
 เอา พอแล้ว ไม่ไคพอแล้ว ไม่แถม ไม่เอา ปอแล้ว ...
 ใจ ไม่ใจ วงกม จีเขี้ยว จีขาว นีทานของบูหญิงอะ เลื่องไฟแอม อยู่นี่รูป
 มิกกัเม่า กามา กาวออกมาคับ ก็กาออกมา กาวออกมาคับ เนโล๊ะไคแล้ว แะ
 คุณตา ... เนโล๊ะไคแล้ว เนโล๊ะไคอีกแล้ว เนโล๊ะไคแล้ว ฮา ฮา เนโล๊ะไคแล้ว
 นี้เงเนโล๊ะไคแล้ว นี้เงเนโล๊ะไคแล้ว นี้เงเนโล๊ะไคอีกแล้ว เนโล๊ะไคอยู่แล้ว
 อยู่นี้ ใจละคุณตา นี้เงเนโล๊ะไคแล้ว นี้เง อยู่นี้เงคุณตา เห็นมัย ฮา
 ไม่ไซ่นี่ พี่แอมปี่อยู่นี่ ที่ในทองนี้ นินะ ตอมิกกัเม่า ตองอยู่กะตงนี้ พี่แอมปี่

อยาจับจี้ จะจับเองนา เอ็น อยู่ต่งนี้ นี่เป็น... มันยากเกิน คุณตาช่วยต่อ
 หนอยนะ เนโลกไคแยว เนโลจนะคุณตาเน ๆ ใจแยว นี่เงเนโวไคแยว ของ
 เนโลอยู่กะต่งนี้ ก็อยู่ต่งนี้ ก็อยู่ต่งนี้ เนโลตชะคุณตา เนโลกไคไค คับ
 คุณตา อยู่... คุณตา ใจแยว คุณตา ไมจอนา อยู่กะต่งนี้ ปี่แอมป์ อยู่
 ต่งนี้ ไซแยว เนโวก็จนะคุณตา เนโวก็จนะคุณตา เนโว โอิอันนี้อยู่กะต่งไหนนะ
 คุณตา ก็อยู่กะต่งนี้แหละคุณตา เอ ของเนโล ... อยู่... ปี่แอมป์ไคไค
 ปี่แอมป์ไคไค อยู่... ปี่แอมป์ไคไคอีกแยว เอ ... ของเนโลพึ่งไปตวยแล้ว
 ฮา ฮา ของปี่แอมป์มันพึ่งไป นี่เง เนโลกไคแยว หัวมิกก็เมาข้างเดียว ปี่
 แอมป์ไคไคอีกแยวกับ เอ ... พึ่งไปตะแล้ว พึ่ง เนโลตวย นี่ เนโลกไคแยว
 นี่เง เนโลกไคแยว มิกก็เมาไคกะโปง เอ็น นี่ตัวเอ็น ตัวเอ็น ตัวเอ็น
 เอช วิ อยู่กะคุณตา นี่เงาย นี่เงเนโลกไคแยว กอนอันเลยนะ นี่เงอยู่ต่ง
 นี้ อยู่ต่งนี้ หาย ฟา กำลังตีแบค แบคของ ... นี้ก็พึ่ง นี้ก็หัก ไคจิกกับ
 ก็จะตอ ใจเลย จบายมาก เนโลจะตอกกะคุณตา กอนอันเลยนะ ฮะ ฮา
 ฮะ นีอันนี้ ต่ง... คุณตา ใจจิกกับ ต่งนี้ก็ตองอยู่กะต่งนี้ฮะ ต่ง ... เออเลย
 เออ ... ต่งนี้ปี่แอมป์นี่ปี่แอมป์ อยู่กะคุณตาปี่แอมป์อยู่... ปี่แอมป์อยู่... ปี่แอมป์อยู่
 อยู่ในต่งกาง ... คุณตาไมคุดลอก เออยุงกัก เออยุงกักเนโลจะแยว ฮา ก็เป็น
 เนโวกับ ไมเป็น เป็นแคเนโล เนโว อันนี้เหลวคุณตา เออ ของเนโล
 หมดแล้วนี่เง ... อยู่แล้วเหลอ ... อยู่แล้วเหลอ อยู่ไหนคุณตา ก็อยู่ไหน
 ก้อยนี้และคุณตา อยู่แล้วเหลอคุณตา นี่เงอยู่นี่ จิมวงเหลอ ... ก้อยต่งนี้ ต่งนี้
 ก็ใจ นี่เงอยู่นี่กับ เออ ... อยาจี่เมยอชา แมนตักกอนฮะ แมนตักอาโลอาฮะคุณ
 ตา ไมคี่ ไมตองตองอาโลอา ไคจิกกับ หัวโกไลแอค ของแมนกัจฉแล้วนะ
 โกลाइแอคฮะ โกลाइแอคฮะ มันจวม มันจวมกะตัง จวมกะตัง ... ไมจ
 อาโตลาจู ละกัทางหมา ... นี่เงหมา จะเอาหมา กับ เอามาฮะ ก็นี่มา
 แล้วฮะ ก็นี่มาแล้วฮะคุณตา ... จายมัย จายมัย ใจ วางไว้ต่งนี้ฮะ โห
 เป็นปาดาคฮะ เนโลฮะคุณตา เห็นมัยเกือบแล้ว แมจายเนโลตอ แม ... เนโล

เนโลโคแล้วคับ กอบกอบกับแม่ ... คุณตาต้องจับให้เนโลนะ หมกแล้ว จังจียจะอยู่ใน
 นีอะพอ จังจียจะอยู่ในนีอะคุณตา นีอะ นีกอนอะคุณตา ลูกโป่ง ขา ของเจ้าเปิด
 คิลินแลนคอะ คินแคนแตงความจุก มั่นเลือนหมกเวย เจ็ดแล้ว ตงนี้ ตงนี้
 เจ็ดแล้ว นีกูกโป่งควย จองลูกอะ มีแดงจูก ไซแล้ว นีเป็นชิงชานครจวรรค
 ปี่แมน นองเมย กงแม กงทอ กงแม นังอะ นังคในทองนี้ ไตอะ ไปนัง
 มาหมุนแล้วก็ไปนังสลดแล้วก็ไปนังเคองบินแล้วก็ไปนังกอบเตอร์ ไตอะ จับ แมนตคจะ
 แล้ว แมนตคเคียว ไมหอม มันเปื้อน ไมฮับ ไมปากอะ เปิด มันเหน้อย
 อะแล้ว จโนไวท์กับกนแกะ มีเจ็ดคน เจ็ดคน อะ เลียงกันเจ็ด หมา
 มิกกัเม้า หมา ... ตงไหนที่ไม่มี ตงนี้อะ ตอนนีมันยังไม่มีเลย นีอะ ลูกเบ็คอะ
 นีเป็นลูกเบ็คขี้เหล ... กาย ๆ ๆ ๆ เบ็คอานำในกาอง ลูกจ้องแลมอง เปาะ
 ในคองมีหอยปูป่า เบ็คอะ ... นีเป็นกันคัมอะ กันคัม กบแล้ว อิกจองอันอะคุณตา
 กันคัม กันคัมมันเหาะไค มันมีชา มันมีชายันไค มีอะ ผู้พิชิตอวกาศอะ กูอะ
 ก็เหาะไป ก็ยกมือ ก็ยกมือ ก็ยกมือ กันคัมเหาะไค เลืออะ ... คุณตาหาให้
 หอยนะ จุปเปอร์เกิลอะ ไคจิ คอจิทอ จุปเปอร์เกิลอะ ไคจิ ปี่แอมป์ ...
 แมนตคเอง ปี่แอมป์ไหนอง ...

คนที่ 9

ถอนเลม ห่าเลม ถูเลม เทียนห่าเลม หมา ทคตัว ต้นไม้
 เจ็ดคอก เจะคอก หมวก หาลูก ตาย เต่า เลขหนึ่ง ไมยู
 เตะ เตะผู้ชาย มีห่าคน จิบคน นายิกา คาย ไมคาย กะเป่า ไตอะ
 ไตอะนั้น นีกา โหลลาถับ ขวค กบ แมงกะเบ๊ย ถวย มะมาน แอบเปิด
 ไมคู ทัพปาลด ตาหมุก ไม่มีแยะ ก ไก่ ทุเยียน ลูกโป่ง มะมาน ..
 ลูกโป่ง พี่เยินอาไลนะ อันเนียะ อันเนียะอาไล พานหนั้นคน มีถอนคน
 ฉคน ไมยู ทคคน เค้า ... เขาว่าคูปแมว อันนี้ไรนุช นองเอถ ไรควย
 นองเอถเป็นอย่างเงีอะ แมว หนู ... หนึ่งจ้อ แมว หนู หมวก พักลม กะทะ
 ลก นม หมวก ... ลกแกง หมา ลัน หนีบ ... เตะผู้ชาย เตะผู้หญิง

นี้ช็อกป้าเหลอ ไช้ มด ไม้ยู ป้า หมอขาว ... อันเนียอาโละ -
 อันเนียอาโล - อันเนียะลค - ลค - อันเนียะคน อันเนียะเตียง พี่เข็น เจมช
 นอนหลือยังนะ ไม่นอนเหลอ จะจูเจนูช ไม่นอน เขี้ยว กนโค - กนเทป
 โคเออมานะ - มาเอง - มายานเอกตำไม - เคามาเที้ยวเทวอ - อาโล - ยังโงะ
 พี่เข็น - กูกอน เปอะ เปอะ เปิก - เอกกู - กูอปะวาเตี้ยไม้ - เทยอ -
 เลี้ยวเอกไปกินน้ำกอน - พี่เข็นเอกกินอาโล - เอกไมกินนะ กินคียบ - เขี้ยวปากเขี้ยว -
 จอบจุนคียบ - คียบ - คียบ - เปี้ยว - พี่ แม่ไมโทเอกกินนะ - เขี้ยวปากเขี้ยว พี่
 เข็นคูตีมีทองอัน - ไมลู ไปคูตี - จะไปหาจุนแม่ - ไป แต่เอกเข็นซอนเฮน -
 ไมเอา - พี่เข็นอันนีอาโละ - โคเปอะอันเนียะ - โคเปิกนะ ตำไมอันเนีย ...
 เขี้ยวเอกจะให้ตำเล็จเลย - ไหนลค - ไมเอาอะ - หวาน - หอม - แต่เอกกินอันนั้นอีก -
 เคี้ยวลอนใน เคี้ยวเจ็บปาก ... อันเนียเขี้ยวเอกกินแล้ว เอาเล็คออกมาก็คพี่เข็น
 นะ พี่เข็นนะ - ไม่มี - ไนนมีเข็คควย ... มีเข็คหน้า - ไนนอาโละ - เปี้ยกน้ำ
 จมเหลอ - พี่เข็นนี่โง่ ซนเลย - หวาน - หวาน - ไมเอา - มีเม็ด - เม็คออกไม่เป็น
 นะ - ลูคียบ คอยคูนะเคี้ยวจะเอาให้ออก - มันเปี้ยวะนะ - ไมเปี้ยวเทยอ - หวาน -
 ข้างนั้นอาโล - นั้น ... ไช้ - หวานอี - ตน ... เปี้ยว, ตนเนียะหวาน อดอย -
 แกะไม่เป็น - เอกแกะเอน เอาอันนี้ - เนียะ - ไปทำงานกะกุนแม่ จุนแม่กับวันเนีย
 เอกจะไปวัด - ก็เอกไมเอาอะ - จะเอาอันนั้นนะ - เอา เอา เอาทำไมมีในตูเข็นนะ -
 เคี้ยวปากเขี้ยว - ลักจุนแม่ ลักอาป่า ลักเจนูช - ลักจุนแม่ - ไปคูคียบ - อาย -
 ก ไก่ ช ไช้ ... พุกคัน ๆ คี น้องเขว น้องเขวคียบ ไปเที่ยวกับเฮียเอกไม
 น้องเขว น้องเขว คัดมมหลอไม ไปเที่ยวกับเฮียเอกไม ไปเที่ยวกับพี่เอกไม
 พุกแคว - ตุ๊กการตุนยังไมมาเลย - การตุน การตุนอันนั้นนะ - ยังไม่จบ การตุนที่ไม่มี
 หมี่นะ - ตุ๊กการตุนอันนั้นนะ พี่เข็นเป็คคิ - ซองเจนะไมยู - พิก - ไช้คียบ - ซนุน - ซนุน
 วันเนียไปตัดมมา หลอไม, หลอไม คัดมมา, เอกไปกะอาปากะคูนแม่ เจออามา
 ควย เจออาคนควย อาคนขานุน เมื่อเอกเห็น เจออามา ไม่มีอาโลอีกเลย
 อาอ้อม มีควย ไมคายนเลน น้องไมเอานะ ไมโคแกงนะ... ไม่จริง ก็ ก็ ก็

ลอนไห - ก็ลืมหินนะก็คนควย - ไมได้เลย - เสียอาร์คอบุบัน อยู่บ้านนั้น - เห็น -
 เห็นควย - เห็นควย - เจहनอยอยู่บ้านโน้น - ไม่มีเลย - อาปามี - เจนขมี เอกมี
 พี่เขนมี - ลักอาปากับกุนแม - ลักเจนข ลักเจนข - ลักพี่เขียนมาก - ไมยอนไหคาบ -
 ก็เออกินนะ - เคะตะคี่หนาไม้ดี ลีเกไม้ออกลอนไหแง ๆ ควย - ลีเก, ซึ่งยังมีแม่มคนะ -
 แม แม แมมค แมมค ที่ ที่ ที่ ในยี่เกนะ...กู - มีหนั้นควย - กู - คี - แตะจุด
 แตะจุด แตะจุด เมื่อวางมีผ่นะ - หนังการกุน - อันนั้นอาดาบ - ผีอาดาบ - เจย ๆ เหยอ
 เคียวอาปา ซ้อ เอก กิน อันโน้นมาควย - กินมอันนั้นนะ - ไม่ไปไหนเยย.....
 ไปฝึกที่ พี่เขนให้เคินเทียวอะ - พี่เขนให้เอกเขนของเขนมะ - ให้เหลอ - ตอนเมื่อ
 อุนะ พี่เขนไม่ให้, ให้เหยอ - แต่พี่เขนไม่ให้ออกมา ... ไม่ให้ขอนเลน ออกมา,
 ให้เหยอ - พี่เขนคนไม่หลนหลือปาวนะ คนไมอันนั้นะหลนหลือปาว - ไม่หลน - ไมคาย
 ไมคายพุดนะ - ไม่ไปไหนอีกแล้ว - ไปไหนนะ - ไปกับบ้านมีซ่านก็เชือก - ดีเชือก -
 จะหวัดคี่คัมจุนแม ป่าจะหวัดคี่คัม ป่าโชคคี่ อาปาโชคคี่คัม จะหวัดคี่คัม ...
 นองเขว - ไปหาอาสมา อากนควย - อามา - อามาอยู่ที่บางจาก - ยัมไมโคอาไลอีก -
 ให้ - มี - มี - ทาน - ตุนอาทานหมเชนไม้คัม - ทานคัม - อันเนียอาไล เทปของไลอะ-
 ของจุนแม - จุนแมให้พี่เขียนเหลอ - ตันเขากินขาว - ลูคัม - คัม เอกอยากจะทันนะ
 เอกเปิดเป็นนะ เทปจา ขอนแม ขอนอ้มวย เมื่อวานเนีย...อ้มวยมา เจ้าโคยีนไม
 อันเนียอาไล แม่ไปไหน เอกหุขเจย ๆ เอกตาเลนเลนกะอ้มวยเจย ๆ ก็เค้าให้
 ยมมาตอนมื่อ เค้าเป็นแขก ไมเอางะ ก็เอกไมค้อ พี่เขนค้อมือขาวเลย ยาท
 เอกทา ทาคอนแจง ๆ เป็อน ๆ นะมีแมมค แมมคไม่มีอาไลควย เคะข้างนอก
 อันนั้นนะ เขี้ยวเอกแพหญ้า ก็เอกไมเอางะ น้ำตงนั้นนะข้างนอกนั้นนะ เขี้ยวไป
 เขี้ยวไป แมบอกวา ไม่เห็นกักเลย ตัวนั้นนะมันตายและ กิ่งกาจะกิ่งก่ามาจอนคันและ
 มันตายเอง เอกไมค้อได้เลย อยู่ในตาทนามเอกเห็น เมื่อเช้าเนียเอกโคยน้ำ

คนที่ 10

อันนี้อันนี้ของปาล์ม อันนี้ของปาล์ม อันนี้ก็ของปาล์ม อันนี้ก็ของปาล์ม
 อันนี้ของเล็ก กับลูกเขี้ยวกับลูกเหลือง เนี่ยะมันมีเปลือกเนี่ยะ เปลือกปาล์มไม่ตองกิน

แล้วคายนี้ะ ปอกไม้เป็นเคียวบาคมนะ อัจฉานี่ของป้าตม อันนี้ของลุงกาง
 อันนี้คงมีมีเมียว อันนี้อนันท์ก็เขี้ยว อันนี้เหลือง วาย ๆ ๆ หกแล้ว อันนี้ อันนี้
 ของอากา เนี่ยะ อันนี้ อันนี้ ของเข็ก อันนี้ อันนี้ของป้าตมเขี้ยวเขี้ยว
 ของป้าตม สองลูก อโลลุงกาง อโลลุงกาง โอลุงกาง เอา ๆ อันไหนอีกคะ
 เนี่ย, เอาทำไมอีกคะ นี่เค้าทำไมเอาออกไปนะ เค้าไวทำไม นี่เค้าทำไมเอา
 ออกไปนะ เค้าเอาไวทำไมละเนี่ย อัจฉาทำไมนะ ทำมันโค ทำมันโคเดินขึ้นบ้าน
 อัจฉา เอาไปหุดค ให้อัจฉางะ เอาหนอยฉา เอาหนอยนา จา อัจฉาแบบนี่
 ตกโค จาเนี่ยะอันเนี่ยตกโค อันนี้ก็ตกโค อ่าว กะเดินไปหมดเลย กะเดินเลย
 ฉิเขี้ยวของป้าตม อันนี้ของป้าตม หมกเคย เห็นป้าตมทุกเคย โลกคนะ เนี่ยะจา
 ใจมันหมุนนะ ใจมันหมุนละเนี่ยะ เนี่ยใจมันหมุนตัว ๆ อะ อันนี้หมุน กงนี้หมุนควายป่าว
 มันชอบหมุน ๆ เนี่ยะ, แล้วหมุนเนี่ย มันก็หมุน อันนี้ไฟแดง อันนี้ไฟแดง เนี่ย
 อันนี้เค้าเขียนว่า อันนี้เค้าเขียนว่าไอนะ เขียนเขียนว่าโทนี่ ลุงกางทำไอปังนะ
 กะแหกไอ เนี่ยะ กินไหมเนี่ยะ ป้าตมแดงไม่เป็น ชม ป้าตมแดงไม่เป็น ชม, ทั้งนั้น
 แนะ สองลูก หนึ่งจ่องสาม ตม ตมกา เนี่ยะ ตมกา ป้าตมชอบกินเนี่ยะ
 จอหนม หนมจางแดงนะ ป้าตมชอบ เล็กหนม หนมไอก็โมด ไปตากะตั้งไฟเล็กจื่อ
 ให้อัจฉาเอา ตั้ง เอาตั้งของใครจื่อ จอหนมเล็กปังเลย จอหนมเล็กปัง เอา
 เอาวทน่าลอนกัน อยู่ในทองแนะ เนี่ยะ ๆ ชอบกินไมเนี่ยะ ป้าตมยังกินโคเขย
 คือ เนี่ยะลูกนี้ชอบกินข้าวเนี่ยะ ป้าตมยังกินโคเขย โคเนี่ยะ หนม นี่หนม
 นี้ก็รับ เนี่ยะ เนี่ยะไฟแดง นี่เค้าเขียนว่า โคนี่, เนี่ยะเค้าเขียนว่า โคนี่
 เค้าเขียนว่า คาทัน, ... จิกหัวไปเขย อ่าโยอะ เนี่ยะหัวเนี่ยะมันมีขี้หู ไอเซก ๆ
 เซก ลุงกางชอบกินไมเนี่ยะ ป้าตมยังกินโคเขยนะ, หอม หอม ฮอมหอม
 ออย่า ออย่า ไป ฮอมหอม ๆ ๆ ๆ อ่าว มันฮอมหอม กูจี้ กูจี้เนี่ยะ จากิน จาปอก
 หนอยเนี่ยะ ขี้ไม้เอา ปอก ปอกลูกนี้ เอา ลูกนี้, ไมเอาหลอด ปอกไม้เป็น
 เคียว ๆ ๆ ๆ บาคมือป้าตม ทายางแดง ทา จาน้ำออกเป็นพันเลย น้ำออกเป็นพันเลย
 ยัง ยังกินไม่ได้ ยังมีเปลือก จา อันนี้กากิน ตมทานากิน จาป่าว จา เอาซาใจนี้

แคงไหน แคงที่หนาย ที่ตักอว น้อย กอนใหญ่ ให้อากอนเล็ก จาปดลีป่าว
 อจา... ไมโคลอก เอาขาวขาวตีกว ตักใจนี้ เสร็จแล้ว จา อยาเอาของปาล์ม
 จาอยาเอาของปาล์มจี้ ปาล์มไมเอา ไมเอาผักลอก ไมชอบ กัว เป็นนกเขา
 ไปเคย กัว กัวทั้งนั้นเคย กัว นีมาโลมา ๆ จะเอ เบบี่ อจาปาล์มโตแย้ว
 อจาปาล์มโตเป็นหนมแล้วปาล์มโคซี่ลค ซีดจักกะยานไป ไปซื้อหนมให้อากิน มี
 ...ปาล์มจะซบลดไปจื่อ ขอตังอจาไปจื่อ เอาตังที่ปาล์มผ่ากไว้วจะ เอามาจื่อหนม
 แพง ปาล์มกิน ปดลมจะจื่อลดไอติมมา ปาล์มจะไปจื่อไอติมมาให้อาจากิน
 ลคไอติมมา ลคไอติมมาคับเคื่อง แล้วปาล์มจะเอาแก้วมาโต จื่อไอติมถ้วยมาให้อาจากิน
 มีกะหนมปังค้าย กัว โคมคามไปเคย เล็กเขาวิ่งโคมคามไปเคย มีตมตาควยณะ
 ไมขึ้นหลอก ไมขึ้น ตัวเดียว มันอยู่ในนึ่งสือ มันอยู่ในนึ่งสือค้ายอะ อยู่ในน้ำมันค้าย
 มันค้ายไปแย้ว จองคัว อจา ปวคนิว แมลงมันคอยนิวปาล์ม นึ่ง นึ่งคอยนิว
 ปาล์ม ล่องให้ กัง ...ไลเนี้ย ผ่าแฟนตา ปาล์มเอามาเขน เอามาจาก จาก
 จาก บาน จากบานยาเอียะ ลูกตมตาปูเคาเก็บมาให้อาล์มกิน จา เนี้ยะ ๆ ปาทอง
 จา หามตะโกน อจา หามตะโกน บวม อจา, ซา หิวแย้ว กินนมเนสเปย
 เนสเปอเนสเปยอะไลกัน ปาล์ม ๆ ๆ ๆ จะไป จะไป หาอจา กินหอยที่ทาเข
 แล้ว จาไปไปหาไมกัน เอาหอย เอา เอา เอาที่มันมีเปลือก เอา เอาไปยักิน
 เอาหอยเสียบไปยักิน อะนอยอะหนอย, อะนอยอะหนอย อจา จอนกับแคง อันนี้
 จอนกับแคง, อจาอันนี้จอนกับแคง มันเป็นอาไล เคย ปาล์มไมเอาตัวมันค็อก
 ไมเอาลอก อหาวอยบอคีสุด ชาย อจาจะชายของทีในกอง ไปจื่อกางเกงกัน ให
 ปาล์มนุง จื่อเป็นกองกอง เคาไตกองไว้ว ปาล์มแกะกองมา ปาล์มจะนุงลูฟุเนียร์
 สองชั้น ปาล์มจะนุงลูฟุเนียร์สองชั้น ไปเที่ยวทาเล ไปเล่นล่อ ไปเล่นลค จาย
 วาย คุม ๆ ๆ ๆ ๆ เจอ ปาล์มจีมันค้าย แล้ว แล้ว ก็กิน เห็น ลำเดียว เห็น
 ตังเยอะแยะ แล้ว ๆ มีกอนหินค้าย โต แคฟ้า มี เยอะ ชาย จื่อ
 พอกิน มะกอกทำตมคำให้อาล์มกิน เป็น ปวค นีมีอนี้ ทาหนักจี้ วันศุกร์ไป
 กุงเทพไปเสียนนึ่งสือ หามแม่ สง สงทิวัด เคาเคาไปไสบาตรให้พะกิน ให้พะฉัน

ใส่ ใส่กะอา ใส่กะอา ขาวลอน ๆ ใป่ล่ำมกิน นะคะ ... นะคาบ
 ... ไหลคเมด อจา อจา อยาเอาด้วงอกไปกินนา ไม้อะระระหลอก ไม้อาหลอย
 ออกดอก อานอย หานนอย อานอย อานนอย กิน ... ล่มกินเปปติ กินแฟนตา
 เปปติ แล้วเคาเอาเปปติใส่ถุงใป่ล่ำมคุดน้ำ น้ำโคลงะ ... เคามีที่เป็ดควย
 มี มีมีน้ำโคลง อ่าได้อีกละ นมไวตามิน นมตก จา ... ที่กคอดงนะ, ยั้ง
 เหลอ อ่าว ... โออ... ป่าดมเจ็บนาคาบ โออ ๆ ๆ ๆ เจ ... ยัคชีว...
 นี้แบนแล้วอจา อ่าวสองลูกเขียวเหลอ สองลูก จาอย่า ... คนนี้ เอ เอาไม
 ออกนะอจา เอาไมออกอาเจอ เอาออก อาเจอ อาเจอ, ... อาเจอ, ลูกขึ้น
 ลูกขึ้นลูก อจาพ่น้ำแข็ง อยา อยาดี บม ๆ ๆ ๆ ไมเอ ... เอามือนี่ เอามือนี่
 ไม่ใช่ เอามือนี่ เอามือนี่ ไมเอ เอามือนี่ ... โคจี... โคนก้วย ไร่โคนขอ
 เตะตะตะ ไปหาปากกาหนอย จา อจา เตะตะ ๆ ๆ ... อจาทำไมไมวิงวะ
 อาชายไปตาทลาดงะ มะมาคุมมิ่ง กู้นิ่งลือมิ่ง คน กู้นิ่งลือ ... เคาใส่กะโปง
 กิ่งงะ นิ่งจ้อไอณะ ค่าย จวย ทวย จวย ทวย จวย ค ... ไอโฮ เซงกะเคะ.
 สวยนา ไหนคูจี ไหนคูจี พุกคัง ๆ จี พุกคัง ๆ พุกคัง ... พุกคัง ๆ พุกคัง ๆ
 กอก ๆ ๆ ๆ ตักดมคักกา, ตักดมคักจา ๆ ตักดมคักกา, ตักดมคักจา ... องอางะ มีมี
 วยั้งป่ามะ นิ่งทอวยทวย นิ่งแกวกาแพ่ ทองลม สองระ ... ้วยเคาไตสองเทาควย
 ทำโลบ่าง แล้วละเอะที่ไหน อันนี้ อันนี้โย นี้อาโยเนี่ย, โย ... โยอ้า, อันนี้จีไค
 จีเหลืออง ตกกะบือ ซาทักอีกแล้ว ป่าดมมาทวยเขย ป่าดม ... เองก็ไค, ยา อ้อ
 ทวยเขย ฆาหุเอย, เขย, ตั๋วนี้, มาเอย คั่วที่เขายูป่าลมนะ กงแห่ง
 ไมทองหลอก แมกกับขานยัง แมเคาซัดคักกับขาน ชักบ ... อดคเมลคักับมาแล้ว
 ... ที่ลานแตน ลุงกางเคาอมอาไคอยู่ในปาก จา นีกวาอาไป ... แล้วลันตักคอกอีก
 ตักคอกตาย เคย ตะกอนมีนม ตะกอนมีนม ป่าลมคิงไม ... คิงของมันยับ
 จักกะแย เคาวาพีเล็กนา, ไม่ใช่, ไม่ใช่ แกงหลอกอจา ... แกงหลอกอจา
 ป่าลม ปู่เคานอนที่วัดนะ ป่าลมจะคูในหลวง มีแต่นมัน โนม ... ย่าอันนี้มี อจา,
 อันนี้ คามหัวใจ มีในหลวงควยเขย สามหัวจาย มีในหลวง จา ป่าลมกัวในหลวง

ออ อยา จีบจอย ๆ.. เอาไปเก็บที่ก่อน ไปเก็บที่จุกไวก่อน คนหา
 เจอ ทำไม เปิดไหม บ้านพอจะ ตาหนูก เค้าเปิดไว้หลือเปล่า เค้าเปิดไว้
 อ้าวขึ้นหักไป ขึ้นอยู่ สว่าง ๆ นั้นแหละ วาย ๆ ออจา คงจะหว่างดี ไม่ลองเพง
 ทายไหนละ ออ อยู่เอง เอาไม้กาคมาผัดไอเหนีย เอามา เอามากกวาคเหนียะ
 เลอะไปหมด จา เนียะไอเหนียะ ไอเหนียะ จา ไอเหนียะ นี้ไอนะ ไอคเหนีย,
 ไยอะเหนีย ชามของแก้อี้, นี้ชามของแก้อี้ ลองเพงก่อน ออจา
 โค เด มี ฟา ทอน... ออจา อยู่ข้างนอกนะ ลองเพงอย่างเดี๋ยวจ้, นี้จะ เปิด
 ตูมเดย ออจา, เคียวกันนมก่อน ลอนเดย ยังยังไม่หมดปาก ยังยังไม่หมดปาก
 เคาฉีกbung จา ปาดมฉีกbungโล ออจา... ที่เขมรนั้นแ่น เคา เคา เคนมากก็ตก
 ไปอย่างเดี๋ยว ที่ดานเคิมน้ำมัน จา, จาจ้อโตลาไหปาดมเคิมหนอย โตลาเคาไวทำไมนะ
 บั้น ๆ เคาไซบั้นไอ ไฟฟาไอ เคาไซโอบั้น บั้นแล้วหาไลคี่ละ แล้ว ๆ ไคแกว
 ลงไปเดยไคไซไม แล้วก็ ๆ บิดผาจัก บิดผาคังแจก แกก แกก แล้วก็กดคังbung ๆ
 เจ็ดไวคี่จิง จื่อกะพอกะแเมกะโป่ จื่อกะโป่ ออจาวันนี้แม่เคาไปโลงเยียน จา
 เหม็นไล จาพุดคี่ เปิดเพสคี่กวา จาเปิดเพงคี่กวา วงง ออจางวง ปาดมวงง ออจา
 วงง ๆ ไลคี่บ ออจาจะ นีมันคังโกน คังว้าว ๆ ๆ ๆ ๆ งะ กอน, กอน,
 น้ำตากอน เนียมันจมไค เนียะ ๆ มันจม เนียะ น้ำอยาเขา ตัวเดี๋ยว
 ชาว ๆ ๆ ๆ นะ โค ชาว ๆ นะ, ชาว ๆ , นี้โย ชาว ๆ นะ จานี้ ยาคู
 ลานนมจากวย หานอแพรหนอย จักกาจ้, จักกาจ้ ปูน ๆ ๆ ๆ ฉีกฉีก ๆ ๆ
 ปูน ๆ ๆ ฉีกฉีก ๆ ปูน ๆ ๆ ฉีกฉีก ๆ ปูน ฉีกฉีก ๆ ลคฟาย ปูน ๆ ฉีกฉีก ๆ ลคไฟ
 คัง จา ลคไฟ ปาดมจะกับไปสงขลา หาอาหาคะพอ ปูน ๆ หาอาบ้านพอโค
 บ้านแม่ บ้านแม่เคาเคาเคาคินหลวงแคว แล้วปาดมอยไคยังงิละ เคา ๆ เอาบ้าน
 พอให้ไคอยู่ เคาคินไว้ให้ไคอยู่ พอเคาอยู่ บ้านพอเอาใหม่แล้วฉวย ที่ ๆ ๆ คูปางนะ
 จื่อ ๆ มา มากูที่บ้านนี้ ฉวย ๆ ไซ ยัง ยังเป็นเล็กอยู่ จอวงวัน จอวงปี ปาดม
 ไหน่องเป็น ยัง ๆ ๆ ๆ เอาไปเหนีย บึงเลยออจา, ไมอว, ไมอว ตายแล้ว
 ตัวเดี๋ยว สองตัว ตาย นี้อันนั้น... เมื่อกี้แ่วไปไหนอีก ออจา ออจา ปาดมกิน

ไอ้ตุม ๆ นะ อัจจา ปาล์มไปทำกินป็นนะ อัจจาเอาแบ่งมาทำกินป็นหนอย เจ้าใช้กิน
 ไซไม้อัจจา เจ้าเอาตัวเดียว อัจจา อ่าปาก อัจจาเนี่ยะคนโป้อัจจา สะหนม
 บังปังปอนอยู่ไหนนะ มีโล่อ่าอีก อ้อ ๆ ๆ คิดถึงพอ คิด มาก แลฟ้า ...
 การุญนี่กินไก่อ้ม ให้อาย เออบานพอไปให้โคอยู่ แล้วปาล์มจะเอาที่ไหนก็ละ
 ปาล์มจะเออบานพอที่ไหนก็ละ ลูกับ เคา ๆ อยู่บานที่สงขานะ ปาล์มไป ๆ บอก
 พอเคาโค, อัจจาบอกสอนะ แมงกะพุน, ไล แล้วก็แล้วก็แมงกะพุนควย...
 ปาล์มไปกินกับชาวระ อ่าหลอย, ไม, เอาไว้ที่โน้นนะ, อัจจาโคซุกสีน้ำเงินโค
 คนที่ใส่ซุกสีน้ำเงินนะ โล, ไมไซ นูน, นูน, ไมไซ นูน นูน ๆ โก ๆ นูน, ที่มีลมขุนเนะ

คนที่ 11

พอ พอ อาน เลม เจ้าปานะ นันนะ เลมตมวง เจ้าแม่ป้า
 เจียงเจ้าแม่ป้า ทอแหล ไมรู้ คน คน คน...ป้านิด โอดทุดป้านิด ป้านิด
 อีตุกา มีอีตุกาอยู่ตัวนี้ ตุกา พออานให้โอดฟังมั่งที อาน นางฟ้า ทำไมมันมีลคมา
 ละอี ทำไมมันมีลคมาละ ทำไมมันมีลคมา ทำไมมันมีลคมา เบียง ก็มีเลย
 ลคอาไลเนี่ย ทำไมแดงตัวทวย ๆ ละ ทำไมถึงเตนลาละ ทำไมเตนลาลี...ไป...
 เจ้าชายจ่อโป้ ทอแหลอี...โอดคนนี้ทอแหล อาตัย โคนู อาไลเนี่ยพอ นี้...
 ข้างบนเนี่ย นี้ข้างบนเนี่ย มันลคชนโก อี นี้คน... พอ...โอดโตเตอ โดก
 ควยเห็นไม พอคุพุงโอดตี พุงโอดรักใหญ่และ ทองจาน, ต้ำจาน, ตี้จาน,
 ทกจาน แแปจจาน แแปจจาน ตี้จาน ตี้จาน กินข้าวกับป้าท อ้อ แกงป้าท
 แกงป้าท แกงเลี้ยง แกงหรือแกงลวงเลี้ยง อี...คับ...พอ พอ...คุพุงโอด โอด
 แข็งแดงแล้วละ โอด.. โอด กินผัก พอ เอา เลม..เลม..เลมนูน เอา
 เอา..เลม..ที่..ที่..มันมีกวางนะ เนี่ย เนี่ย เลมเนี่ย...กับเลม กับเลม ที่มีมี
 กางงะ พอ พอ โอดจาเอาเลมนี เนี่ย เนี่ย กาดอก อันนี้กาตาย เห็นไม
 กาทาย กาทาย ลค กวาง นก อาไลเนี่ย อาไล...ทำไมมันส่งจกหมายละ
 ทำไม นกอันนี้มันบินไปไหนเนี่ย อี... กาทาย กาทาย กาทาย คิดว่า กะกวาง
 วาย ทกคาเมนเลย อีมา ทำไม อะไล ทำไมมันเปิดป้าทละ ทำไมมันเปิด

หนาตาางละ คุอาไล ทำไมกาลอก มันฟูค..เฮ..เฮ..มันก็เลยเปิดปากหนาตาางมา
 เหลอ แลวมันทกละ กวางนะ ก็ป็นทางนั้นแะ เจ้าก็แก ยัง งวงแลว
 ไมหัดบ โอคยังไมงวง โอคโอคจาฟ้งไอนี้ใหม่ ทำไมกวางมันกินชาวละอี ก็
 โอคไมไคกินนะ กิน กิน กับหมุ่เค็ม กินกับหมุ่เค็ม เต็ดแลวโอคก็ไมไคกินชาวเลย
 พอ พอ พอ อา ไทโอคฟ้งม้งดี เลมหนูน เลมไอนะ ก็เลมดี ดี เนีย เนีย เค้า
 แดงงานกะเหลอ แลวกเวลายายอาานเลมหนูนนะนะ ละ..เคาตอง หัง..หัง..หัง
 อาไลเนียอี ทำไมถึงอุมเค็กละ อี อาไล พอไค พอ ลูกพอ ลูกพอ นางฟ้า
 อื่กคนนึ่ง พอ อะไลพอ อาไลอี เนียอาไล ทำไมมันที่ป็นฝ่ายละ พอทำไม
 ตอนนี่กะเนีย นะทางเนียมื่อ...ทางเนีย...ออยหองไตคินมีค.. ทำไมมีคสิ ทำไมไมลูละ
 พอ..อี..อี..อี พอ..ทำไม พอทำไมมีคสิ เนีย อี ทำไม ทำไมเคาปิคไฟ
 พอที่ไหนเนีย เนียตงเนีย ที่ไหน ปาสาค อะลาย พอ พอ หมคยั้ง ยั้ง
 พอเอากะตาย เลว กะตาย เลองกะตาย เลองกะตาย เลองกะตาย เลอง
 กะตาย เลองกะตาย เลองกะตาย พอ พอ อาไลเนียพอ ทำไมมันมีถอยตัก
 ไคติมละ ก็มันป็นของเลนเหลอ ของเลน กวยเอาไว พอ พอ อาไล
 เนีย พอ เมอิก เนีย เนีย ที่ กะตาย มันอยู่ที่ เนีย เนีย วา
 ไมมีเลย พอ พอ อะไล เนีย เนีย อะไล อี อาไลเนีย เมน
 เมนอาไล พออาานใหโอคฟ้ง เลียวโอคไปให อูย พอ พอ ทำไม ทำไม
 ทำไม กาทาย ซักลค อี ทำไมซัยลคเลาจาไปไหนละ จาไปไหนละ เที้ยวไหน
 ทำไมมันหมุน มันหมุน พวงมาลัยควยละ อี อูย ลคอาไล เต็มไปหมดเนีย
 คามคัน คัคัน ทกกัน เนีย ทำไม พอ ลค อาไลเนีย นะ ลคอะไลเนีย
 เนีย อันเนีย ชื่อว่าลคอะไล เนีย นี้ อันนี้ นี้ นี้ เนีย มันไมลคมีลคเม
 คองซัน ไท ไท ก็..ก็.. ลคแปบตีง รกแปบตีง มัน อูยข้างในใจ กัวมัน
 กัวเปบตี มันจะตกลงมา ลคแปบตี มันไมมีทวาง คับ คันนี้ คันนี้ ลคเม
 เหลอ คันนี้ลคอาไร เนีย..เนีย...เนีย...เนีย...ตัว...ตัว นี้ลคอะไลเนีย
 ทำไม ทำไม ทำไม เนีย ลคอะไล ลคเกง ทำไมมีหัวลคไฟ อี พอ
 อาไลเนีย พอ เนีย เนีย ทำไมป็นลูกกวยละ พอ อาไลเนียพอ เนีย...

ฮี...อาโลเนีย...อาโล...นี่...นี่ ทำไมมันไม่ลงเดินมา กะ กะ คำนีละ
 ทำไมมันไม่เดินเตาะแตะลงมาละ ทำไมเดินไม่ไคละ หลอ พอ ทยไป ทยไป
 พอลดอาโลเนีย ทำไมเขาแจกลด พอลดอะโลเนีย แม่นัทเทอว โขกหัวเจ็บเลย
 แม่นเช็คเคอ พอหมกบัง พออาณออีกดี ก็โอดจาทให้แม่อาน พอเคี้ยวโอดไปให้แม่มัง
 ไมวา แมเป็คไต้ เคี้ยวโอดจะเป็คปม ตาหนุกดี ตาหนุก ตาหนุกมากดี คือ
 มาจากเมืองบน คือมาจากเซ้นทัน ที่เมทุ เค้นทัน ที่อยู่เมทุ เซ้นทันนะ มันอยู่
 ตงขามเรื่อง ตงขามกะอาหุงน ตงขามฝั่งนะใจ ตงขามฝั่ง ฝั่ง ปิคและ แมคนขับ
 นอนยัง คนขับลคเกดนะ นอกลงแล้วหลอ นอนและ แม แมน คนขับลคเกด
 นอนแล้วหลอแม่นันนยังขับลคมาอีก มันแน ข่างขาว ไป ไปเมทุ เมทุ ไปคือ
 ตองอัน ตามอัน ต่อน ตออด ตออด ลคเกด ต่อน หกอัน แปดอัน
 ตามอัน ลคแอ ไปทางลคแอ แลวกตออดมิด ลคเกด ตองอัน ตามอัน
 ตออด ตออดแอ ลคมัน ลคน้ำมัน คับ คับ คับ เยอะ กะปาทุ กับ
 ปาทุละ กับปาเคิม ปาเคิมปี่เลย ปะกาคคอง ปะกาคคอง แม แมนคนขับ
 ลคเกคนอนแล้วหลอพอ เลานอนแล้วหลอ คนขับลคเกด งวงนอนแล้วหลอ
 งวงและ แมเนี่ยโอดคนนอนหลับตาแล้วเนี่ย โอดยังลิมอยู่เลย โอดยังลิมอยู่เลย
 ตอนมีด ตอนมีดคีตอเลย ไม่ไค ออกไม่ไค ไม่ไค ลานคาเคาปิค ตอนมีด
 แล้ว ก็ ก็ เค้ามิด ก็ ก็ ฟ่า ไอนันมา มันก็เลยมิดดี ฟ่า ฟ่าทองงะ ฟ่าทอง
 ที่มีนมีลูกอมอยู่ในปากนะ มันมีที่ตาหักกอนนะ พุคดูเลื่องดี ก็แม่ แม่ ก็ อาโลวะ
 เนี่ย ก็ ก็ โอด..ไม่ไคพุทอาโล ก็เฉย เฉย ที่ ก็แปว่า จอมยุง ก็ ก็ แปว่า
 จอมยุง ก็แปว่าแมง ทองแพบ จากู แมคหูงโอด ฟุงใหญ่ นมอาโล กินนะ
 กิน ไมนอน นอนและกันนี้ ลคจอกทางนี้ จอกทางนี้ไคได้ มันมีที่จอกเห็นไม้
 ทางนี้ มันมีที่จอก แม แม กันนี้มันมีที่จอก เห็นไม้ มีที่จอก ที่จอกลคเกดใจ
 โล ลคเกด คันไหน ล่าหับตักดิน ตัก เกดดินใหม่ัน ทำไมถึงเก็บดินใหม่ัน
 เลียบละ ทำไมถึงเทคดินใหม่ันเลียบละ ทำไม ทำไมมันเกดดินไคลคมันทุกละ จะไค
 ทำอนนไคลคเหยียบไค ไคลคแลนไค เคาก็เอาปูนไปไคตักลวง ปก แลวลคเกงมัน
 ก็ไปไค เมื่อกี้ ก็ โอดไปตาหักกอนโนนนะนะ ลูกอมมันไปอยู่บนหลังลคเกดนะ

ลูกอมอาไลนะ คับ บอย บอย บอย พันธุโนะ ไมญุ โอดแบ่งพันแล้ว แล้ว
 พอบอยละ แบ่งพันเป่า พอบอยยะ แมลูกอาไล ลูกอมอยู่ในมือโอด เอา
 แม่เคี้ยว แมกินเอนเนอยีพิคละ แล้วทำไมแมกินละ โอดก็หวาน ไม่ถึงกิน
 ทำไมมันถึงไมสบาย ทำไมถึงอึกเซยละ ทำไมโคณฝนละ แล้วซุกแมเปือก เคยเหลือ
 ก็โอดไม่ได้ก็ ไปเตตุ เตตุ เมโท เมทุ โอดพูดนิกอยุ่เรื่อยเลย บอยพูดไม
 ซักเคย เมตุ เมตุ บอยนะ เมตุ บอยพูดเมตุ ที่ตบ ที่ถูก เมทุ
 เมโท โอด โอด ตีกองเลย โอดจาทีกอง ลองใหโอดฟังมั่ง เพงเพาะ
 ตาเหนาะโตด แม แม โค เคี้ยวอะไล พี่เกียงงะ เอา ตา ขวดมา
 แล้วกะ ไปไต้น้ำ ตกกะปก แล้วก็เอาหลอดมา มา แล้วก็จุ่ม จุ่ม น้ำแล้วก็
 เอา เอา ปากมากัดตึง แล้วก็เอาเป่า ลูกโป่งมันก็เลย บูน บูน ออกมา
 แล้วก็ แล้วก็ ลูกโป่ง ที่ขาว มันก็ลอย ลอย ขึ้นไปบนฟ้า นูนเลย เอ
 เวลา มันลอย อย่างนี้ มันก็บิด มันก็ แทะโพะเลย แล้วพี่เกียงก็จุ่มน้ำ
 เป่าใหม่ มันก็ลอย บุกเลย แล้วพี่คนนั้น พี่คนนั้น แล้วพี่คนนั้น เค้าก็ เอา
 เอา ฟาย มันก็ลอยไปบนฟ้า..ถึง..พี่คนนั้น เลย เลย เอาไม่ได้เลย บั้นโคงะ
 มีแต่บอยทำมัน มีแต่บอยทำ พี่บ๊ว แทะไปหมดเลย แมแทะไปหมดเลย ลูกโป่งจะ
 แทะเปาะ ฆบ้อย แม เพงนกกากา เพงนกกะจาลงเลื้อใจ ลูเลื้องไม่
 ตาไปลูปลาดี ไมอยู่ คับ คับ โอดก็เลนกะแมแพละ ก็เลนกะยายแหนะ
 ก็ไม่มีเพื่อนเลี้ยงโอดดี ยายไม่กับ ตชงคนเลย นอนกะตองคนเลย อยู่คนเดียวเลย
 โอดทำเองแหนะ เป็น ทำ แกะกุ แกะกุ เอาน้ำปลาไตหนอยหนึ่ง ทำกับขาว
 แล้วก็ทำแกะกุแกะกุ แล้วก็เอาจานมาไต จานแล้วก็เทลงมาปิ้ง เอาช้อนมาคักกินเอง
 เลย โอดก็ล้างเอง และก็ ล้างไป แล้วก็เอาจานไปเก็บที่นี้ แล้วก็ล้างอีกที่นั้น
 ก็..เก็บที่นี้เลย ก็ไปต้อจานมาใหม่ ตั้งที่เมนะ ก็ล้างมันดี ไมโคงะ โอดจเอา
 ตั้งกับแมไมโคงะ อันนั้นนะ คับไหนดี แมเอา อาน อาน หนึ่งต้อ ใหโอดฟังมั่งที่
 ไมเอาอะ อานไตโอดฟังมั่ง อาไล เปิด เปิด ถึงจะคูออก เปิด เปิด ดี
 ยังเลย เปิด โอดจาทับ แมนี้ บังไฟ ตะ มีหมา มีจ๊กกาจันอยู่ตัวนี้ โอดพูด

ไม่เป็นนะ แม่อ่านให้โอศพิงมั่งดี โลกจะให้แม่อ่านนะ อาศัยอยู่บนต้นไม้ ด้เท้า
 อะไลเนี่ย ด้เท้าทำอะไลอยู่ ด้เท้า แม่โศค..แม่..นี่ลูกอาไล ถึงสามไปฝั่งโนนแล้ว
 เก็บต้นไม้ โศคเลย เก็บฝนลาไมเลย แล้วแบ่งแบ่งให้ทันมั่ง ทันมั่ง โศคไมสุจะ
 เลย มั่นก็กาโคค ขึ้น ขึ้น หลังเตา ไมลูวา ไมลูวา ปาเหลอ ปาหลอ
 บะลาเหลอ ปะวา ปาเหลอ ลิงมัน เลย แม่ดู ดู ลิงขึ้นมาก่อน ทำไมถึงจม
 สะยาย แล้วแม่ทำไมถึงถึงจมลูไม มันจากาโคคขึ้นไปทางนี้ไง ไม่ถึงเลย มันก็
 เลยตกน้ำ ตัวจิกกะจัน ตัวอะไลนะ นกหัวหวาน ไมลู แม่แล้ว ปิดไฟเขา
 ไม่ปิดนะ ไม่ปิด หาย หาย แจบตาและ อ่านให้โอศพิงมั่งดี อ่าวเดี่ยวก่อน
 ตัวนี้กำลังปลูกไอน้อย ลิงอาศัยอยู่บนต้นไม้ ถึง อาศัยอยู่บนต้นไม้ นี่อ่านนี้ อ่านนี้
 แม่ไปเคาเดินยังไง แม่ แล้วก็เอนนายพิคมาควยนะ ลิงอาศัยอยู่บนต้นไม้ คราซาม
 ไปฝั่งโนนเค็ดเก็บผลละไมกิน ก็เก็บนม อ่าหุงน กินโคแล้ว โศค อะไล ทำไมมัน
 เตามันมาเลา ก็โศคบอกไม่เป็นนะ ลิงมันช้เตา มัน มันจาไปฝั่งโนน มันจาเก็บ
 ฝนลา มันจาเก็บ อ่าหุงน กัย ทม กัยกวย กัยโอรานตินกิน อาไล ก็มันว้าย
 น้ำใจ มันจม นกโกป้า แม่ขอเอนเนนี้พิคลีเป่า หมาจิ้งจอกนะ จิกกะจัน มันก็
 ไป เขาไปไกลจิกกะจัน มันก็หิวจิกกะจันมันก็ จิกกะจันมันก็ไม่ลงมาให้หมาจิ้งจอกจับมัน
 ก็จิกกะจันกิน สิกกะจันคิง คิงไปไม่หลน หมาจิ้งจอกก็เก็บไปไมกิน มันก็กัดโยไม้
 ก็ค้อออกมากิน...อาหุดอย อาไลมันอยากจากินฝนอาไม มันอยากจากินจิกกาจัน มัน
 เดินหนีไปเลย แม่ แม่ เดินคคเคียวมาตักดี เดินยังงี้ เดินตง ทงทางดี
 ไม่ได้ มันก็ มันก็ จองหาย แงง เอนนายพิคลีเป่าละ มีเป่าเอนนายพิคนะ
 ที่ไหนละคั๊บบ แม่ แม่ มีเอนนายพิคเป่าละ แม่อ่านอีกดี ไม่เอาวะ มี ไม่เอาวะ
 โศคจาให้แม่ โศคจาให้แม่อ่านให้โอศพิง ฮือ เปิดแผนควยดี เปิดแผน เปิดแผน
 โศคนี้ ก็เปิดแผนไอนี้ควย แล้วก็เปิดแผนไว้นูนควย ลิงก้งนอนหลับยัง ลิงก้งงะ เอย
 ลิงก้งนอนหลับตาอยู่เห็นไม แม่ดูลิงก้งดี ลิงก้ง ยัง ยัง ยัง ยัง ลืมตาอีกแล้ว
 ลิงก้ง อาไล อยู่ข้างนอก แม่ไปเอาเตื่อ ลิงก้งมาไป คั๊บบ ว่าไมควยเลยเนี่ย ถึง
 ไตเตือมันจะโคควย คั๊บบ ไหน คั๊บบ.. คั๊บบ...คั๊บบ ... คั๊บบ ลิงก้งลืมตาอีกและ ไม่ไป
 จาอยู่คนเดียว โศคก็ทำกับข้าว โทะแคะ แล้วก็เอางานมาโตเป่าะลง เวลากินข้าวหมกและ

ก็เอาจานไปล้างชำระ แล้วก็มาเก็บที่นี้ไง โอ้ก็ เอาตั้งที่แม่ไปคือ เคี้ยวดีเลย
 ไม่คิดถึง ไม่คิดถึง เคี้ยวโอ้ก็โชกหัวไปก็ตะเลย ก็ถึงงันนอนหลับยัง อยู่ลืมตาเห็น
 ไม คู้คู้ถึงงันลืมตาอีกและ โอ้จจาแบ่งถึงงันนม โอ้จจาแบ่งถึงงันนม จึงงันมันหนาว
 แม่คู้ถึงงันก็มาถูกโอ้ แม่คู้โอ้ตั้งนี้ โอ้ไป...แม่ถึงงันนอนหลับยัง แม่ถึงงันนอนหลับ
 ยัง แม่เคี้ยว แม่คู้คู้ ถึงงันนอนหลับยัง ยังเลย อาได้ ง่วงแล้ว แม่ผาผมใจ
 ผาผมใจ แม่ถึงใจอะ แม่ลคใจ กับคั่นนี้กับคั่นนี้ลคใจ เนี่ย ไม่ใช่ลคของพอยุทธแล้ว
 แม่ที่ทอของใจ งาทำไม ทำไม ที่ทอของลูกแม่หมกคะ แม่ แม่ พอยุทธลคหม่นพวงมาลัย
 แลวันึงเปาะ ปิดตาตุ ปึง แม่คู้คู้ก่อน แล้วโอ้คั่นงะแม่คู้คู้ ปิดปะตุ ไปมหาลัย
 ชื่อว่าโลงเลียน ชื่อจุลาตงกอน มหาวิทที่ลัย มหาวิทที่ลัย มหาวิทที่นี้ไล มหาวิททานี้ไล
 มหาวิททะเลไล มหาวิททะเลไล มหาวิททะเลไล แม่ลคพอยุทธ ถอยมาและเห็นไม แม่
 โอ้ไปโลงเลียนเลย ลคพอยุทธถอย เห็นไมลคอกไปโลงเลียนเลย ลคพอยุทธถอยมา
 แม่ แม่ ตงคัย ลคพอยุทธถอยเห็นหน้ามาอีกและ ก็ ก็ ก็ พอ พอ พุทธ คือมาใหม่ใจ
 มีเคื่องยบี่เต้วควยนะเนี่ย เคื่องยบี่เต้ว เคื่องยบี่เต้ว ถ้าเปิดตะ มั่นคองมีเคื่องยบี่เต้ว
 ลออะไล ลอมีคโตน ลอแม่ก ที่ลานลอแม่ก แม่ แม่ ลคพอยุทธถอย แม่ลคพอยุทธ
 แม่ลคพอยุทธเห็นหน้ามาอีกแล้ว ก็ ก็ ก็มันจาเลียวไปคาหักกอน ไปคือ ไปคือ กับชาว
 กับไปคือ ที่ทอเหมือนบอย คับ คับ ชื่อทอคับ ชื่อทอ พอยุทธลคคั่นนี้เลียวไปคือ
 แม่ แม่ลคพอยุทธเห็นหน้าไปอีกและเห็นไม แม่ลคพอยุทธจาไปไหนก็ไม่ลูเหมือนกัน
 ลคพอยุทธจะไปไหน โอ้ก็ไม่เหมือนกัน เคี้ยวมันจาไปตงกอน เคี้ยวมันจาไปคือโอ้ง
 โอ้งน้ำ ก็เอาไว้ เอาไว้ ทำดังใส่น้ำใจ เลี้ยวมาทางนี้อีกแล้วลคเก้งนี้ ลคเก้ง
 พอยุทธเนี่ย จาค้อ จาค้อ จาค้อ โอ้ง กับ บัน...แม่ลคโอ้งใจ จาค้อโอ้งไม้คับ
 จาค้อโอ้ง บัน...อาวลคโอ้งมาและ แม่จาค้อโอ้งไม้คับ อยู่...อันหน้ามาอีกและ
 ลคโอ้ง ลค ลคโอ้ง ย้าเลย

คนที่ 12

เอาซอนของแม่ เเทออกมาละนะ เอาจานของโอ เอานี้จานแม่ เอาหมูหยอย ๆ
โอจะเอาซอน ซอน นีจะโรอะ แม่โอมีกะทำไม ไทอะ แม่โอมีกะกะของเลนนะ
กินข้าวกัน แม่กินข้าวสิ โอยน้ำแกง ของโค ของเอ็ก อะไลอะ เอาหมู ๆ โคมา
แม่เรียก...ซี นุคนธ แม่อันโนนอะ โอจะเอาอันโนนนะ เอานี้แม่โอใส่กก
อันนี้ไม่เอา ชายของกะ ยังไม่เสร็จเลยกะ แม่ทำให้จิมดี แม่ แม่ทำให้โอหนอยจิ
นี่ของจิม แม่แม่เอากะของแม่ แม่ แม่ทำให้จิมซี ยาของโค ยาอาไลนะ เอ็กเอา
ทุกกะทานีอะ อันเนี้ยะ ขายบาย สวัสดิ์คะ คนนาย โอเอาวันนี คนดาอัน โอจะเอาสิ
จะเอาคนดาอัน คนดาอัน คนกตอัน อันนี้ แม่โอถูโคมอน โคเลมอน โคเลมอนซับลด
เอ็กอ้ายยุง นีชุกส์เคี้ยวอาหลอย อาหลอยชุกส์เคี้ยวอาหลอย อาปากบอ อาปากบอโกโค
เอ็กเอาหนมเค็กควย หนมเค็กกะ ตะกุกบอด ลูกโป่ง เอ็กให้ไฟโอโคไม้ เซา ๆ ต้นเซา
ต้นเซา อาบน้ำไปโองเลี่ยน หนาว ใส่เสื้อ...ควย ต้นเซาไปโองบานนอเอ็กเนาะ
ต้นเซา เลาดับ ตชชช ทาย ล่องไห หามแม่ เลียกแม่ไหน ล่องไหใหญ่เลย แม่ไป
ตลาดไม่อยู่บ้าน บ้านพังเลย นอนไม่หลับเลยเนาะ แม่ล่องไหใหญ่เลยหาแม่เนะ แม่ไป
ตลาดล่องไหใหญ่เลย เอาลูกโป่ง ลูกโป่งแตกเลย บ้านเพื่อนพังเลยไมละ เพื่อนที่ลัดกะ
ล่องไหหาแม่ ตอนเซาดับไปโองเลี่ยนลัดไฟทุกคน ลัดไฟหยุดที่ทำงานเห็นไม้ ไม่เห็นเหลอ
เห็นที่ไหน ที่ทำงานเหลอ หามหอะ โอเห็นหมอ หมอไปทำงาน หมอไม่ใจตมวาก ลัดไฟ
ก็ชนหมอ หมอตายเลย นีหลอกแอะ หมอกยังปุง ปุง ลัดไฟก็ชนยางแบนเลย กินเหล้า
เมาเลย ต้นเซาลองหาแม่ใหญ่เลย ของไฟใหญ่ โอจะเอานะ เอาเอาหลอ เคี้ยวกอนนะ
น้ำหกคะเมน โอหายและ เอ็กเอาอันนี้ เล่นน้ำแล้ว นิง สอง สัม ไก่ ๆ สิ ข้างล้างสิ
เอ็กให้ไฟโอเล่นลูกโป่งไม้ เอ็กลัดที่โอไม้ โอเอาลูกโป่ง เอ็กกินไหมคกอนสิ เคี้ยว
นตทหลอก เอ็กทำสิ เอ็กลองทำสิ เพื่อนอาจิม คุณแม่ อามัม แม่โอจะไซของงะ
คุณแม่ ไทนะ ไทซอน เอาอาดัยอีก สอมาทกะ แกงส้ม แกงทัก กุง ชัดหมู เห็ด
หนมเค็ก ถวย หนยนต ไซ ฉับดก บักกอ อะไชยะ เอาอาดัยกะ คะ เอาอาดัยอีกคะ
แม่อาดัย เอาโนนนะ อยาเท็งกินนะ ของจิม ยิง แม่อาดัย แม่เอาซอนไม้ นีอยู่นี้

อยาเพ็งกิน เค้าโอเอาอีก เอาแล้วอะ เอาอาศัยอีกอะ กินไหมคนนะ เอาซอน
 หมกหรือยังนะ กินหมกหรือยังนะ นองอยู่บ้าน เคาแหละ บ้านคน ยาไมอยู่
 ซาไปโลงบ้าน สหูก ทำดม ทอดโค โอจาทอดเตี๋ยง ทำไมไม่มีหมอน ทำไมไม่มีหมอน
 ขางนะ หลุด ทอดเตี๋ยง ทอดมาคักคักคักคัก คอซาง ทอดอึ้ง ทอดนอน อาลัยนะ
 มาขาย ทอดนอน เอาดคั่ง เอาดคั่งควย เอาดคั่งหยาย ๆ ๆ ๆ มาคักคัก โออะ
 ซี่มาคักคัก ไปตายเลย แม่ตอเป็นไมลคั่งนะ ที่เอตอสดคั่งเป็นไม เป็นเหลอ ที่เอนะ
 แม่ตอเป็นไม พอตอเป็นไม เอาโนน อาลัยอะ ทำไมไม่มีที่ยิงะ ที่ยิงจาลวดคุดอั้นนะ
 แลวกี่ คั้นหยายหยาย เอาคั้นหยายหยาย ทำไมไม่มีที่ยิงจควคอยางงั้งะ อยากเลน
 จลวดคิมะโคแล้ว เอาซาง ทอดเลอไปให้อोनอยสิ ทอดคั่งคักคักคักคัก เอาป็น แม
 เลนลคั่งสิ แม่เลนลคั่งยั้งป็น โอคอกเคมอนนะ แม่โอคอดึ้ง ลือแล้ว อลัยนะ
 แม่โอคอดึ้ง นั้งคั่ง โอแมงมุ่ม ทำไมไม่คั่งะ คุหนังโอแมงมุ่ม บายบาย แม่อไลนะ
 โอคุมั่ง โอแมงมุ่ม แม่จะตอโอแมงมุ่ม แกลงสม เอาดคั่ง เอานี้โคไม้ เอาดีเขี้ยวเนี้ย
 อไลนะ ไม้ที่ยิงจลวดเลย ไทงยา เอามา ของโควะ นี้ของโค เอาดีซาว
 เอาดีพะ เอาดีเขี้ยว เอาดีซาว เอาดีพะ นี้ของโคอะ ลคั่ง คอดคั่งให้อोनอยอะ
 อไลนะ ทอดหมู ฐันเคียว ฉาย ฉีคั่ง ฉีซาว ฉีฟ้า ฉีคั่ง ฉีชุมพู ฉีมวง ฉีคั่ง
 ฉีค้ำควย ฉองลอย ฉามจิม บาทเคียว โอเป็นคูนาย อลยาคะ ทานแล้วอะ ทานกับหมู
 ซ้อเพื่อน เอาอไลอะ คูนาย นมถัวเหลียง เจ็บบาท เสร็จแล้วอะ บาทเคียว
 สองลอยบาท โคอะ ซายกะเคียว กะเคียวไฮด้วงอด คุนคอยาคอ โออะทำปากหมูเดยใน
 เอาอีกอันมานี้ ตอเอาดคั่งเขี้ยวคาย อันนี้สูงกวาโคเดย ยุงนักจับเลี้ยงเป็นหนูเลย
 บอกวาอยายุง ลูกโอ คุนแม่อยู่ไหน นี้ของโค ของโอ ทอดซาง นมสด นมไฟมอส
 เอานมสด นมสดคี่คั่ง เอานมสด นมเหลียง ฉีฟ้า ฉีชุมพู ฉีคั่ง ฉีเหลียง ฉีเขี้ยว
 ป่าเค็ม อาหลอย บอยนอนหลับ โอจะกินป่าป่าว ๆ บอยอยู่มาย ไมอยู่หลอ ไม้เทียวทว
 ย่าอยู่ไหน เอกเพ็งมาเหลอ โออยู่บ้าน แม่ไปไหน อยู่เหลอ ยา คุยาซา ซาไปแล้ว
 ซ้อมังคุด เอาหนมเกกจา ลคเตาดี โอเอาดเตาดีอันนี้ ฉีค้ำ คุนพอซา แกลงสม
 กับหนมจิ้น เอาหนมจิ้นหนองซาม น้ำซา เอาน้ำแข็ง เอาอไลอีก มีแกลงโก ซาวเหนียว

หมกแล้ว หมกแล้ว คุ้ไก่ หมู ของโค๊ะ ของเอ็ก ของโบย น้ำชาหนึ่งถ้วย
 ถ้วยเดียว ดิงจ้อ แมอชากุย กะโอจี ดอยไป ท่านม เสร็จแล้วคะ นหวัดค๊ะ
 คุณแม่ หมมเยอะเยอะไปหมกเลยน้า โอ้เอาอันนี้ค๊ะ กินเลย ไหนไม่มีเลย โอ้คน
 เลือด เจ็บ แม่เล่นขายของงะ ไซของโอ้กินลูกชิ้น ที่บิกซังแมว แมว คุ้ขม
 เอามะ เคี้ยวโอ้ไฉน้าปา เอ็กอย่าเพิ่งกินหมกแล้ว แม่ไปไหนอะ อามอม นีเดอะ
 หัวเลยคิไม้ ฝนตกแล้ว เบซเนี้ยงละ เอ็กถือแบบที่โอ้สิ ถือแบบนี้ ไปแล้ว
 เคี้ยวเป็ยกชา ไปตลาดมาแล้ว เอ็กซื้อหมูย่าง คุ้ดอก

คนที่ 13

...แอปเปิ้ลโทกุนยา ไท้คุณแม่ - อันนี้ให้คุณแม่ คุณแม่ชอบ - คุณแม่ชอบฉีฟ้า
 ฉีฟ้า เตืองของนิทาน อันนี้ อันนี้ สโนไวท์ - คนแคระ สโนไวท์ สโนไวท์นี่สโนไวท์
 นีตายเลย - หัวบเลย - คนแคระอันนี้สโนไวท์ - นีสโนไวท์ คนแคระ สโนไวท์ ๆ ๆ
 กระจก - สโนไวท์ - อันนี้เลขสี่ เลขสอง เลขสาม ฉีแดง ฉีฉิม
 อันนั้น สีแดง - ไปไหน คะ...อ้อ - สีเขียวอยู่ตงนี้ หาไม่เจอเลย - สีเขียว -
 สีเขียววัง นีเหลือง - ไหนเขียว ... นีเหลือง อันนี้ อันไหนสีข้าว - สีต้มปุอันนี้เหลือง -
 โอ้ สีเหลือง - เอ...อันนี้โย - ปูน ๆ -แม่จา ลกคุณพอมมาแล้ว ปาน ๆ - ลกคุณพอ
 มาแล้ว บุ่ม - ลกคุณพอมมาแล้ว ลกคุณพอมมาแล้ว ลกคุณพอมมา - ไปง
 ลกคุณพอไปเลย - อยู่ปละ อัน ฉีมวงทวย สีฟ้าทวย ไหนฉีฟ้านี้ -
 ขวยกักๆ เคี้ยววะ เคี้ยววะ ไหมนะคะ - คะ ...ไปบ้าน - ขนคัม - คะ - ฉีกคะ
 ฉีแดง ฉีแถมพู ฉีเขียว ฉีฟ้า ฉีเหลือง สีม่วง สีชมพู สีไล-ฉีแดง สีม่วง ฉีชมพู
 ฉีฉิม ฉีฟ้า แล้วฉี ฉีเขียว อันนี้สีเขียว อันนี้สีเขียว อันนี้สี... - อาใหม่ อาหมด
 - อันนี้สีแดงเอาไป อันนี้สีฟ้าเอาไป สีฟ้าอันนี้สีฟ้า สีแดง ของ ... ฉีฉิม สีไล -
 ภูก สีไล - สีเขียว สีไล - เอ สีฟ้า สีไล สีไล สีไล ขอกกอนสีไล - เอาไป ปะป้า
 ปดอย ปะป้า สีอะไล - สีฟ้า - ชอบคุณคะ - สีม่วง - เขียว ฉีไล อันนี้สีไล - ฉีมวง-
 สีชมพู - สีไล ภูก ภูกคะ ฉีแดง ฉีไล - สีฟ้า สีไล - สีเขียวโสก ปะป้า ฉีไล -
 ปะป้า ปิดตากอน ปะป้าปิดตา ฉีเหลือง ปะป้าปิดตา ปะป้าปิดตานะ - ปะป้าเกง

ปะป้า ปืดตากอน - สีม่วงตูก - นีน้าตาล - ฉีแดง - ฉีชมพู - เก่ง - สีม่วง - สีแอมพู
 สีเขียว - สีแดงม ๆ เขียว ... ไม่อ่านะ ประเทศไทยลาวมเลือกเนื้อ ชาติเชื้อไทย...
 หังมวล... กับหนึ่ง กับฉอง นะโม ศัสสะ วะโต ฉิมมา ฉิมพุทท ศัสสะ กายหนึ่ง
 ฉอง กายฉาม กิตติ ทำดี มีจัก... เอาฉิม เอา ฉีย่ายัยแยะ ๆ - ของเห็นเห็น -
 เอานี้ไว้ตงไหน - กูกจาก - เบ็ด - เบ็ดกาจก - ยังไมพอ - แมมีคอกไม้ค้าย แมมีอีก
 เขอะแยะเลอ - ไมมีหลอก - ห่อไว้ - ห่อไว้... ตงนี้ ไคอะเนี่ย - ชื่อไลอะ - เค้า
 ชื่อฉงลักษณเหลอ - ผู้ชาย ชื่อไล - ไมช่วย ๆ - นม-วันนี้... แมจาเนี่ย - กเป้าแมอยู่
 ตงไหนอะ - สีเขียว เฮ ๆ - สีม่วง - นี้ของยาย นี้ของฉุน - นี้ของฉวยของแม่ไม่มี
 นี้ของคุณ... นี้ของแม่ ของแม่ ของแม่ - นี้ของคุณแม่ นี้ของแม่ ของแม่อุญนี้ ปะป้า
 ไม่มี ปะป้าไม่มี ฉมน้ำหน้า - นี้ของแม่ นี้ของปะป้า นี้ของคุณยาย นี้ของ ... - ของ
 ฉุนไม่มี - ของคุณยาย - ช่วยเก็บ - ของแม่ไม่มี - ของแม่ไม่มี ของแม่อุญตงไหนอะ - นี้
 ของคุณแม่ ๆ - ของคุณยาย นี้ของ... - ของคุณยายมีแค่นี้ อานี้ของใครอะ - ของคุณยาย
 มีแค่นิดเดียว หนึ่ง ฉอง ฉาม ฉี ห้า หก แปะ หนึ่ง สอง ฉาม ฉี ห้า หก
 เจ็ด แปด เก้าสิบ - ตั้งแต่ ... ชื่อ... จะออกแล้ว ออกแล้ว ออกและ.

คนที่ 14

ทะหักคิตัม ไม่เคย เฟื่อง ๆ คุงคิ้วแหละ เฟื่อง ๆ แหละเค้าค้อยมวัก
 คุง กู กือ... คี อต้อยคิต้อยมวัก ค้อยมวักแล้วมังก์หลอยคืออะ ไมได้ ไมได้จึงเลย
 เค้ามอกว่ากิงกายมีพลังสีฉิมพุททกคิตัว ไม่เทื่อคุงคู้เค้าว่าไม่มีแต่ลูกบัก เลื่องมณษยอวกาศ
 ของเค้า มีพลังฉิมพู แม่เค้าให้พลังไค ก็ถ้าเค้ากิงอะไลเข้าไปแล้วเค้าก็มีพลัง
 ไม่เลียบล่อย ไม่ลูติ กำลังกิงชาวอุยมั่ง บงกะโตง อี ยัง ไม่เด็ก บ่อ นี้ใจ ลูกบัก
 มั่นต้อยหลัง กือคองแดงลูกบัก ไม่ไคเองไลเลย เค้าเป็นเฟื่องกือ เบ็งเฟื่องกือ
 ต จาก เฟื่องกือ กิกเค้าเบ็งเฟื่องกือ เค้าหลูหองแลกกะหองตุตตวย หลูหองไกกือ
 ไม่ลู ไม่ทอบ คุงคูกือ อ่วงเอี้ยก อ่วงอึก เลื่องแบบมีป้า มีป้าวาฬ มีป้าตัวเล็กนิด
 มีเลื่อ ไม่ลูติ ชื่อ... ชื่อ พุกไมได้ พอ พอท่าไลละ พอ ท่าพุกกะกือ อะไหล
 นี้กือพุกคัม นองกือกำลังเลาเลื่องนิทางให้พังกัม เลื่องอ่วงเอี้ยมาตองทะเล ป้อเค้า

นิทาง ก็เล่าไม่เบื่ง ไม่ได้ ก็เล่าไม่เบื่ง ใต้ นกอิงตี สะเทอสิโอ ไอก็อ
 ไปเที่ยวในป่า นก ยิงนกเป็ยง ผักกากมั่งไม้ดี อือ เค้าไปล่าลิงอีก เค้ายิงเป็ยง
 ได้ลิง ลิงๆ อือ พวกลิงมันๆ มั่งลิก ทำนายเหล็ก ถูกลิง ลิงก็ตาย มา
 เกก้ง อีลิง กังโคง คงตาย หัวโน หัวหน้า มีไม้ เค้าปิกตัวว่าจะกำลัง
 เค้าเอาไฟมา ขาลิง เออเขาป่า ซึ่งตั้งไม้หนึ่ ล่อง ๆ คำ หัวคำ เออ
 เออวิ่งหนีงละทางต้องทาง ไม้ดี คงคำ เลานิต่าง เลานิต่างอีก อือ เลื่องลูน
 เนละกุง เสือคำเกา ลำใหญ่ มาหา มีลูก เค้าล็ก เชื้อ..เชื้อ..ไมลูติ คงตาย
 เค้ามักคุม ในน้ำ เบื่งเฟ่งกัน หนึ่ง ทอง ตาม มา ผงละไม้ เสือลม ไอหลาม กักคง
 เสือบั้ง อยู่ไก่อ ไกอ พ่อเค้าอีกตี เลื่องเกะเลื่องแพะ แพะหลุกับวัว กุงคุเค้าเค้าให้ก็อซัง
 กักกั กิงหลาควยกั แลวแปะ แลววัวก็ไอแปะเหมืองกั แลวแปะก็ไอวัวเหมืองกัน
 แลววัวมั่งก็เกก้ง ซังตัวใหญ่ ไอวัววิ่งหนี แปะก็ตกฆ่าคุม แพะ แปะ วัวใหญ่กว่า
 ก็วัวไม่ล็กแปะ มั่งเกียก แปะตกน้ำ วัวก็ไปเที่ยว ไมลูติ ตกน้ำไปกิงป่า แลวแพะ
 แปะ ก็ว่ายน้ำอีก ไปกิงป่าตัวเล็ก เห่ง กิงจากน้ำ ไมลูติ ไปในป่าล็ก ไมลูก็อง
 ก็ไมลู หัวก็กับ ทางแลว กิงกะอี จะปูก ไมอวย ไมลูติ กุงนายกุงเต คือกุงแม่
 ไปข้างกุงลายมั่ง เล่งน้ำ แลวถื่อ จะเอาหวงยาง ลาง อังใหญ่ ว่ายน้ำ
 คุมคำ ๆ ๆ กับเอ พ่อ แม่ น้ำแคว ไม่มีโกทั้งนี้ ที่ ปี ไอบั้งมั่ง ลงไปล้วย อีตัวเล็ก
 ชื่อวาไอตัวลา

คนที่ 15

ตาเวเชอ ฉะหนุก ไม้เอ็ก ฉะหนุก มี มี มี ฉี เชียได้ ลบมือได้
 ลุงป๋ามาอนน้องพีทซัดเอง, ไค มานี้ จวยน้องพีท, ไมอวานะ, น้องไมตองเซียหนึ่งฉื่อ
 หนึ่งฉื่อ พีตม, พีตะ, พี่หนุอีกคน, หาคคนเหลอ น้องพีทกากกับบ้าน น้องพีทหมวดหัว
 พี่ตัมมาบั้น น้องพีทวงฉางพีตมของคณ ลักพีตัมกับลักพีตะของคณ, ไมล็ก, ไมอว
 ฟุงนี้้องพีทไมหา น้องพีทตอนพันอีกที่อิง, แปง, ลิม ลิมแปงพัน, ไมอว, เคี้ยวหาแปงพันเอา
 มาอีกมะ ไม่มี, ไม้ดี, น้องพีทล่องให้, ล่องให้เป็นควาย, แปงกับจู ไม้ดี ของคณ ของคณ
 แก้งน้องพีท กุงแม่มาฉางควาย, หมันมี หมันมี น้องพีทล่องไหวนเคียว ตอนไปโลงเยียน

นะไม่ลองให้ ฉีดแดง, ฉีดเขียว, เหลือง พู, เขียว, ฉิม, แดง, ฉีดแดง, ฟ้ำ
 ฉิมวาง, ฉีดแดง, ปีนาคคู่เข็น โมะเอ็ก จอดเจือ โมะเอ็ก ปีนาคคู่เข็น โมะเอ็ก
 แบ่งลวง จะหนุก ย่อนุขย์, หม่อมมี มีฉับปลัดฉับปลาด ฉับปลาด ฉับปลาดทั้งหมด
 ผู้หญิงงามคน, ผู้หญิงงามคน ผู้หญิงถอดเนื้อ เป็นไปไป เลื่อง เลื่อง แมมคค่า น้องพิท
 แมมคค่า, แมมคค่า จับฉับปลาด ปีนาคคู่เข็น ดินจอ, ดินจออะไลเหลอ ยังลบ
 คี ขอบคุณคัม, หม่อมมีเปิดหนอยซี หม่อมมี เขียนั่งชื่อ นีจะหละอา ยังลบ ทำ,เอ
 วันเลขหนึ่ง, วันเลขหนึ่ง พู เลขจอง ไม่เขียน เขียนแอเขียนปี, วัน นีเป็นตัวยังลบเฉย ๆ
 นีหุ่ยนตลบได้ นีที่กองจอน, จอนหุ่ยนตลบ น้องพิทเขียนยังไม่เจ็ดเลย ไม่อาวเขียน
 อันนี้ ที่ที่ปุ่น้องพิท นีไม่ใช่"วัน" เลขหนึ่งระหนอย นีไม่ใช่เนา, ตัวหน้าเหลอ, นีบอดก้วย,
 มาซี, ไม่กับ, ตุ่ม,ไม่หา, ขอรื แดกคักทำงานยังไม่เจ็ด, ไม่คิดถึง, พิทกัหาเคนทีส,
 หม่อมมีไม่เขียชกหนอย, หน้านี้ นีไม่ใช่ วัน เลขหนึ่งนี้, วันเลขหนึ่ง นีวันเลขหนึ่งตัวย้าย ๆ
 เหลอ, โอย, ช้างลางทั้งหมด นีของตัววัน, อายซีนี้แมกกาโล่ น้องพิทเขียนเลข
 มะหัดจะจัน หน้านี้เต็มหมด หน้านี้้องพิทเขียนยังไม่เจ็ดเลย หม่อมมี ก ไก่ ข ไซ
 ในเล่า เอ บี ซี, วันเลขหนึ่ง, วันเลขหนึ่ง นีไปขอใบไม้, หม่อมมีนี้ทางทางที่สี่สี่..,
 เกี้ยวน้องพิทเขียนเจ็ดแล้ว หน้านี้ยังไม่เจ็ดเลย, เลขห้า, เลขเจ็ด, โอยตัวขงนี้มันใจน่า
 เลขเจ็ด, เลขแปด, เลขเก้า ๆ ๆ ๆ , เกี้ยวพิทเขีย ก.ไก่โง, บอกไม่ให้เอา
 แลวกัหม่อมมี. เจ็บ เจ็บกับ ไมชนกับ, ไม่ล็กับ, ไม่เป็นหลอกน้องพิทเขียนเป็นแต่,
 ไม่เป็น โอย ไม่มีตะหมุกเลข, น้องพิทหาตาตา ปัดหนอยซี น้องพิทไม่อยากฟังแล้ว
 ยังไม่วัง น้องพิทเขียน, น้องพิทเขียชาก้วย นีมีชาก้วยนะ, มือ, มือ ไม่ใช่ฆัง
 เจ็ด, บวก, แปด, เจ็ด, แปด เก้า เขียน.. ไม่อาว, ยัง, น้องพิทเขียนยังไม่หมดนี้
 วันเลขหนึ่ง, เขียนนี้ หมอนของน้องพิทเหลอ นี้องพิทตบปู เล็ก ๆ , ไม่ใช่้องพิทหอกปู,
 หมอนไม่มีชะหนอยนิง เทปนะกับ, ไม่มี อูยจูอันนี้ไม่ได้, น้องพิทบอกว่า หอม หอม
 น้องพิทกินน้ำเขียวกัน น้ำแดง, น้ำเขียวหายโหน, ฟีปูเอาไม้, เอาอีกมะ วิคหาฮู
 อ้า, อักมา, ยังไม่ออกมาชกทีนิง ฉับปลาดวิคหาฮู, หม่อมมีเป็นฉับปลาดคู่เข็นซี ฉับปลาด
 คู่เข็นซี หม่อมมี, หม่อมมีเป็นฉับปลาดคู่เข็น น้องพิทเป็นโมะเอ็ก ไม่ใจเจือ โมะเอ็กแบ่ง

ลวงได้, แปรลวง, แปรลาง, แปรลวง, แปรลาง, จ้วยค้าย, มาจับน้องพีท,
 หมันมี หมันมีท่าไมดอกเนื้อสีหัวพีท้ม, พีท้มกับโค ไมชาย โอ้ย, แคม, กินผัก
 ผัก, ผัก, ผัก, ตอย ตุ่ม, ตอย หมันมีที่ตอยมาสี, โอ้ย จูไม่ไหว, โอ้ยมากัดน้องพีท,
 ฉัดปลาดตัวนี้ น้องพีทคือปีนาคูเข็น, มาสี, โอ้ย ปีนาคูเข็นจูไม่ได้, กัดชกที่ได้ไม้,
 โอ้ย ๆ, คุณน้องพีทนะ ที่ฝนตกนะ ออกไปเล่นไม่ได้ หมันมี, ว้าย, และหมันมีบอก
 ว่ามีฉัดปลาด และหมันมีบอกว่าเข้านอน ๆ บอกว่าเอะน้องพีทมีฉัดปลาด น้องพีทบอก
 "ไม่เชื่อ" อยู่ตงไหน, ไม่ได้กับ, นี้กับ ย่อนุดบอกว่า, นี้ไล ของตัวแบบนี้, แต่ว่า
 ย่อมมนุษย์ตอญู โฉา, พี่ปู เนี่ย น้องพีทเจอญูละ, เนี่ยญู, ญูทวนอกกับเบีรด์กับบอย
 กับ,... เอาหยิ่งง้า ถาดละเหมอหยิ่งนี้, มะหาจันใดควย อันเบนนำกับพีชพีช, ไป ไป
 ไป ๆ , ว้าย ๆ ๆ, เลื่อนเตียง, นี้ฉัดปลาดโนปีตะ ผั่งนูน...ใช้, ไม่, ไม่อว ๆ ๆ
 ไม่อวละ, หมันมีคูไม่มี... ไม่มีหมอนเยย มานอนควยกัน, พีเตอร์คูอันนี้, ยางลบ,
 ยางลบนะ น้องพีท น้องพีทไม่ให้พี่ปูมานอน ให้พี่ปูออกข้างนอก น้องพีทออกไปข้างนอก
 กับพี่ปู, ไม่อว, หมันมีหัดบตา, นี้, สีมเบิดฉะลม คุยปีเตอร์กับพี่ปู, เทป, คุณคุ
 บอกว่าแก้มใหญ่ ๆ ตาย คุณคุบอกว่าแก้มใหญ่ ๆ ตาย, ไม่หยิก น้องพีทเปี่ยนสี,
 เอานี้เหยอ

คนที่ 16

อดกอนงองเจ อีนไค้มัย อัดว้างไค้มัย เอนมัย นี้ ไป จองอดมัน
 ออ จอ อหนึ่งเนี่ย จองเนี่ย จองนั้นเองออ เจบ อุมบั้งนะ ปู่ไปหนายนะ
 มี นมเจ นมไหนนะ เออะแฉว กอนงองเจนะ, ไช อีนไหนอวคนะ, โด
 แฉวนา หยับจุกจวย เอียงเอียงป็น ไออวค อดกอนงองเจ อัดว้างไค้
 อัดว้างไมไค้ออ อัดเคินหนา, อุย, อัดเจอยูนี้ อายอ้าควยอน ปู่อัย อายควย
 อนนึ่งจี้ ปะเปิดไอทน้อยจี้ ปอกญู ปอกญูแฉวอะ แป้, เป้ หนาว เนี่ยออง
 นองเจออ อองอัด อองอัดแฉว จุกตา, กอนงองเจ ออเอเมน เจง
 เอาไม้จี้ ปี้เอ อัดคอม บัดคอม อา มือ แจม อีนอวแฉว อะหมู
 อีนอับพี่ปู อีนนำแฉวอะ เจเอาอด อัดอูนี้ ปู่จิง ไปจี้ไปจินน้ำอะ ไม่อว,

ไม่จูอะแจวอะ เจจูป๋ อยู่แจว หึง ออง อาม จี อ่า อก แปด ขอน
 ปอน อายนองเจ เอาไม่จึงอะ อองนองเจเออ เจอะเจอะ เจง น้าอังกั๊
 หมูจอง ออบอนอับ โจเออย อ่าจวมเมก จาบออยออ โจจื่ออ่าออยโอ หนองแป
 ปอกจีเออย จูกอดจนเอา จังจันหนี และโอหนอยจี

คนที่ 17

จนาย แลว่างไว้ตงนี้ เห็นเพย หนึ่ง สอง สาม จี ห้า
 ติหัวเลย ติเหมือนกัน อานภาอังกิดไล ก็ไม่มีเหมือนกัน ลูบตำลวด ลูบใน
 ในหลวงเหมือนกัน ไม่มีโคลาเอมอนเลย ทะเล นี้ก็ไม่มีเหมือนกัน ไม่เห็นมี
 เหมือนกัน ขอแกะคูหนอย ลูบแปงฉีพัน เคี้ยวคอยคู ป่าฉีพัน จาเกด เย็นจันปาก
 หอมชื่นใจ พันจาวจะอาด ชื่นแจ่มใจ ขอบทอขบี เอาไ้ช่นายมาจอง เป็ด
 โอนี้ให้ควยจี เป็ดไฟฉายยะ หมคหลือยั้งะ ยามมเคกัวดิน, สักบ่อป่า สักปิ่นช
 แปงแล้ว ลักคุณแม่ ชื่อนามสกุลสมิตติเวช ชื่อหมจจิน คาลาจะเทวดเสณี คุณย่า
 ชื่อคุณเกื้อคุณ สเทวณี เคอะมอล ก. อากา เจ็นพัน เมโท งูเปือก, เตา,
 จอละเซ, โตโต, จีลาป เหนือย, โอติมกับ ยากู, ฉี, อี้ควย ที่บ้านเลากมี
 ไม่เอา น้องปอมไม่อยากหังแล้ว พอหมูทำงานที่แบงคักุงเตย, มะทิดล คุณพอดผา
 ไม่ฉัน มีคุณแม่ออยู่ในข้างบนก็ไม่เหงา คุณพอดชา คุณพอดชาติจีดี ก็มีอาโยเยอะแยะ
 ไปหมค มีของโปด, ซาลี จอบบี, กอปบี ลคจัมหอมหวานวิตามินเอ โบทัน
 เม็คจีชาว เม็คกม น้องปอมจมาให้นะ เม็คเคี้ยวพอ ถอดกอน ก็เล่าไม่เป็นนะ
 ก็มีเยอะแยะ, โนบีตะ, คุณแม่, ตะบองทอง, ไม้ทาว วิหลจ่ายฟ้า จะหวัดคีคา, ตัดผม
 เหมือนอะไร ทำไมไม่ถึงนะ, กคไม่ถึง, ยังไม่นานนะ จีชาว วันที่เท่าไหล
 วันที่จิบห้าตุลาคม, จีคำ หนึ่งบาท นีโงอยู่ในทอง, น้องปอมกินสลัว, กินน้ำเข้าไป,
 ไม่อว, มายววย, ปวดหัว ไปหนายมาสะ ทำไมละ ฟันชมายุงหลือ หนึ่งจื่อ, ปะติทิน
 บี, พอจอ, จองพันห้าล่อยยี่จิบห้าคับ ตะหานอังกิด ทำไมเข้ามาบอยจิงเลย, ยุง
 โอยป่อย, อะไลกันวะ, คุณอาฉันจิต, อาฉันจิต อี้กแล้ว อี้้อ ลำคานูจิงเลย
 เด็กนิฉัยเจีย ปอมจะหังเพย ท่านบุษม ท่านบุษมทั้งทางบ้าน มีข้อติชมอันใด ฉงจคหมาย...

พ่อย่าตีปุง หนึ่งกินข้าวได้ จองนอนไม่หลับ จามพุ่งจาม จืดน้ำไม่ได้ ห้าทานยา
 ไม่ได้ เพบั้งน้อย จิบเอ็ด, จิบจ่อง, จิบจาม จิบจี, จิบห้า, จิบหก
 เอานมกับจำลีป้อป่า เลข 5 จาม, แปก, เก้า, จูน, จี ก็มีปัญหาเรื่องกับ
 กินปาก เลสเตอลิน, ไซ, ซ้าย ไม่อวตองวางไว้คังนี้, อาไลกันะ สิงโต
 อยู่ในเขาคิน ฎุเปือกจิมพู ที่นุจะไปไหน กคตงทนาย ไปซื้ออาไล น่องปอม
 ไปคัยคนคะ, ล่องเพง, ซอยินเจียมตัวเข้าแถว ทำใหม่จี น่องปอมไม่ยากทำแล้วอะ,
 เอ อาไลเนียงปี้ปี ลทหวออาไล คนป่วยอาไล ไปโลงบานไหน, อาไลกันะ,
 อาไลกัคำบ ไอตุคแบะ ออย่าทำเจียงคาง, พอดาเจอน้างไหวอย่างนี้, จิบนิว
 ไหวจามคัง และจิมูก เอาน้ำลายแตะที่ผา, ที่เอี้ยว, ที่แอซา, ที่บิซา, ลูแล้ว
 ไม่มี ทำแบบนี้, กคแลง ทำไมกคไอนี้ ทำไมละ เลขหนึ่ง เพิ่มมาอีก จอง
 จาม, จี, ห้า, หก, อาไล ซอกู ซอกคทน้อย, อัง, ฟัน ๆ ถือลูกบอน ถือลูกโป่ง
 ถือโหลจับ, ถือซง, กิต้า, เบาะโต, นี้พอดาไวไหน, โมพอดาแกผ้า ที่ไหน,
 ในป่า ทำไมต้องอาบน้ำในป่าค้วย ทำไมมันเนา ทำไมมีน้ำคำ ทำไมมีน้ำคอง
 ที่ไหน, ที่ในป่ามีที่เขียวไม้, ทำไมต้องมีละ, ทำไมเป็นป่าละ ถือยากไปนะจี, มีอาไล
 เยอะแยะ, มีอะ มีเนื้อเค็ม ไม่อว ไม่อวไม่ยากทำอีกแล้วละ, อยากทำอย่างนี้,
 เป็นอาไล เป็นเค็กอาไลละ ไม่ชอบคิคาอาไล, ที่เมโพนะ, มีหุ่น เคี้ยวปอมจะ
 นับก่อนว่าคยหลือป่าว ไม่คยเลย ห้าบาท, ฉีกออกมา, เอาไป, เอาปะ ฉามฉิบห้า
 บาท อ้อ เอาไปจิจองล้อยห้าจิบบาท เอามาอะ เงินชอนนะ ซอทมมบั้งนะ ฟินูซ
 ฟินูซชอนบ้นทน้อยจี; ไม่คย, ออย่าพิค, ห้ามพูค, ไม่อว, เอามา, หนึ่งล้อย จองล้อย
 ไม่อว ๆ ๆ ๆ, ยังไม่คยเลย, ใจแอน ๆ ๆ มนุษย์วิคฉายห้า ใจแอนผมขาว, ใจแอน
 ออย่าแย่ง ใจแอนผมขาว, ใจแอนต้นไคแล้ว, โนบิตะกับใจแอน, ซิจูโกะ โคเลมอน
 ไอตุคแบะ, ไม่มี, ชอบคยทุก ๆ คนที่เป็นหวงน่องปอม น่องปอมจะไปนอนแล้ว ซอถือ
 โอกาสลานะเคี้ยวนี้ จาหวักค้เจ้า บ้ายบาย, ไม่อว น่องปอมไม่มีปัญหาคะ

คนที่ 18

นี่ปะ พังฟ้อไปไหน ฉิบโมงเหลอ ฉิบล้อ โคทุดเล่า, ตะ, เปอะชิ
 เปอะล่อง ไม่ล่องไม้ไค เอาเนี้ย, นีโยเนี้ยะ, ตงเนี้ย, นีโย, หา ไย โอะใจจล
 ผังใจ จับหมู ย้องแ้วอะ จังโจะ ไม่มีเนียงเขย, เนียงไม่มีเลข ไอ้เค็มบ้า
 เพ้ออบน่า, ไม่ชาย ไหนเล่า, ออบไม่มีเลข ออบกินน่า, กิน ออบจินโกหกป่า เชื่อนใจ
 ฟักุยกไปควยง ออบไปชื้อนะ ออบไปชื้อนะ ไรชื้อที่คักไปควยง ชุกะเหลอ ฉีฟ้า
ออบไม่ย้องเขย เอาไม้ไค หมองออบหนายเล่า, นีเนาะ ๆ เจะไม้ ไม้เจ็บ อ้อ
 หมองไม่มีหมองเลย ไม่มีหมองเกาะเขย ไม่มีเจาะ พื้นองออบน่า เหม็ง เหม็ง
 จิตายเหยี่ยว บุงกะนะ เอาหมองมานี้ ของฟักุยกไค ของบ้าน่า, ไปเค็ม มาเอาหมองมา
 เอาะไปนอกชิ เอาะไปไคชื้อ หนะ ฟักุยกเข้ามั้งเขย เอี่ยว บุงกะข้างมัน, ออบนี้
ออบจินหมจินนะ นีเพงโยบัง เบ้อเหลอ เนี้ยเพงโย, เนี้ย อย่าเคียบมั้ง
จ่าน่า โหะไบนี้, ล่อง, ยังค่า, ยังอับ เอี่ยวออบเขียงก่อง อะแ้วค่า ออบนูนคัย
โตมจิดเขย จิงน้ำจอนคะ, จิงน้ำ, ออย เคียวออบจะชายหนม จะชาวกะ
อึงยังกะ เอาชอนมา, เอาอันไหนคะ, เอาไลคะ ชาวยูนีคะ, ป่าเอาไล, เคียวคะ
เคียวไตจิดคะ ชุกะค่า, ชุกะคะออบนีคะ จิงน้ำไมคะ, จิงน้ำไม้, น้ำไค นีโย
จิงเขียม อะไม้, นีโย หยอยไม้, ชุกะออบนีคะ, ไปไม้ เจือให้หมค, เคียวค่า
เช่นเคียวออบนุง เคียวก่อง เจ็บแล้วนะ จิงอะโย จิงโย ไหนเล่าคง เจ็บล้างแ้วคะ
เจอะ ทองเฮา อะจิงน้ำ จิงน้ำออบนี้ โหยง หยักจิงไม่เชื่อเขย อะออบยังน่า
ออบเกะออบแล้วน่า, ออบเจ็บแล้ว हांสิลิจอง โหยงเล่า น้ำอิ, ไม่มี ของเช่นไปไหน,
อะไม้ จิงโย จิงเคียวไม้ จี้โจะ เจ็บล้านแล้วน่า, เจ็บแล้วน่า ชายไมเยา
จิงน้ำอิมแล้วนะ, เจ็บหมคแล้วละลานนะ นองเขย ปานีของโค ป่าไมอะนะ, ป่าของโค
เนี้ย, ของออบนะ เอียงโย ฟ้ออไมมาหลอก ฟ้ออบ้า, ป่านะ เกียวสิไม้เกียวไคโย
ไมของฟักุยกหลอก ของออบนะ, ของออบอะ อ้องเจ็บล้านแล้ว, นีโย, เอาจะช่าวะ
ฟักุยกเป็นยมนะ อะไค ไค ไม่มี บิล้านแ้ว ฉีโย ฉีคังไคนี้ ออบไปพะชื้อจับช่า
ฟักุยกบอชื้อแล้ว งักกอก อะแ้วคะจิงน้ำแล้ว อู่ไคชื้อไปหะนะ จิงน้ำค่านะ

หายอันแวนะ หายแวนั ใจตูยังไวไหนหะ ใจตูเบ็งไว่ก่อง เบียบย้อยแวนัคะ
 เบ็งแวนัคะ ขอกุงมากคะ เบ็งยั้งคะ, นี้ของออบ ออบวงนองเหมืองกึ่ง
 เอะเอ๋ ๆ เอะเอ๋ ๆ ๆ คึ่งแวนั ๆ ไก่ซึ่งอยู่นี้ใจ คึ่งแล้วลุกซึ่งมาแล้ว ฟิคูยเป่า
 นี้หน้อย, ฮะ, อยู่ป่าว ฟิคูยท่างี้ไค่ใจ อือฟิคูย ฟิคูยอย่า ฟิคูยคึ่งนะ เอาไค่มาจิง
 กิ่งไค่คึ่งกอน อยู่หองใจ

คนที่ 19

ดูถ...ไปเก็บผลไม้ ้วยตกแล้ว ตก - อู้ตกแล้ว ไม่ไค่แล้ว - อู้
 ไม่มีขนมเค้กหะรอ - ไม่ - ฮะโรงกัวลงไปตกต้นไม้้วย ตกลงไปในถังขนมเค้กยังไม
 เบื่อนเลย - เคียวจะ ... แล้วก็อาบน้ - สัญญา ก็เป็นสัญญา - นี้เขาฮะโรงกัวลงไปหยิบ
 ผลไม้ ตัวเขาเสียหลักและที่ลังกาตกลงไปในซามผสมขนมเค้กเลย อู้ เขาคั้นออกไมไค่เลย
 อย่างนี้ต้องใช้นั้น... - ยั้ง, ต้องแค่นี้กอน - แค่นี้ - หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด
 แปด เก้า สิบ - สิบครั้งต้องแบบนี้ - หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด แปด เก้า สิบ
 ไชละ ขณะที่เขาฮะโรงกัวลงไปหยิบผลไม้ตัวเขาเสียหลักและที่ลังกาตกลงไปในซามผสม
 ขนมเค้ก - อู้ เขาไมไค่เลย... เอ้อ ออกมาไค่แล้ว - ... สัญญา ก็เป็นสัญญา
 ญา ๆ ๆ ๆ ๆ หมกแล้ว อู้ ที่ลังกาตกลงไปในซามผสมขนมเค้ก อู้ ออกไมไค่แล้วอย่างนี้
 ต้องใช้ใบไม้คั้น ๆ มาค้อย ... ไค่แล้ว ... - อู้ สกปกนี้อุ่นคึ่งจิง - เนี่ยเหลือ ๆ
 - ... ตกกลงไปในซามผสมขนมเค้ก นี้ เก่งจะทำให้คุณะ เก่งจะทำให้คุณะ ตัวเขาเสีย
 หลักและเก่งจะทำให้คุณะ - ค้วย ค้วยฟาง อู้ หมาป่า มันลาย... ยั้งปิดประตู
 บัง แล้วกะโคคบบัง บัง - ยั้งหมาป่าบัง ๆ ๆ ๆ ๆ - หมูตอบว่าเป็นหมาป่าเจ้าเล่ห์
 ไหน หะรอ หะเออ ๆ - ขอโทษคัม - เอาคุณแม่เคียวเก่งไปทำงานกอนนะ - ไม่,
 เก่งจะเอานี้มาเล่น - โทรรหาเก่งสิ - กำลังไปลับคัม ทำงานเสร็จแล้วคัม - ที่
 เนี่ย ๆ ๆ ไปทำงานบริษัทที่เนี่ย - บริษัท... - ไค่เขอะ - โบบ่ไม่มีเลย - อู้
 เคียวเงินเก่งหมคนะ - เขาก็เอา - สองบาทสองก่องเก่งมีก่อง ๆ เลย - มีเงินเป็น
 ก่อง ๆ เลย - เขอะสิ - เอาไปทำธุระ - เอาไปเก็บธุระให้เลากอน - นี้ถูกแล้ว -
 เก่งไปบริษัทไค่... - ที่พรรณซื้อให้ - ไมไค่ - นี้อันนั้นมันทั้งไปแล้วที่พรรณเลยซื้อให้

ไม่ใช่ พี่พรหมซื้อให้ - ไม่ใช่พี่พรหมซื้อให้แบบเนี่ย - ... ไม่อาน้ำ ... - เก่งจะหา
 ให้ - ไม่ใช่ - ไม่ใช่ - นี่ไง นี่ไง ... หมีนา - หมีนาตัวหนึ่งเก็ชจกร้าน นิสัยไม่ดี
 มาแต่เล็ก - ไม่ใช่ นี่ไง สอง สาม สี่ห้า แปด เล็ก เจ้าหนูนา - เจ้าหนู ...
 ตัวหนึ่งเก็ชจกร้านเก่งไปเอาเรื่องนั้นมา - เรื่องเสื่อเขากับลูกวัวมาก่อน - เรื่องเสื่อเข่า
 กับลูกวัว - เรื่องเสื่อเข่ากับลูกวัว - เลมเล็ก - นิตานเสื่อเข่ากับลูกวัว ... นี่คุณแม่
 คุณแม่บิ๊ดไฟดีกว่า คุณแม่บิ๊ดไฟเก่งมีไชยฉายละ - อู๋ หลอดขวด คุณแม่ไปเอาของเก่งใน
 หองดีกว่า - เข้าไปในห้องแล้วหลอดไม้ซาด - ... ตอนที่อยู่โรงหนังใจ คุณแม่เก่งจะเท
 ใส่หัวคุณแม่ - อู๋ ใค้ไม้คหนึ่งแกะต่อ - แก่แสบตา - ไม่แสบตา - คุณแม่ แม่เอากะจก
 วิเศษ... คุณแม่ ๆ ๆ เก่งจะกินอีก -... ไป ไม่เอา - เอาอีก - ไม่ใช่ แม่จึงโจ
 หลอก ... เข็ค - นี่ไฟใหม่ป่า - นี่ไฟใหม่... - นี่แหละที่เมื่อคืน ... - ไม่ใช่ -
 ไหน ควาย เม่น ตัวอะไรเนี่ย ตัวอะไรน่าก๊วจังเลย - ..นี่งู ว้าย - อะไรนะ -
 - นาก๊ว - เนี่ยกักเจ็บไม้ - เหลอ เจ้านิม เจ้านิมเหรอ เจ้านิมกินใบไม้ - ไหนนกฮูก
 - สุนัข ไม่ใช่คนแคะหังเจ็ด - ไม้ร่นะ - กะตายกับเสื่อเข่า - หิมะ - เคย - ตัวอะไร
 เนี่ยะ - เป็นตัว ที ที ที ที ที มาใส่หัวแบบนี้ เก่งจะเอาให้คุณะ - เหลอ อ้าว มัน
 เขี้ยวเหมือนข้าวโพดเลย - อู๋ นี่ไง เป็อกข้าวโพด - หัวก็ล่อนหมกเลย อู๋ล่อน -
 ปวดขนาดถึงนี่เลย - แค่นี้ - หัวล่อน อู๋ อันนี้เก่งชอบ - เอาไหน - ไม่เอาหรอก -
 ไม่เอาหลอดเก่งไม่ชอบอ่านเล็องตุ๊กแก - อู๋ นี่แม่จึงโจอยู่ไหนเนี่ยะ - ออสสะเตเลีย
 เคี้ยวอะอังกฤษมันอยู่ - นัง - เค็ชบินไปชิ - ไม้กล้วย - ขึ้นบนมันโคโค้งบินแล้วก็นัง
 เบาะเค็ชบิน - เคย - แล้วเครื่องบินไปออสสะเตเลียและบินไปจอดลงที่ออสสะเตเลีย-
 และก็กะโคคเหาะไปค้วย แล้วก็นาว - เก่งก็ค็ใจเขอะ ๆ - ไม่ใช่ทำไมแมงป่อง -
 แมงป่องทำไมมันเหมือนตะขาบ - อู๋ทำไมมันเหมือนกุงละ - เอะ ทำไมมันเหมือนแมวดะ -
 อู๋ กิ่งกำมีหนาม - ทำไมมีลูกกะตา - กะลอก - นี่ไง - พัง - เหลอ - ยักษ์มาช่วยไม้ -
 ยักษ์มาช่วยไม้ - เหลอ ทำไม - เหลอ นี่แหละ - แล้วยักษ์มันขึ้นไปบนภูเขาแบบเนี่ย ชาว
 ผักูเขา - นี่ไงที่คนบินขึ้นไป เจอมังกร - นี่เอามีคดาบล่ามังกรแล้ว คนอีกคนหนึ่งพันมังกร
 ออกมา แล้วทิ้งที่สว่างลงเป็นมีกะตุกเลย - ผีพวกเนี่ยที่คุณแม่บอก ผีพวกเนี่ยมัน มัน มัน
 ไม่ตายหลอด ผีห้าคนตกน้ำ เก็ชกั้ตายไปหมก - พะเอกตายไม้ - อ้าวทำไมไม่ตาย -

- เหลอ - มันว่ายน้าอย่างไร - อะเอก - อะเอกมัน - ทำไมมันเหมือนตัวการ์ตูนละ -
 เทรอ - ทำไมกินคนได้ กินคนไคละ * นีอะไรเนี่ย - เทรอ อู๋ น้าเด็ก เด็กไปกินนะ -
 เท็ค - ทุเรียนทำไมเหมือนทุเรียนทำไมเหมือนเท็คละ นีลูกอะไรละ - แล้วทำไมมันเหมือน
 ลูกงูละ - นีตัวอะไรเนี่ยะ - เท็คทำไมมันมีพิษค้ายละ - ไมใช่ปะกาถัง นีเสื้อ - เหลอ
 - อาไฉนะ นีก็เท็คเหมือนกัน - เท็คอย่างนี้ทานไม่ตายเหลอ - เท็คเมาก็เมาไปถึงโน้นเนาะ
 - อู๋ นีตัวไคละ - เทรอ มีเข็มไหม - เทรอ - ... มีไซตัวนี้ ลูกหมอลีคตายเลย
 ลูกหมอลีคเจ็บระบมทั้งตัวเลย ตัวนี้ก็คเจ็บนะ อู๋เจ็บระบมไปทั่วตัวเลย - ไม่ระบมหลอก
 แต่ถูกตัวนี้คเป็นลมเลย - ยัง - เมื่อก่อนเก่งไปเจอตัวนี้ แล้ววิ่งมาหาคุณพ่อ คุณพ่อ
 ยิงตัวนี้ตายเลย - บอกร บอกร คุณพ่อว่าคุณพ่อกริบความมาให้ - จำไคลุงพัดตั้งจนตายเลย -
 คุณพ่อเอาตะเกียบแดง ๆ ขนาดแดง ๆ ใส่นายนี้ ตีมันตายเลย - ตีให้ตายเลย - ตี
 เสียดตะโกนคัง ๆ - ตีมันให้ตายเลย - หัวทิ่มเลย - อะไล เอ๊ย แมลงวัน - มันคักเก่ง
 ไม้ - ทำไมเป็นอยู่ทั่วไปเหลอ สามแม่ลูกพ่อลูกค้าย - นีตัวอะไร - เทรอ ตัวไคละ ตัวไค
 เค้าทองทำไมมันแบบนี้ละ - อู๋ ทำไมเค้าทองจึงน่ากลัวละ - นีตัวอะไรละ คุณพ่อ คุณพ่อ
 นีตัวไค - ไม่ใช่ - เหลอ นีตัวไค นีตัวไค - ตัวไคพ่อ - ... พี่พรณจะเอามา
 เก่งจะเล่าให้ฟัง เคี้ยวชะรอกพี่พรณก่อนนะ ... ตัวอะไรละ มดง่าม - ไม่ใช่มดง่าม ทำไม
 มันเหมือนมดง่ามมะ * อีแร้ง - อ่านเล่มนี้จบหรือยัง - ไม่เอา ... ไม่กักรอก -
 พี่พรณอ่านเรื่องนี้ยังไม่จบหลอก อ่านเรื่องนี้ยังไม่จบหลอก - อ่านซิอ่านซิ - นั่น คุณแม่ คุณแม่
 คุณแม่ คุณแม่คุณนะ คุณแม่คุณนะ - ไม่ใช่ ไม่ใช่ คุณแม่คุณนะ - ที่แม่ - นีเนาะนี อู๋ คุณแม่คุณนะ
 - คุณแม่คุณ คุณแม่นี้จะทำขนมคกละ - แสดงไหน - แสดงหนั่งไหน ไคเล่นเจ้าเงาะอะ -
 จำไค เคืองสังข์ทอง - นีขนมเค้กนี้ - ละแม่กินขนมเค้กไม้ - คุณแม่อยู่ไหน - คุณแม่อยู่
 ไหนละ ... นีใจเล่มที่คุณแม่คุณใจเนี่ยะเล่มเนี่ยนะ - มีคุณแม่ - เอาเล่มนี้เก็บ - ไซ้เทียน -
 เอา คุณแม่เอาเล่มนี้เก็บ - เหลอ - เก่งกินยา - นีไคละ - นีไคละ - เหลอ - เหลอ -
 ตุ๊กแก มันอยู่ที่ไหน - ตุ๊กแกตัวนี้ ตุ๊กแกตัวนี้มันอยู่ที่ไหน - ... คั้งหนึ่งยังมีตุ๊กแกสองตัว
 อาศัยอยู่บนชื้อในบ้านถาวรโลง - ตัวหนึ่ง ตัวหนึ่งเป็นพ่อ อีกตัวหนึ่งเป็นแม่ คินหนึ่งฝนตก
 ฟ้า ๆ หนะแลงเมามาบินมาเล่นไฟ - หอตุ๊กแกชวนแม่ตุ๊กแกว่า .. หนะแลงเมามาจริง ๆ

ไปกินกันเถอะ ฉันไปไมไหว เจ็บท้องเหลือเกิน เอี้ยวจะออกไขแล้ว แม่ตักแกบอก
 ลูกของเราไชโย เรากำดังจะมีลูก พอตักแกลองควยความคึกใจ ไชโยใหญ่เลย -
 และแม่ตักแก ออกไข 2 ฟอง วางไว้ในช่องเล็ก ๆ บนช้อน หังพ้อ, หังพ้อและแม่เฝ้าไข
 ของมันไมหาง ไมนานไขใบหนึ่งก็แตกออก ลูกตักแกเล็ก ๆ คอย ๆ คานออกมา เนี่ย
 ตัวเนี่ย ๆ ๆ ที่คุณแม่บอก - ไหนเหลือ ไหน - ไมรู - อ้าว ทำไมกินตักแก - แม่
 ตักแกก็ออกไขสองฟองวางไว้ในช่องเล็ก ๆ บนช้อนนั้น หังพ้อและแม่เฝ้าไขของมันไมหาง
 ไมนานไขใบหนึ่งก็แตกออกมา ลูกตักแกเล็ก ๆ ก็คอย ๆ คานออกมา นาลักเหลือเกิน
 แม่ตักแกตรงเขามาถอด พอตักแกลูบหัวตัวขึ้นช้อนตักนะพ้อ และไขใบที่สองก็แตกออก ลูก
 ตักแกเล็ก ๆ ก็คอย ๆ คานออก อูย นาลักเหลือเกิน แม่ตักแกบอก - ตรงเขาไป
 ถอดและอะไรอีกละ - พอตักแกก็ลูบหัวเบา ๆ และตัวขึ้นช้อนตักนะพ้อ ตักกับตักไต้หวัน
 โต้คืนแล้วมีจุดเล็ก ๆ สีต่าง ๆ สวยงามมาก - คืนหนึ่งพ้อออกไปหากิน ตักกับตักไปเที่ยว
 อuyaไปโกนะลูก อuyaไปโกนะลูก พ้อแม่เป็นหวง เกงจะพุดแม่ตันไปพุดพ้อ ใโก ๆ
 แคนเองจะแม สองพี่น้องไตไปตามเพดาน เมื่อแลเห็นมาแลงเล็ก ๆ มันก็แลงเดินควัด
 กินทันที - ตักกับตักแลเห็นลูกสาวภารโรงกำลังนอนหลับ คุณนขิตักนาลักจริง อูยลืมตา
 แลวตักคูชิ เด็กหญิงลืมตางัวเวีย ตักเป็นเพื่อนกันใหม่ละ ตัก ๆ ๆ แก ตักเป็น
 เพื่อนกันใหม่ละ ตัก ๆ ๆ ๆ แก เด็กหญิงลืมลุกขึ้นจากที่นอนทันที ลองให้โฮ วิ่ง
 ออกจากห้องไป เอ แปกจริงนะพึดัก ฮือ แปกจริง ไปตามแม่กันเถอะ แม่จาทัก
 เห็นเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่ง ตักอยากเป็นเพื่อนกับเธอจะ ตักก็อยากเป็นเพื่อนกับเธอ
 จะ - พ้อเลาตัก ทัก เธอก็ลองให้วิ่งไป หังตักกับตักอuyaเสียใจไปเลยลูก เมื่อเขา
 ไมชอบเราอuyaออกไปให้เขาเห็นบอยนักจะเป็นอันตาย - วันหนึ่งวันต่อมาเกิดเรื่อง
 หยาบ พ้อมา.... ตาย ตาย แม่บอก ตายตายใครทำตายเธออย่างนี้ แม่ลองควยความ
 คึกใจ เจ็บเหลือเกิน พ้อควนคาง พ้อจาคีใจลายทำให้พ้อเจ็บจะ ตักกับตักลองถาม
 พ้อมกัน - เกงไมเจ็บ - ตาภารโรงเอาหินขวางพ้อ เขาบอกว่า จะจับพวกเลาขาง
 ไฟให้หมด เลาขูยหินขวางไปไมไคแล้ว ต้องขายไปขูยทอน เคียวแม่กับตักกับตักไปขูยใน
 ไร่ไม้ สักคู้หนึ่ง พ้อกลับมาหาแม่ ตาภารโรงเอาหินมาขวางพ้อ เขาบอกว่า

จะจับพวกเราย่างไฟไหม้หมด เล่าอยู่ที่นั่นไปไม่ได้แล้ว ต้องย้ายไปอยู่ที่อื่น แม่บอกของ
 ย้าย แม่คอยคุ้ให้พอหายใจเสียบก่อน แล้วแม่ก็รับจัดที่ใหพอนอน และพันแต่ให้ ตุ๊กกับตัก
 ลงโหลงโหลงสารพอเหลือเกิน นี่ตามการโหลงกำลังเอาไม่กวาดเหย - เกงไม้โคเหย
 เกงเอาที่อะไลน่า อะไลน่า พี่พรหม เคี้ยวตำชาวจับ เสียมไปซุกตะ เจอไซละสี่ขาว ๆ -
 เจอที่กะถางโนน - เอาถนกินไปละ - ไมตาย - เกงซุกออกมาแล้วเจอไซขาว ๆ อสุ
 ไมตายเลย - ยัง ตุ๊กกับตักหลับอยู่ข้าง ๆ อะโรนะ - ตุ๊กกับตักหลับไปอย่างเหนื่อยอ่อน
 เคี้ยวที่สะกุงต้น ๆ ทุกคน คั่น เสียงแม่ทันตักใจ รับประทานอาหารนี้ไปก่อนเร็วเข้า พอลองสั่ง
 ตุ๊กกับตักกะโจนพรวดตามแม่ไป ตามการโหลงใจลาย เอาไม่กวาดเหยไปมาบนชื้อ แม่กับ
 ตุ๊กกับตักกะโจนจากชื้อหนีไป - สองแม่ลูกซอนตัว สามแม่ลูกซอนตัวกำบังไปตามโพงหญ้า
 หนีไปอย่างรวดเร็ว - มันมาถึงต้นไม้ใหญ่ หยุคต่งนี้แหละลูกเล่าปลอกลัยแล้ว แคพอริ
 จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ เสียงของแม่มันเหมือนจะล่องโหลงให้ เคี้ยวพอ กับ มาตุ๊กกับตัก
 คีใจเลย - คิดว่าพอไม่กลับมา เคี้ยวพอเจอ... และตุ๊กกับตักหลับอยู่ข้าง ๆ แม่ถามว่า
 พอกกลับมาแล้ว พอดีนันเห็นพอกกลับมาจริง ๆ แม่ของไปบ้านหลังนั้น เคี้ยวพอกยังไม่
 คามา น้ำตาของแม่หยดย้อย ๆ แม่จ๋าทำไมพอยังไม่มาจะ ลูกตาม พออาจได้รับ
 อันตาลายลูกเอ๋ย แม่พุดน้ำตาไหลพาก ๆ ตุ๊กกับตักล่องโหลงหาพอ - โฟงไม้ นี่ โฟง
 มาแล้ว โฟงไม้ นานาอยู่ระลุก หนักชอบจะแม นี่กำลังห่อ นี่กำลังห่อ - หนู ๆ
 โฟงโฟงไม้ นานาอยู่ระลุก หนักชอบจะแม ตุ๊กกับตักโตไปลอบ ๆ บ้านใหม่ของมัน บางที
 เราอาจจะเจอตัวตาย ทุกตองละมีคละวังเหมือนกัน ตุ๊กกับตักหลับอยู่ข้าง ๆ แม่ คั่น
 ว่าพอกกลับมาแล้ว มันนอนหลับด้วยความอ่อนใจ พอดนซันก็พบพอจริง ๆ พอมาแล้วตุ๊กกับตัก
 กะโคคโคคเตน พอไม่สบายจะลุก คุชิตัวเชื่อว่าไปหมด แม่พุดแล้วแม่ก็อุทาไปมาตงลอบ
 พกช้านัน ตั้งแตมาอยู่ในโฟงไม้ทั้งคอบคัวมีความสุขมาก พอหายดีแล้ว ตุ๊กกับตักอายุ
 หนาแดงเลย - แล้วตุ๊กกับตักโตวันโตคืน มีไซ พอกับแม่ชมเสมอว่าลูกสาวเลายิ่งโต
 ยิ่งสวย ตุ๊กกับตักหนาแดง แล้วพอบอกตุ๊กกับตักว่า สงสัยอยู่บนต้นไม้สบายใจกวานะลุก
 ออย่าไปอยู่ในบ้านคนเลย เขาไม่ชอบเรา คุชชอบอยู่บนต้นไม้ เป็นสบาย เห็นสบายดี
 ตักก็ชอบจะ ตักชอบคุ ๆ เล็ก ๆ เสนโตคนไม่ เล็ก ๆ เล็กกำลัง ... เสนเมื่อไรรนอ

เล็ก ๆ จะเล็กกว่าเรา เราจะคอย คอย ไปถึงวันนั้น - ไม่ว่าง - เมื่อคืนเก่งไปหลังบ้าน
 เก่งเจอตุ๊กแกเก่งไม่ว่างเลย ... - ไม่ว่าง - ลึก - ไม่ได้เดี๋ยวนี้ ... - ลึกแล้วคุณมัน -
 ลึกแล้วคุณมัน - ... เหลอ - อาเจน ซืรถจักรยานไปแล้วทำไม - ชื่ออาไล -
 ไม่ใช่ ไปซื้อขนมให้เก่ง... - อยากโคขนม - ขนมปัง - แหมม - และอยู่ไหนละคุณแม่ -
 เอา - ไม่เอา - ... ใจแล้ว - อาไฉยะ - เก่งไปนอนในห้องก็ได้ไม่เป็นไร
 - อ่า, อ่า - ยัง - เสียใจจริง ๆ - เก่งผิดเอง - เก่งไม่พูดหรอก ... - นกเอี้ยง
 เอ๊ย มาเลี้ยงควายเขา ควายกินข้าวนกเอี้ยงหัวโต - นกกาเหว่าเอ๊ย ไข่ให้แม่กาหัก
 แม่กาหลงลึกคิดว่าลูกในอุทร ความเอาเหี่ยวมาป้อน กอม กอม เก่งไม่ร้องแล้ว - กอม
 ให้เก่งนอน พอดะ นกกะปุกตาแดงน้ำแห้งก็ตาย ปูน ๆ - จำใจไม่เอา จำใจมาเชื่อขอ
 เปาะ จำใจมาเชื่อขอเปาะ - จำใจมาเชื่อขอเมาะ - จำใจมาเชื่อขอเปาะ เก่งร้องไม่
 เป็น - ้วย คนอะไร เวียนหัว เอาไปทิ้งดีกว่า - จริง ๆ จะเอาทิ้งขยะ มันกระเด็น
 ไปตงพื้นเลย - ... อู๋ เก่งชอบเข็น ๆ - ้วยรอน ... - อู๋ เอาเข็น ๆ นี่ชำกู่
 นี่ชำกู่ ภูใหม่ชำกู่ ภูใหม่ชำกู่ - นี่อะไร ชำอะไรละ - ... อะไรนะ - ถั่วลิสงต้ม -
 อะ อะไรยะ - อลอบ - ชอบ เก่งกินเอา กินอะไรเลย อยู่ภายในเมื่อกะจี่เลย
 ทำเหมือนเมื่อกะจี่เลย ... ตกพื้นกินไม่ได้เลย กอทั้งถึงขยะ - แหมม - เยอะ -
 เชื้อ - ...

คนที่ 20

ทำงานหนักของคุณแม่ ไม่พูด เมื่อก่อนทำงานหนัก เต็ดแล้ว ทำปุ๋ย ใคปุ๋ย
 มีน้องเล็กโคนมืด ต่อข้างนี้ สองคนเพื่อนไม่โหน่ง โลงเลียนก็บึกและ ไปโลงเลียน
 บึก ใพอไปโลงเลียนทอ แม่ไปโลงเลียนแม่ บึกขึ้นเองไคและ ลีทะหลบ ตามทะหลบ
 ตองทะหลบ หนึ่งทะหลบ พอวันนี้เทอไหลโคง อารรรนไปเที่ยวเราชมมรุ่งควายเนาะ
 เห็น เลคาที บึกเห็นอนุดาวดี เลคาที บึก เยอะ เอาไปจุด ทิ้งไปเลย ถ้าไม่
 มีหญ้า ก็จักเค็ดหญ้า หมอน เอาไว้หนุน ค่ะ อ่าวจี่นี้หมอนบึก ลีขาว ลีเหลือง
 ของบึกตวยกว่า ใคทะ ตองหมอนใหญ่ เอามาไว้กอด อุน คีใจเอาตองหมอน
 หนึ่งใจของพี่มึง หนึ่งใจของน้องเล็ก ของน้องเล็กมาอยู่ตงนี้ คอนนิกน้อย ๆ นะบึกกิน

โอดวิน โอดวินอดอย แม่ต่อมาให้คิด นิดโตชวคกิน ถานองไม่กินละ แล้วนิกก็จะ
กิน สายน้ำหลังไหล สายน้ำหลังไหล กะทบหาดทรายคังครัน ๆ อันนี้ข้าง ข้าง
กำลังกินน้ำขาว ลักกัน นีลุมัน แมมัน ตัวนี้แมว เลขสองคะ หนึ่ง แมว
อันนี้เปิด เปิดกาย ๆ ตาม น้องแมว สาม ต้อง ตาม ที่ ห้า หก เจ็ด
แปด เก้า สิบ แมดองนับนิ้วนิกอิ เทาไหล หก เจ็ด แปด เก้า สิบ
ลูกหมา หนึ่ง ต้อง ตาม ห้า แมอันนี้เทาไหลอัน คางคก แม้น้อะไล หนึ่ง
ต้อง ตาม เล้าเปิด หนึ่ง ต้อง ตาม ที่ ห้า หก เจ็ด แปด เก้า สิบ
ปากกา เอาไวเขียน นิดจะเอาให้ฟัง มีกะตายกับเตา กะโคคกัน กะโคคกัน
เตากันชนะก่อน กะตายมันนิ้วแต่ไปนอน ต่อมเต็ม กะตายเลยไม่ทัน เปิด พัดลม
เอาไวหมุน มีข้างตามตัว กะตาย สองตัวนี้ก็เดินไปหาข้าง ข้างเขาเองวงซิด
กะตาย เลยจบ น้องนิกจะเอาเลื่องเปิด เด็กมันก็มากุเปิด เปิด มีปากตัวหนึ่ง วาย
นำมาตามตัว หนึ่ง กะตายกับเตาเขาและ เรืองปลาเลยจบ หนึ่ง กะตายกับเตาก
จบแล้วจบและ กบกับกะโคค นิดคุยเฉย ๆ นิดเอาเป็นนิกิ แม่ นิดก็พืมึง นิดคุยเฉย ๆ
แมอยากพืมึงนิกิเลานิทานไซไม่ กูเจ้าแมวกอน คุยไม หนอยุในนิกะ จะเอนองแม
ชั้นจะเลานิทานให้ฟัง นิด ตามตามเกา เกาตามตบ ก็ตามศนย ตามหา ตามหก
หนึ่งก็ตามแปด หนึ่งเกา หนึ่งตุน ตามตุน แปดตุน จะเอาให้ฟัง แม้น้อะไล หนึ่ง
กาก็เห็นเนยแข็ง หนึ่ง กาก็คายไปกิน แล้วก็คายไปกิน พอเห็นคุนึ่งจึงจอกเจ้าเล
ตัวสี่คืบคุณเ้า ขนของคุณป่าด้วยจึงเลย ลองเพงให้พืมึงหนอยติ กามันก็ลองเพงตะหนู
คนาน เนยแข็งหลยลงมาแล้ว คุนึ่งจึงจอกเจ้าเล็กหยิบกิน อีก็เลยลองให้ สงสาร
อีก็เนาะ นิดวงนอน หนึ่ง หนึ่ง ก็เปียกหมดเลย หนึ่งก็ ข้าง นีลุมัน แมมันอวน
วงง นม ทอง หู คา หาง หมา ฟุตบอด นีเจ้านิมนี้ แล้วก็กลายเป็นผีโตอบิน
มี ด้วย จับผีโต นิดจะดู พืมึงเขียนหนังสือนิกเห็น ก้ามตัว ตัวเดียว ไม่กั
ถามันมาพอกเอา ตาชายคักมันนะ ปากกา ปลาวาฬ พอน้อะไล หนู กะตาย
เตา มันนอนหลับ นีกะตายแพ เตาชนะ นิดเป็นเตา นิดยกเตา เพื่อน ๆ ยกหมา
เค้าวิ่งมาจับ มันมีปีกควาย บักเป้า พืมึงทำไมเขียน ก.ไกได้เขอะ แม่ เมื่อก็พ้อวานิด

พอนึกตนเองนะ นึกคือลึงกา ไปคะ ไปลคอาชอย นึกให้แมนองอวนควย พอไม้ไคกิน
 นึกเห็นชะนีกนแดง นึกไปบ้านนำชาญนะ นึกเห็นตึงโต มันใหญ่เทามนุษย์ไฟฟ้า
 ถากินชวามาก ๆ ก็ใหญ่แบบหอ ใหญ่เท่าฟ้า นึกนึกดูบ้าน กวดยาน แลวกู้คูนอง
 แลวพอกไปตักน้ำกับพื้นมึง เข้มกุ่มแลวจิโคอาบ ลงไปอาบเลย ตะอาคน้ำกินก็ไค
 นำอาบก็ไค ลางจวนก็ไค กินแทบไม้ไค พื้นมึงเหยียบมือนิกเลย นึกไม่เห็นลอง
 พื้นมึงเหยียบเคาไม่เห็นลอง จะไคไปโคงเลี่ยน บังเลย ตอนนิกตาอาคนะ นึกตะมควย
 หอมอญ หัวนองหนึ่งหอมควย พันควย ก็คองแปงพัน พื้นมึงอยู่บ้านอาคอยนะ จันเจ้า
 ขอชวขอแกง ขอแหวนทองแดง บุกมือนองชา ขอชางขอม่าไคนองชาธิ ขอเกาอี้ไค
 นองชานัง ขอเตียงตั้งไคนองชานอน ขอละครไคนองชากู ขอยายชูเลียงนองชาเถิก
 ขอยายเถิกเลียงตัวชาเอง มองขึ้นไปในทองฟ้า เห็นควงจันหาสองแสงนวดโย เมื่อ
 มองจองไปเหมือนมิก ฑายอยู่ในควงจันทร แจว ๆ ๆ แลวกู้หาย ๆ ๆ แตนคก ทุกคบาย
 นึกเคยไลจับตักแตน ตักแตนมันกะโคคมาคองนี้ ที่เหลืออง เหมือนกางเกงทอนี่แหละ
 เหมือนกางเกงนิกเลย โอแม่ตักแตนเจ้าไปคอยมวยที่ไคเนา โอพอกตักแตนเจ้าไปคอย
 มวยที่ไคเนา โอพอกตักแตนเจ้าไปคองแอนที่ไคเนา แมองถูกตานิก อดไฟก็ไม้โซลตเจก
 บักป้าลนดลาลม... ปิคแก้วไวควยนี้ บุงก็บินเข้ามาในดูเอง กูฟ้าแปดของ...หายและ
 หายและ.

